

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 5 DIN BROJ 221

VELIKI LOV

SaHil

J. T. EDSON

VELIKI LOV

»Laso« Nova serija 1978.

J. T. Edson: VELIKI LOV

Naslov originala: **THE BIG HUNT**

Copyright: Transworld Publishers Ltd., 1968.

Recenzija: Gordana Mikulić, profesorica

Prijevod: Vjekoslav Radilović

Urednik: Marcel Čukli

»Laso« — Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja
NISIP »Vjesnik« Zagreb Ljubice Gerovac 1 — Glavni i
odgovorni urednik Borivoj Jurković — Tisak OOUR No-
vinsko revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik« Za-
greb, Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1978.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA
PRESS AGENCIJA Zagreb

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 260 d ili 234 d s popustom od 10%, a za 6 mjeseci 130 d, odnosno 117 d s popustom. Samo unaprijed uplaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-42, »Vjesnik«, s naznakom za LASO.

Cijena za inozemstvo: DM 1.80, ASCH 10.00, SFRS 2.00, HFL 2.00.

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36.00, SKR 63.00, ASCH 250.00, FF 74.00, SFRS 36.00, HFL 37.00, US \$ 15.00.

Uplata na devizni račun: 30101-620-37-32000-256 — Privredna banka Zagreb (za »Vjesnik«).

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata
za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRB broj 1938/7 — 1973. — od 28. XI 1973

I

Cinilo se kao da ženku bizona ništa ne može spasiti od pogibije.

Sakriven u grmlju, s udaljenosti oko 180 metara Kerry Barran prikovao je pogled na njezina rebra. Odlučio je gađati ravno u pluća. Desni je kažiprst lagano prislonio na otponac najnovijeg uzorka puške »sharp« iz 1870. godine, koja se odlikovala probojnošću i preciznošću.

S takvom se puškom nije moglo promašiti, a Kerry Barran je bio vrlo vješt. Još kao dječak bio je na glasu kao odličan strijelac, što nije bilo lako postići među stanovnicima Missourija, koji su bili vješti oružju. Za vrijeme rata između Sjevera i Juga postao je snajper, te mu je glavni zadatak bio da gađa u izabrane ciljeve s velike daljine.

Mogao je mirno proživjeti svoj život na nekoj farmi u Missouriju, da nije bilo tog rata.

Sa šesnaest godina navukao je sivu odoru vojnog pitomca i dobio u ruke pušku pješadijskog puka države Missouri — težak posao za momka, koji se navikao kretati samo na konjskim leđima.

Uskoro se zatekao u središtu teških borbi, gdje je njegova smrtonosna vještina došla do izražaja. Zapazile su ga visoke vojne starješine i general Longstreet stavlja ga pod svoje osobno zapovjedništvo. Tako je Kerry naučio drugu vrstu ratovanja. Više nije ležao u redu s ostalim vojnicima i gađao

nasumce u grupe neprijatelja. Umjesto toga, radio je najprije s iskusnim snajperskim strijelcem, a zatim je sam odabirao određen cilj i pogađao ga smrtonosnom točnošću.

Kerryjev zaštitnik je ubrzo poslije toga poginuo od metka sjevernjačkog snajpera, s kojim je Kerry vodio dvoboj na velikoj udaljenosti. Izišavši pobjednikom iz tog dvoboja, uzeo je kao nagradu njegovu »sharp« pušku, koja je bila mnogo bolja od Kerryjeve i dobro ga je služila sve do sastanka predstavnika zaraćenih snaga u Appomattoxu, gdje je zaključen mir.

Ništa nije ostalo od Kerryjeva starog načina života. Kerry je pošao na Zapad. Građenje željeznice, koja se širila na sve strane, tražilo je mnogo radnika. Plaća je bila dobra, a hrana skromna. Kerry se prihvatio da raznosi alat u grupi polagača tračnica. Po prirodi bistar, s osjećajem da vodi i upravlja ljudima i s parom čvrstih pesnica, kojima je potkrepljivao svoj stav, mogao je postati vođa grupe s lijepom budućnošću. Na žalost, ni hrana ni plaća nisu ispunili njegova očekivanja. Nakon nekoliko obroka usoljene govedine i pokvarena dvopeka, Kerry je dohvatio svoju pušku i otišao u lov da nešto ulovi.

To je izveo tako vješto da su ga smjesta izvukli iz njegove grupe i postavili za nabavljača mesa u logoru. Iz početka nije bilo tako loše, jer su gladni ljudi pojeli sve meso; čak su i kožu upotrijebili, ali kad su naišli na veliko stado bizona, stvari su se izmijenile. Ljudi su postali izbirljivi, jer

su lako nabavljali meso i željeli su samo najbolje komade a ostatke ostavljali da istrunu na suncu.

Kerry se bunio ali ga nitko nije slušao.

Kako je bio uvjeren da je stigao na Zapad onoliko daleko koliko je htio, napustio je posao na željeznici i počeo sve iz početka.

Mala farma, koju je kupio, nudila mu je pristojne uvjete za život i vjerojatno bi tako i bilo, da jednog dana, dok je bio odsutan nije krdo bizona od tri tisuće glava pregazilo i porušilo farmu u bijesnu naletu.

Uništen i gladan, Kerry je prihvatio posao lovca, koji mu je ponudio Cyrus Corben. Morao je ubijati bizone, ali je tek kasnije shvatio da Corbenu treba samo koža. Ostatak od gotovo tisuću kilograma mesa ostavljali su da istrune. Tvornice kože na istoku sve su više tražile i dobro plaćale samo bizonovu kožu. Corbenu je to samo bilo važno i nije ga zanimalo koliko izvrsna bizonova mesa propada sve dok su kože stizale u Otley Creek, odakle su ih vlakom slali na sajam u St. Louis.

Kako je živio u velikom krdu, sam bizon ne posjeduje naročiti osjećaj za samoočuvanje. Čovjek, koji zna kako se to radi, može ubiti koliko želi tih velikih životinja, kad jednom naiđe na krdo. Kerry je opazio da je krdo sve teže i teže naći. Nesmiljeni lov smanjivao je broj bizona i povećao gomile od sunca posivjelih kostiju.

Lovci na kože izmislili su vrlo djelotvoran način lova. Kad bi naišao na krdo, lovac bi se zaustavio pedesetak metara od njega. Utvrdio bi svoj položaj, izvadio streljivo i stavio ga nadohvat ruke, zatim bi izvukao neku vrst nogara s podupiračem na koji bi naslonio cijev teške puške, onda bi sjeo ili legao, prema tome što mu je više odgovaralo i počeo pucati.

Najprije bi ustrijelio ženku. Ona bi zateturala i ostala stajati na nogama, dok bi joj krv šikljala iz nozdruva. Čim bi bizoni osjetili miris krvi, okupljali bi se oko ženke i promatrali je. Pri tom nisu marili za povremene hice i što padaju ostale životinje.

Kerry je na dan mogao ustrijeliti pedeset bizona. Njegova grupa od čet-

voro ljudi za skidanje kože, jedva je s toliko životinja izlazila na kraj. Često je Kerry svih pedeset bizona odstrijelio s jednog utvrđenog mjesta. Čak ako bi se krdo uplašilo i razbježalo, tupe životinje nisu trčale daleko i brzo bi se zaustavile. Lovac je jednostavno krenuo za njima, zauzeo nov položaj i nastavio pucati. Za njim su se poput lešinara pojavili derači kože. Od cijelog tog odurnog posla, Kerry je najviše mrzio skidanje kože. Kako nije bilo dovoljno vremena da se koža s ubijenih životinja pažljivo skida, niti je ta vrst ljudi, koji su se bavili tim poslom bila sposobna za to. Oni su kožu jednostavno trgali željeznim polugama, a zatim je derali pomoću konja.

Kerry je gledao u krdo ispred sebe, koje je ne sluteći zla mirno paslo. Zamišljao je teturanje ženke, pogodne metkom. Pričinilo mu se, da već osjeća miris krvi i kiselog mirisa baruta. Bizoni su padali jedan za drugim, najprije stražnjim dijelom pa onda postrance i pri tom su trzali nogama.

Kerry polako opusti prst i otklonac se vrati u prijašnji položaj. Iz ležišta puške izbacila se metak. Pogled mu padne na drvenu kutiju, u kojoj je bilo šest redova po deset metaka. Ovako ili onako, on tu kutiju više neće trebati. Podigao je pušku s nogara i duboko udahnuo. Nije se više želio baviti lovom na kože. Stavio je metak u kutiju i zatvorio poklopac sa skoro simboličnim pokretom.

Bio je visok, širokih ramena i uska struka. Ispod izluzane vojničke kape virila je smeđa kosa. Odijelo od jelenje kože bilo je novo i još nije poprimilo mirise njegova zanimanja. Oko struka nosio je ređenik bez revolvera i oštru indijansku sjekiru.

Mičući se brzim skladnim pokretima kao divlja zvijer Shaun, Kerryjev irski vučjak, pošao je bešumno prema gospodararu. Tamno, pjegavo krzno skrivalo je ožiljke iz bezbrojnih dvoboja, a jedno uho visjelo je razderano kao nijemi svjedok puminih kandži — brdski je lav uginuo od rane, koju mu je zadao Shaun.

Kerry je naišao na psa za vrijeme rata i od tada mu je bio stalan pratilac. Jednog dana dok je lutao daleko od svog zapovjedništva, stigao je do razrušena dvora nekog čovjeka koji je mrtav ležao pred vratima. Nad njegovim tijelom stajao je Shaun, mršav, izgledao i nije puštao Kerryja blizu. Tek nakon jednog sata uspio se približiti šestomjesečnom štenetu, a nakon tri mjeseca usudio se staviti ruku na mršavu glavu sa snažnim vilicama.

Najvjerojatnije bi Kerry držao psa uza se tako dugo, dok mu ne bi pronašao dom. Ali pošto su napustili razrušenu i opljačkanu kuću, nešto se dogodilo. Shaun je zadovoljno kaskao uz Kerryjeva konja. Iznenada je zabacio glavu i počeo njuškati povjetarac. Mnogi bi pas zalajao, čim bi nanjušio miris čovjeka u zasjedi, ali ne Shaun. Zarežao je potmulo izjurio kao strijela i bacio se u najbliže grmlje, rvući se s nekim čovjekom koji je tamo ležao u zasjedi i nišanio u Kerryja. Ali izgladnjelo štene još nije bilo u stanju izići na kraj s odraslim čovjekom, pa je Kerryjeva puška dokrajčila sukob.

Nakon toga ništa nije moglo razdvojiti Kerryja od psa. Ako je Shaun bio gladan taj dan nije ni Kerry jeo. Nisu baš često gladovali. Kako su se hranili dobrim, crvenim mesom, pas je narastao do zavidne veličine, postao snažan i izdržljiv i mogao je držati korak s bilo kojim konjem. Postao je vješt lovac a lovio je više nagonom negoli okom.

Nakon rata Kerry je doista imao razloga da bude zadovoljan, što je zadržao psa uza sebe. Jedne je noći neki pijanac čistač odlučio udesiti Kerryja. Pogriješio je što je izabrao Kerryja Barrana za svoju žrtvu. S britvom u ruci čistač je ušao u šator ali je izletio brže nego što je ušao, krvareći iz nekoliko rana, što mu ih je zadao Shaun prije nego je uspio podići ruku.

Taj događaj i sve veća odbojnost prema poslu koji je radio, prisilili su Kerryja da potraži drugo zanimanje.

Napustio je krdo bizona i pošao kroz grmlje prema čistini, gdje je ostavio konja. Veliki sivac stajao je mirno, sa spuštenim uzdama. Iz futrole

kraj sedla virio je kundak vinčesterke 66. Ako čovjek lovi u indijanskoj zemlji, takvo bi mu oružje bilo potrebno da bi se obranio od hrabrih Indijanaca, koji su se s pravom protivili nemilosrdnom uništavanju njihova glavnog izvora hrane i odjeće. Vinčesterka sa trinaest metaka dobrodošla je svakom lovcu.

Kerry je odjahao prema logoru, koji je bio pola milje od mjesta, gdje je prošle noći pronašao krdo bizona. Njegova grupa od četvoro derača kože besposleno se vukla po logoru i osluškivala ne bi li čula hlice iz Kerryjeve puške.

Iako je Kerry zaposlio, hranio i plaćao Pottera, Wingetta, Rixona i Schmidta, koji su k njemu došli na Corbenovu preporuku, nisu mu bili baš odani. Ali Kerry nije mario. Surovi, zlih navika i misli, siromašni duhom, oni su se potpuno uklapali u život, koji su vodili, nisu posjedovali osobinu, koju bi, po mišljenju Kerryja morao posjedovati onaj, kojeg bi on izabrao za prijatelja. Prilikom dolaska na Kerryjev položaj, još dok su se pripremali za svoj gadni posao, Kerry bi ih napustio i odjahao u logor.

Čim je Rixon čuo topot konjskih kopita, ogledao se oko sebe. Bio je nizak mršav čovjek, lica kao u štakora i svadalice u pijanu stanju. Gledao je neko vrijeme u pravcu Kerryja, a onda se okrenuo ostaloj trojici i reče nešto.

Po licima im se vidjelo da im se nije dopao povratak lovca. Potter, visok i krupan vođa grupe, povuče krvlju natopljene hlače prema gore i krene naprijed. — Što je s tobom? — upita. — Nismo čuli pucnjavu.

— Dosta mi je svega — odgovori Kerry. — Spremite stvari i vratite se u Otley Creek.

— Doista? — začuđeno će Schmidt, koji je stajao kraj Pottera. — Pa još nisi ni počeo ovaj izlet.

— I ne namjeravam. Vidjet ćemo se u gradu.

Za trenutak sva su četvorica stajala nepomično, dok im je vijest, koja ih nije naročito oduševila, polako dopirala do mozga. Osim plaće, koju su dobivali od Kerryja, svaki je dobivao još i

poseban iznos od Cyrusa Corbena po svakom komadu kože, pa prema tome ako nema koža, nema ni posebnog dodatka.

— Cyrusa Corbenu se to neće dopaсти — opomene ga Wingett.

— Pretpostavljam da neće — priznao je Kerry i brzo sjahao s konja. U trenutku kad je nogama dodirnuo tlo, ljevicom je izvukao pušku iz korica pokraj sedla. Ne zato što je možda očekivao da će mu oružje zatrebati, već zbog toga, jer je držanje puške u ruci postalo za njega isto tako prirodno kao i jutarnje odijevanje.

— Što će biti s nama? — pitao je Potter mračno.

— Zašto? — upita Kerry.

— Pa tko će nam platiti?

— Ja ću vam platiti za tjedan dana.

Bila je to prilično plemenita ponuda, jer osim što su se vozili kolima i podigli logor za noć, drugo ništa nisu uradili. Ali njih četvorica nisu tako mislili.

— Corben nam neće ništa platiti, ako si ti odustao od lova — izlenuo se Rixon. Zaboravio je da to ne smije spominjati pred lovcem.

— Nisam znao da vas i on plaća — primijeti Kerry, videći sada neke stvari u drugačijem svjetlu. — Ja sam vas unajmio i ja vas plaćam. Sve ono što radite za Corbena, vaša je i njegova stvar.

Nakon tih riječi Kerry se okrene i pođe prema mjestu gdje je u omotu ležao njegov poljski krevet. U tom se omotu nalazilo sve, što je Kerry posjedovao na ovome svijetu, osim malene svote novaca u trgovačkoj banci u Otleyju Creeku.

Hladan bijes prešao je Potterovim licem, dok je promatrao Kerryja kako odlaze pušku i posize za omotom. Brzo je pogledao svoje drugove, a zatim je posegnuo rukom prema nožu na boku. U isti čas Shaun zareži, potmulo i duboko, kao da negdje daleko grmi. Snažni su mišići iskočili, kad je pas oči upro u Pottera. Kerry je promatrao psa i Pottera. — Bolje ne pokušavaj ništa — opomene ga Kerry.

— Prokletstvo — plane Potter — samo sam htio olabaviti nož.

— Posljednji čovjek koji je to učinio iza mojih leđa, završio je sa Shaunom na prsima i ostao bez lica — odgovori Kerry.

Nitko se od četvorice više nije ni pomaknuo. Strah od velikog psa, a znali su i kako Kerry vješto rukuje puškom držao ih je prikovane na mjestu.

Kerry je bez ikakvih novih opaski, osedlao kobilu, ubacio pušku u tok i zajahao sivca.

— Zapamtite — obrati se četvorici — to su sada Corbenova kola i konji.

Shaun je stajao i gledao u ljude, motreći im svaki pokret tako dugo, dok mu se gospodar nije našao izvan dometa revolvera. Na njegov zvižduk pas odjuri krivudajući, kako ga ne bi pogodio metak, ako se netko od četvorice odluči pucati. Ali nitko nije ni pokušao.

— Što ćemo sada? — upita Rixon.

— Vraćamo se — odluči Potter. — Corben će se pobrinuti za ostalo.

II

Cvilenje psa u hropcu, pomiješano s dubokim, divljim režanjem, zaparalo je podnevnu tišinu Otley Creeka. Građani tog sve većeg grada pokraj željezničke pruge nisu ni trebali pitati što je razlog toj buci.

— To je onaj Bully od Walta Sharpieja — reče jedan susjed drugome. — Opet je dohvatio nekog jadnog psa.

Ispred gostionice veliki pas mješanac podizao je uličnu prašinu i stezao zubima mladog škotskog ovčara, dosta budalasta da mu se nađe na putu.

Walt Sharpie stajao je na vratima gostionice, a njegovi prijatelji promatrali su neravnopravnu borbu, smijali se i hrabрили velikog psa, ne pokušavajući ga zaustaviti usprkos molbama dječaka suznih očiju, kojeg je majka čvrsto držala za ruku.

— Pozovite psa, momci! — začuo se hladan i ljutit glas.

Sharpie nije vjerovao ušima. Okrenuo se prema govorniku. Stojeći tako

visok, težak, mišićav i sa značkom zamjenika šerifa, Sharpie je bio uvjeren da nema baš mnogo ljudi koji bi se usudili prekinuti njegovo uživanje. Zapilji se u Kerryja Barrana, koji je sjedio na sivcu, dok je riđa kobila sa strane nemirno poigravala. Zatim spusti pogled na psa, koji je čučao kraj konja, napetih mišića, i promatrao subraću, što su se valjala u prašini, spreman smjesta da posluša gospodarevu zapovijed.

— Tko si ti, do đavola, da se miješaš u ovo? — progunda Sharpie.

— Zaustavi to pseto — reče Kerry.

— Zaustavi ga ti — izazovno će Sharpie.

— Shaun!

To je bilo dovoljno. Poput munje veliki je vučjak poskočio i jurnuo. Sharpie nešto promuklo vikne i njegov pas digne glavu i opazi Shauna. Sharpiejev pas jurne ravno na Shauna. Tako je gotovo uvijek obarao protivnika — ali ne i Shauna.

U snažnom sudaru Bully je posrnuo i okrenuo se. Kako je bio u naletu Shaun nije zastao, a Bully se bacakao nogama u zraku. Shaun ga je smjesta napao, zarivši mu snažne zube u nezaštićeni vrat. Divlje trzajući nogama Bully se pokušao izvući ispod Shauna koji ga je svojom težinom prignječio. Stisnut snažnim vilicama, Bully se nije mogao braniti zubima, a taj teški ugriz presjekao mu je vratne žile i život je polako nestajao.

Tako je nenadano i brzo Shaun izvršio Kerryjevu zapovijed, da prisutni nisu pravo ni shvatili što se događa. A onda je postalo svima jasno, da je ovaj put Bully naišao na jačega.

— Hej! — viknuo je Sharpie. — Pozovi ti svoje pseto.

— Pozovi ga ti — odvrati Kerry.

— Tako mi boga i hoću — zareži zamjenik šerifa i maši se rukom za vojnički pištolj na desnom boku.

Kerry prebaci desnu nogu preko sedla, skoči na zemlju s puškom u ruci i uperi je prema ljudima pred gostioničom.

— Stani! — naredi hladnim glasom i škljocne zatvaračem.

Sharpie se toliko iznenadi da je zaboravio izvući pištolj a prijatelji iza

njegovih leđa smirili su se kao da ih to uopće ne zanima.

— Pa... moj pas je ubijen! — vikne Sharpie.

— A tamo leži dječakovo štene, koje je ubio tvoj pas — reče Kerry i rukom pokaže prema dječaku.

— Shep nije prvi pas kojeg je ubio taj opak Bully — vikne dječak, oslobodi se majčine ruke i potrči prema ovčaru, koji je tiho cvilio nasred ceste.

— Dodi ovamo, Shaun! — naredi Kerry.

Puštajući iz smrtonosna zagrljaja nepomična Bullyja, vučjak se podigne nakostriješene dlake.

— Što da uradim sa svojim psom? — viknuo je Sharpie dok se Shaun vraćao svome gospodaru.

— Zakopaj ga — odgovori Kerry. I dalje je držao uperenu pušku u ljude. — Kako je tvom psu, sine? — okrene se dječaku.

— On... ranjen je, ali mislim da će... da će... — promuca dječak jedva zadržavajući suze.

— Neka ti netko pomogne prenijeti psa do veterinara Sherrina — reče majka, a zatim se okrene Sharpieju.

— Čekajte samo, dok moj muž ovo sazna.

Sharpie je odmah shvatio da je učinio krivi potez, što je dopustio psu da napadne dječakova ovčara ljubimca. Prekasno je shvatio da je ta žena supruga istaknuta nadzornika u željezničkom poduzeću Union Pacific. Sharpiejevi su se prijatelji odmah povukli, kao da su željeli pokazati da nemaju s njim ništa zajedničko.

— Prokletstvo! — zavikao je Sharpie razdražljivo i pogledao Kerryja. — Što ću sa svojim psom?

— Rekao sam ti, zakopaj ga — odgovori lovac.

Držeći se lijevom rukom za jabuku sedla, Kerry se na indijanski način, postrance, baci na sivca, a da nije dođirnuo nogama stremene sve dok nije zasjeo uspravno u sedlu. Pokret je bio tako brz da Sharpie nije dospio iskoristiti trenutak, kad Kerry nije mogao upotrijebiti pušku.

— Neću ti to zaboraviti, lovče na kože! — zaprijeti mu Sharpie. Osjećao

je da bi morao nešto učiniti, ali nije znao ni što, ni kako, a ni kada.

Kerry nije odgovorio. Potjerao je svoje konje i nastavio put niz ulicu. Shaun je polako krenuo za svojim gospodarom.

— Sam bog zna, zašto sam se umiješao — mrmljao je Kerry za sebe.

Po izrazu lica šerifova zamjenika znao je da je stekao neprijatelja. Svakome iole pametnom čovjeku bilo bi uvrh glave ako zna, da će odustajanje od lova razljutiti Cyrusa Corbena, pa ne bi ni pokušavao stvarati sebi još neprilika. Po onome, što je čuo o tom trgovcu nije očekivao nikakvo razumijevanje kad Corben dozna što je odlučio.

Stojeći iza glavne tezge u svojoj velikoj trgovini, Cyrus Corben pogleda na vrata. Usko stisnute oči pratile su svaki Kerryjev korak. Podignut na prstima, Corben je napetih usana virio kroz gornji, stakleni dio vrata. Sivi i rida kobila stajali su tamo privezani, ali kola s kožama nije bilo nigdje.

— Da nemaš nekih neprilika? — upita Corben, kad su lovac i pas ušli u trgovinu.

— Nema. Odustao sam od lova.

Corben ga sumnjičavo pogleda.

— Kako to odustao? — jedva protisne.

— Onako kako sam rekao. Odustao sam.

— Ne možeš odustati. Još se može naći na bizone, samo ti nisi otišao dovoljno daleko, ako...

— Otišao sam, našao ih i vratio se — prekine ga Kerry. — Više ne želim loviti bizone.

— Što će biti sa mnom? — upita Corben.

— Zašto?

— Pa ja sam te opskrbio hranom, naoružao te...

— Platilo sam to, bez brige. Dao si mi novac i ja sam kupio hranu, barut, noževe — sve u tvojoj trgovini.

— Ne bi smio to uraditi — jadao se Corben. — Nemaš pravo. Potpisao si ugovor...

— Tvoja se kola vraćaju sa svim stvarima, osim hrane za jedan dan.

— To mi ne pomaže. Mogao sam poslati drugog čovjeka.

— To još možeš.

— Ali ću izgubiti vrijeme — zareži Corben.

— Tri dana, najviše četiri. Što ćeš izgubiti?

— Dvije tisuće dolara, eto što ću izgubiti — izlaze se Corben.

— Dvije tisuće? — reče Kerry tiho. — S pedeset koža dnevno ja zaradim najviše osam stotina.

— Pa moram i ja nešto zaraditi — promrmlja zbunjeno Corben.

— To je prokleta dobra zarada. Uostalom, svejedno mi je. Nađi drugu budalu za taj prljavi posao.

— Tjerat ću te sudski! — zaviče Corben, nagne se i počne udarati dlanovima po tezgi. Ali se naglo trgne, kad je Shaun stavio svoje goleme šape na stol i muklo zarežao.

— Natrag, Shaun! — naredi Kerry.

Izenada se otvore vrata trgovine i sjena padne na pod osvijetljen suncem.

— Imaš neprilika, Cyrus? — upita neki glas.

Kad je okrenuo malo glavu, Kerry opazi na vratima šerifa Berkmyera. Bio je visok, dobro građen i nosio je kratak prsluk, košulju nabrano na prsima i uske hlače, kakve obično nose kockari. Oko bokova visio je ređenik s vojničkim pištoljem u korica-ma za brzo izvlačenje. Kerry je poodavno znao, da Berkmyer drži svoje mjesto šerifa obmanjujući ljude. Svakako, revolver je visio baš kako treba, ali Otley Creek se nalazio malo predaleko na Zapadu, a da bi vlasnik revolvera mogao uletjeti u pravi revolveraški okršaj.

— Sve je u redu — odgovori Kerry.

— Ništa nije u redu — usprotivi se Corben. — Prisilit ću te sudski da mi vratiš novac.

— Ali kola i zalihe pokrit će ti gubitak — otegnuto će Kerry.

— Ne želim to preuzeti — usprotivi se Corben. — To su moja kola...

— Ali ne po našem ugovoru.

— Tu su još i zalihe. Platit ćeš mi sve, pa makar ti oduzeo konje i pušku.

Corben je već računao na dobru zaradu. Konj sivac pripadao je planinskoj pasmini, i ljudi, koji žele putovati daleko i brzo, platili bi dobro. Još je vrednija bila riđa kobila. Brza i žustra mogla se prodati kao trkaći konj ili kao konj za hvatanje bizona. Oficiri su za takva konja plaćali visoku cijenu. I konačno Kerryjeva puška stajala je između stotinu i stotinu i pedeset dolara nova. Međutim u brižljivim rukama Kerryja Barrana malo je izgubila od svoje vrijednosti. Osim svega, zalihe iz kola može prodati u trgovini ili nekoj drugoj lovačkoj grupi. Corben je sve to dobro znao — ali isto tako i Kerry.

— I ti ćeš mi to oduzeti? — upita Kerry.

— Zakon će to učiniti!

— Jedino ako dobiješ sudski spor.

— Dobit ću ga — obećao je Corben. — Vidjet ćeš da ću ga dobiti.

— I hoće — umiješao se Berkmyer.

Kerry se okrene šerifu i polako ga odmjeri od glave do pete, važući njegove mogućnosti. Pričalo se, da je Corben dosta platio da bi Berkmyer postao šerif u gradu, a ovaj mu je pomagao kadgod je to ustrebalo. Jer Corben nikad nije potrošio jedan cent, ako iz njega nije mogao izbiti dolar zarade.

— A kakvog vi udjela imate u tome? — upita Kerry.

— Kao šerif odgovoran sam za mir i red.

— Ne vidim nikoga tko bi kršio taj mir i red. Ili ste možda vi plaćeni da za Corbena vadite kestene iz vatre?

— Ne mogu reći da mi se sviđa vaš ton — promrmlja Berkmyer.

— Požali se onda sucu. Corben — reče Kerry, ne obraćajući pažnju na šerifa. — Ići ćemo na sud, ako baš želiš.

Kerry je znao, da Corben neće biti baš oduševljen potanjim ispitivanjem njegovih poslova. Mjesni sudac bio je prilično oštar i strog. Kerry mu je bio vodič u nekoliko lovova na jelene i medvjede. Nije mislio da bi mogao utjecati na njega, ali je bio siguran da bi suđenje bilo pošteno. Corben je, osim toga, bio na zlu glasu u gradu. Mnogo mu je građana dugovalo što je

on naplaćivao uz lihvarske kamate. Ljudi bi bili više nego zadovoljni, kad bi ga netko naučio pameti. Osim toga, Corben nije baš želio iznijeti svoje poslove pred javnost; naročito ne, ako je htio unajmiti drugog lovca na bizone.

Razmišljajući, Corben je došao do istih zaključaka. Prodavanje bizonske kože posredništvom bilo je zaista ugođan posao; velika zarada uz vrlo malu opasnost. Nije htio ostati bez Kerryjevih usluga. Teško je bilo naći lovca pout Kerryja Barrana, a nije mu bilo jasno kako bi ga zadržao. Obećanjem veće zarade ne bi postigao mnogo, jer čovjeku, kao što je bio Kerry, novac nije značio ništa. Pozivanje na prijateljstvo možda bi pomoglo, ali ono nije postojalo. Corben je uvidio da ga ni moljakanje ni prijetnje neće dovesti cilju pa se razgnjevio, ali se suzdržao, jer nije bio suviše borbun.

— Odavde nećeš izaći samo tako! — vikao je Corben i motrio jednim okom psa, koji je napet stajao kraj Kerryja.

— Namjeravaš li me zaustaviti? — upita Kerry mirno.

— Ovo je posjed gospodina Corbena, lovče, — umiješa se Berkmyer. — Pazi kako razgovaraš s njim.

Kerry se na to samo malo nasmijeo što nije ublažilo tvrdi izraz njegova lica. Odmakne se od tezge i pođe polako prema vratima. Vučjak nečujno klizne za njim, šuljajući se poput pume.

— Odlazim kroz ova vrata, šerife — reče odlučno. — Stojite mi na putu.

Stisnutih zuba i prijeteca stava, s raširenim prstima iznad drške revolvera, šerif se nije pomaknuo s vrata. U trgovini je nastala tišina. Tri činovnika i dva kupca prestala su razgovarati i promatrali dramu, koja tek što im nije počela pred očima.

Otley Creek se nalazio vrlo duboko na Zapadu, pa su se revolveraši pojavljivali rijetko. Željeznički radnici rješavali su svoje sporove šakama, nogama ili pijucima. Zbog toga je ljude u trgovini nastala situacija vrlo uzbudila. Svi su znali da će šerif za sebe tvrditi, kako je rukovao revolverom

naučio od takvih majstora kao što su bila braća Earp.

Corben je bez riječi stajao iza tozge. Pokušavao je znakovima nekako upoznati Berkmyera da bude popustljiv prema Kerryju. Mrtav ili čak osakaćen lovac ne donosi nikakvu zaradu, a zarada je gospodarila Corbenovim životom. Osim toga, znao je da Kerry Barran neće dopustiti da ga bilo tko zadrži. Kako će se sve ovo završiti zavisilo je o Berkmyeru.

Promatrajući Kerryja kako mu se približava, Berkmyer je shvatio, da je upao u veliku opasnost. Nije to bio nikakav pijanac, s kojim bi on lako izišao na kraj, kao što mu je to uspjele nekoliko puta, već Kerry Barran, bivši borac u južnjačkoj vojsci, vješt strijelac, lovac na bizone i poznat na daleko kao majstor u rukovanju oružjem.

Polako, skoro oklijevajući, šerif se pomakne u stranu. Znao je da će za ovaj njegov uzmak saznati cijeli grad i još je više zamrzio čovjeka, koji ga je prisilio na to. Nije imao hrabrosti da mu se suprotstavi, pa je bijesan promatrao Kerryja, kako napušta trgovinu.

Kerry je na trenutak zastao ispred trgovine i gorko se osmjehnuo. Najprije Sharpie, zatim Corben i na kraju šerif. Činilo se da je ovo bio dan kao stvoren za stvaranje neprijatelja.

III

— Hej, Kerry! — zovne ga netko, dok je odlazio prema konjima, u namjeri da uzjaše.

— Vratio si se prije nego što sam se nadala.

Približila mu se Mama Gerhity, debela, sjedokosa i majčinska izgleda kao i uvijek. U svojoj je kući iznajmljivala čiste i udobne sobe, a pripremala je i dobru hranu za svoje goste. Kerryju je čak dopuštala da vodi psa u kuću, a Shaun nije rečao kad je ulazila u Kerryjevu sobu da pokupi košulje i ostale stvari — dopuštao je čak da ga povremeno pogladi po glavi.

— Prekinuo sam lov na bizone — reče Kerry.

— Odmah ću ti pripremiti sobu.

— Pa... Mama Gerhity... — reče otegnuto Kerry, pogledajući prema Corbenovoj trgovini. — Zapravo...

— Zar ne ostaješ u gradu?

— Kratko vrijeme.

— Onda ćeš spavati kod mene kao i uvijek — odlučila je stara dama. — Koji će te hotel uzeti s tim golemim psom?

— Vrlo vjerojatno ni jedan — priznao je Kerry.

— Aha — reče Mama Gerhity, primjetivši kako gleda prema trgovini — zacijelo imaš neprilika s Corbenom jer si odustao od lova?

— Nešto malo, Mama. Ne želim vas uplitati u ovo.

— Ne pričaj koješta — promrmlja stara žena. — Crn bi mi to bio dan, kad bi mi Corben i njemu slični određivali koga smijem primiti u svoju kuću.

Ako bi odmah napustio grad, ljudi bi pomislili da je kriv pa je Kerry odlučio ostati.

— Ako vi kažete... — počne on.

— Sve je u redu — odgovori Mama Gerhity i pogleda Shauna. — Za boga dragoga, što se to dogodilo s njim? — vikne prestrašeno, kad je opazila osušene mrlje krvi na njegovoj dlaci.

— Što?

— Sav je krvav!

— Nije to njegova krv. Naletio je na psa šerifova zamjenika.

— Hvala svim svecima — oduševljeno poviče Mama. — Već je bilo vrijeme da netko sredi tog Sharpiejeva Bullyja. Taj je razbojnik zaklao mnogo pasa u okolici.

— Više neće zaklati nijednoga — odgovori Kerry. — Današnji dan nije bio dan za stvaranje prijateljstva.

— Čini se, kao da ćemo imati još gostiju — reče Mama Gerhity, videći dvojicu kako se približavaju. Zapadnjački se svijet odijevao različito pa se po načinu odijevanja moglo prepoznati odakle je tko. Kaput od jelenje kože, Levis hlače utaknute u čizme s niskom petom i smotani kožnati bič zadjenuti za pojas nosili su svi vozači bi-

lo gdje zapadno od Missisippija. Kerryja nije iznenadio snažan, krupan muškarac, opaljen suncem. Rukovati zapregom od šest konja zahtijevalo je vještinu i veliku snagu, a činilo se da ništa od toga nije nedostajalo tom čovjeku. Bio je dobro odjeven, a iz njega je zračilo nešto neodređeno, što ga je odvajalo od ostalih kao vođu od vode-nih.

Ali je drugi član tog para iznenadio Kerryja. Taj nije izgledao kao vozar. Malo žena tako izgleda — jer, gospodine moj, to je zacijelo bila žena. Čak ni kaput od jelenje kože s resama nije mogao to sakriti. Njene Levis hlače bile su očito broj manje i kao da su se stisnule u pranju, a košulja duboko otvorena otkrivala je onu čarobnu uvalu između dva živa brdašca.

Plava kapa američke konjice nakrivila se dražesno preko čuperka skoro dječjački kratke crvene kose, što je okruživala pjegavo, suncem opaljeno i veselo lice.

Mama Gerhity očito je poznavala ovaj par i odobravalu odjeću djevojke, usprkos biću zataknutu u pojas i revolveru, čija je drška od bjelokosti virila iz korica s desne strane usko pritegnutih i dobro ispunjenih hlača.

Istupivši naprijed, ljudina je stavio goleme ruke, poput šapa, na ramena Mame Gerhity, privukao je k sebi i glasno poljubio.

— Sve si mlađa — reče on. — Oženio bih se s tobom, kad...

— Kad bi mu njegova žena to dopustila — prekine ga djevojka, promatrajući znatiželjno Kerryja.

— Sada si sve pokvarila, Calam. — reče čovjek.

— Ovaj put bih sigurno uspio da si šutjela.

— Ne vjerujem — progundā Mama Gerhity.

— Dosta mi je, i previše, bio jedan vozar, bog mu duši dao lako i ne bih željela još jednog.

Kad je opazila djevojčin pogled, samo se nasmiješi.

— Kerry, upoznaj Dobe Killema i Calamity Jane.

— Kako ste? — pozdravi ih Kerry bezizražajnim licem, što ipak nije značilo da nije čuo za njihova imena.

Dobe Killem je bio poznat kao najbolji vozar i vlasnik najboljih konja i oprema za razvoženje tereta.

Što se tiče djevojke, o njoj je čitao u njujorškim novinama, kao o bogatoj djevojci iz Bostona, razočaranoj u ljubavi. Da zaboravi, otišla je živjeti u preriju i bavila se muškim poslovima.

Priča je bila zanimljiva, ali neistinita.

Rođena Martha Jane Canary, djevojka je rasla bez paske sve dok joj otac nije umro. Kad je vidjela da se više ne može brinuti o obitelji Charlotte Canary ostavila je djecu u jednom ženskom samostanu i nestala. Mlada je Martha Jane naslijedila isuviše majčina neobuzdana duha, da bi mogla podnijeti samostansku stegu. Na svoj šesnaesti rođendan pobjegla je iz samostana i sakrila se u jedna kola Doba Killema. Otkrivena je tek drugi dan putovanja, a kako se kuhar bio razbolio, zadržali su je. Bili su zadovoljni s njezinim kuhanjem i tako je postala član Killemove grupe. Naučili su je upravljati konjima i zapregom, rukovati oružjem i bičem, koji je služio kao oruđe, oružje i oznaka njihova zanimanja. Nekako u toku vremena postala je poznata po imenu Calamity*, jer je često izazivala ljubomorne djevojke po salunima, zajedno sa svojim vozarima.

Usprkos tom njenu običaju, Killem ju je smatrao vrlo vrijednom i sposobnom. Mogla se natjecati s najboljim vozarima, brinula bi se o teretu ako je bilo potrebno i posjedovala je mnogo vrlina, koje nitko ne bi očekivao. To što je bila žena nije ju smetalo u poslu.

Na mnogo mladih momaka susret s Calamity Jane djelovao je vrlo uzbudljivo, ali je Kerry ostajao miran. Živeći osamljen, brzo je postao ozbiljan, čak pomalo stidljiv među nepoznatima, a previše šutljiv među poznatima.

— Kako si? — otpozdravi Killem, koji se nikada nije nametao.

— Pogledajte tu životinju — reče Calamity i pokaže prstom na Shauna i

* Calamity — nevolja.

pri tom se prijateljski smiješila Kerry-ju.

— Kladim se da bi dobro vukao kola.

— Pokušao sam ali on samo sjedne i neće vući — odgovori Kerry, čudio se sam sebi kako je to odgovorio.

Calamity se okrene Killemu:

— Jeste li ikada u životu vidjeli takva psa, Dobe?

— Priznajem da nisam.

— Hajde, ulazite — naredi Mama Gerhity. — Što vas je dovelo ovamo, Dobe?

— Neki engleski kicoš želi poći u lov — odgovori vozar. — Pravi veliki lov, koji bi mogao trajati tri mjeseca.

— Odvest ću konje u staju — primijeti Kerry.

— Ima li tamo mjesta?

— Koliko hoćeš — odgovori Mama Gerhity.

Kerry kimne glavom mjesto pozdrava i odvede svoje konje. Shaun mu je trčkarao za petama dok ih je Calamity pratila pogledom.

— Kao da ste bili prilično iznenađeni, Mama, kad mi je on odgovorio — reče ona.

— Pa i bila sam — složi se Mama Gerhity. — Kerry Barran je usamljen i teško se snalazi među ljudima, ali je inače zgodan momak.

— Ne mogu reći, da bih baš želio biti lovac na kože — primijeti Killem.

— To i on kaže, jer je baš danas odlučio da se više ne bavi tim poslom — odgovori Mama. — Nisam baš iznenađena, budući da on to zaista nije volio raditi. Gdje su vam kola?

— Ostavili smo ih dolje kod staje. Došli smo najprije upitati imate li praznih soba.

— Koliko ćete ostati?

— Dva, tri dana. Ovisi o tome, hoće li naš kicoš stići danas vlakom i da li može odmah krenuti na put.

— Odakle je? Iz New Yorka?

— Iz Engleske. Neki lord ili nešto slično.

— S njim je i njegova žena, — doda Calamity.

— Zbog toga sam, umjesto svojih momaka doveo sa sobom Calamity — reče Killem. — Pomislio sam da bi možda zabavljala lordovu ženu.

— Tako dugo dok će se dobro vladati prema meni... počne Calamity.

— Zapamti što sam ti rekao, djevojko! — progunda Killem. — Pomozite mi, Mama, ako to crvenokoso izopačeno stvorenje...

— Ne čuje li se to zvižduk vlaka? — prekine ga Calamity.

— Čini se da je danas rano stigao — začudi se Killem. — Dođi, Calam, pogledajmo kakvi su ti naši gosti.

Zvoneći i ispuštajući paru, vlak je ušao u postaju i zaustavio se. Iz vagona su počeli izlaziti putnici, neki su se pozdravljali s prijateljima ili s rodbinom.

— Nema ih — primijeti Calamity, jer nitko od putnika nije djelovao tako bogato, da bi samo zbog lova doputovao iz Engleske. — Možda...

U tom trenutku na vratima prvog vagona pojavi se visoki muškarac, žustro skoči na zemlju, okrene se i pruži ruku ženi, koja je silazila niz stepenice. Calamity nije završila rečenicu, jer je pomislila da bi to mogli biti gosti njezina poslodavca. Svakako da muškarac nije bio iz ovih krajeva, jer mu odijelo nije bilo kupljeno zapadno od rijeke Mississippi. Smeđi pusteni šešir, na vrhu duboko uleknut i sa savijenim obodom nehajno mu je pokrivao na gradski počesljanu kosu. Kaput od grube škotske tkanine sezao mu je do koljena, a hlače od iste tkanine bile su zataknete u visoke dokoljenice, ispod kojih su blistale sjajno ulaštene čizme. Na prvi pogled činilo se da ne nosi oružje.

Žena, visoka kao Calamity, nosila je malen praktičan šeširić, ispod kojeg se nazirala plava kosa. Ljepo i mirno stvorenje, zračeći finoćom, razgledavalo je sa zanimanjem željezničku postaju i nije pokazivala zlovolju ili umor od puta. Nosila je tamnoplavu putnu haljinu i preko ramena prebačenu kabanicu od tuljanove kože. Ubrzo je Calamity zaključila da je pred njom žena koja bi se mogla podnijeti.

Oboje su stajali neko vrijeme uz vagon, obazirući se. Oštre, plave oči na potamnijelu, izrazito muškom licu, smjesta su se zaustavile na Calamity i promatrale je s odobravanjem. Zatim su skrenule na Killema. Calamity je

stekla utisak, da tamo stoji čovjek kojega se, bez obzira na to kako je odjeven, ne bi isplatilo razljutiti. Njegovani brci i kozja bradica nisu mogli sakriti čvrsta usta i smiješak, koji se pojavio u kutovima usana.

— Vi ste zacijelo gospodin Killem — reče muškarac i približi se čvrstim, vojničkim korakom.

— Pogodili ste, gospodine — odgovori Killem.

— Ja sam lord Henry Farnes-Grable — predstavi se kicoš, govoreći naglas-kom koji Calamity nikada prije nije čula i koji se mnogo razlikovao od naglasaka onih Engleza s kojima se ona sretala. — Nemojte se čuditi, staro momče, general Sheridan vas je vrlo dobro opisao.

— Daaa — naceri se Killem i pruži ruku. — Kladam se da jest.

Snažan stisak lordove ruke pokazao je da taj visoki Englez nije nikakav mekušac.

— Beryl, ovo je gospodin Killem — reče lord obraćajući se plavojki. — Gospodine Killem, moja sestra.

Smiješeci se, plavokosa žena pruži ruku, koju Killem kičeno prihvati, pošto je svoje dlanove protrljao o hlače.

— Jedva čekam da pođemo na taj izlet, gospodine Killem — reče ona.

— Nadam se, da će vam biti ugodno — odgovori Killem. — A ovo je moj vozar, Martha Jane Canary.

— Drago mi je, gospođice Canary — reče lord i prihvati djevojčinu pruženu ruku.

— Dug je put pred nama i nisam baš navikla da me oslovljavaju s gospođice — reče Calamity. — Zovite me Calam, kao i svi drugi.

— Ona je moj najbolji vozar — doda Killem.

— Pa naravno — odgovori lord. — Vi ste Calamity Jane. General Sheridan mi je govorio i o vama.

— Drago mi je da sam vas upoznala, Calam, — reče Beryl pružajući ruku.

Calamity je svrstavala ljude po načinu na rukovanje. Čvrst i odlučan stisak — iznenađujući za djevojku, koja je po mišljenu Calamity vodila bogat život. Držala je da će postati prijateljice.

Sa svoje strane, Beryl je ustanovila da se Calamity razlikuje od crvenokosih djevojaka sa Zapada, čak i po neobičnom odijevanju. Mogla bi postati toliko dobar prijatelj, toliko i opasan neprijatelj.

— Gdje je Frank Mayer? — upita Killem, tražeći pogledom lovca, koji se trebao pobrinuti da Killemova kola stignu u Otley Creek.

— Desila se nezgoda — priznao je lord Henry. — Mayer je slomio nogu dan prije našeg dolaska, goneći, vjerovatno, nekog bizona. Rekao je da bi vaš izvidnik mogao preuzeti njegov zadatak.

— Mogao bi — složi se Killem. — Samo računao sam na Franka pa nisam poveo izvidnika.

— Možemo li se nekako snaći i bez lovca — upita Beryl.

— Bolje da ne i pokušavamo — odgovori Killem. — istina je, da sam nešto malo lovio u svoje vrijeme, ali imat ću dosta posla oko kola i konja. Jeste li povelili nekoga od vaše posluge?

— Samo sobara Wheatleyja — reče lord i pokaže glavom u pravcu, gdje je stajao visok, mršav muškarac, koji je djelovao strogo ozbiljan u crnoj odjeći, nadzirujući prtlijaž.

— Je li to sve što ste ponijeli sa sobom? — upita Calamity i pokaže na tri škrinje, veliki kožnati putni kovčeg i dvije manje kutije poput onih u kojima se naručuje streljivo.

— Sve — odvrati Beryl. — Zalihe kupujemo uvijek na mjestu dolaska. Tako štedimo i vrijeme i prostor.

— Pobrinit ću da se prtlijaž otpremi u hotel Bella Union — obeća Calamity.

— Dobit ćete najbolje sobe... hej, pa mi smo rezervirali samo jednu, mislili smo da ste bračni par.

— Ako želiš, Henry, — reče Beryl, — poći ću s Calam i rezervirati još jednu sobu.

— Pođi, stara moja — odgovori lord. — Gospodine Killem...

— Zovite me Dobe — predloži vozar i oštro pogleda Calamity, koja je jedina znala da mu je ime Cecil.

— Dakle, Dobe, što ćemo s lovcom? Možemo li kojega unajmiti?

— Možda Billa Codyja, ali on radi za željeznicu ili za vojsku — odgovori Killem.

— A Kerry Barran? — umiješa se Calamity. — Napustio je posao s kožama, možda bi htio...

— Možda — reče Killem oprezno.

— Zar nešto nije u redu s njim? — upita lord kad je opazio oklijevanje u Killemovu glasu.

— Koliko znam, sve je u redu. Samo, on je malo čudan, ne sklapa priateljstva tako lako...

— Prilično je šutljiv — primijeti Calamity.

— Ako mislite da je on u redu — reče lord — ne vidim onda zašto nam ne bi mogao biti vodič. Razmislite o tom, Dobe, na putu do hotela.

IV

Nakon što je svoje stvari smjestio u sobu u kući Mame Gerhity, Kerry je odveo svoje konje i psa do rijeke. Sjao je na obalu i razmišljao o budućnosti.

Poziv izvidnika u vojsci nije ga privlačio. Uspomene na rat sprečavale su ga da se odluči na službu među plavo odjevenim vojnicima.

Kalifornija je zbog zlata privukla mnogo ljudi, ali ne i Kerryja. Dani, kad je čovjek mogao iskopati veliko bogatstvo, odavno su bili prošli, a sva zlatonosna zemlja bila je u rukama velikih udruženja. Bavljenje zemljoradnjom zahtijevalo je glavnici i znanje. Sve, što je kao dječak naučio u Missouriju na farmi, odavno je zaboravio.

Naravno, mogao je krenuti na jug, dolje u Texas, i prihvatiti se nekakva posla na ranču. Nije imao iskustva u radu sa stokom, ali bi naučio. Samo tada bi morao početi sa dna, a mogao bi se odlučiti za kroćenje divljih konja. Kerry je doista znao kako treba postupati s konjima, a u zemlji, gdje je konj bio toliko važan takav je čovjek uvijek mogao naći posla.

Kerryju se sve više dopadala ta zamisao. Kroćenje konja donosilo je novaca, a čovjek je bio sam svoj gospodar. S malo pažnje mogao bi dovoljno uštedjeti i kupiti zemlju za uzgoj i prodaju konja.

Vrijeme je brzo prolazilo u razmišljanju i Kerry odjednom opazi da sunce prilično nisko visi nad zapadnim obzorjem.

Sakupi konje i sa Shaunom za petama vrati se u grad. Prošao je stražnjim dijelom glavne ulice i odmah prepoznao kola, koja su stajala ispred Corbenove trgovine. Sudeći po izmučanim konjima, njegova bivša grupa od četvero ljudi žurila je da što prije stigne u grad. Nije se osvrnuo na Rixona, koji ga je promatrao sa stražnjih vrata zgrade. Nastavio je jahati prema kući Mame Gerhity.

— Barran je upravo projahao — reče Rixon ljudima u stražnjoj prostoriji trgovine.

— Što ćete uraditi s njim, gazda? — upita Potter, gledajući Corbena.

Vlasnik trgovine nije odmah odgovorio. Iako je Potter nakon dolaska govorio o preuzimanju Kerryjeva posla, Corbena baš ništa nije moglo uvjeriti u Potterovu sposobnost.

— Prisilit ću ga da puzeći zatraži svoj posao — reče Corben konačno.

— Kako?

— Dovest ću ga u sukob sa zakonom.

— Mislite ga optužiti za pljačku?

— Ne mislim! — promrmlja Corben.

— Tada bi ga zatvorili, onda mi ne bi koristio. Tražit ću da ga osude na tako veliku novčanu kaznu, da će morati raditi za mene ili izgubiti sve što ima.

— Kako ćete to izvesti? — htio je znati Potter.

— Potući će se s vama četvoricom.

— S nama? — uzvikne Wingett.

— S vama — potvrdi Corben. — I udesite ga tako da dobro zapamtiti.

— Da, ali... — počne Potter, uočavajući odmah da se u toj zamisli krije opasnost.

— Platit ću svaku štetu, koju biste mogli učiniti. Pri ruci će vam biti šerifov zamjenik Sharpie, koji će posvjedočiti da je Barran počeo tuču. A še-

rif Berkmyer će vjerovati svojim ljudima.

— Onda je sve u redu — reče Potter. — Odavno sam htio udesiti tog prokletog lovca.

— Večeras ćeš imati priliku — obećao je Corben. — Potraži ga u gradu. Što više štete učiniš, to bolje, zato ga nemoj napasti na ulici.

— Zašto ga ne bismo namamili u trgovinu? — upita Wingett.

— Kako da ne! — odbrusi Corben. — Pa da mi uništite sve što imam. Odvucite ga u gostionicu ili u hotel i tamo ga pobijte.

— Jeste li sigurni da će šerifov zamjenik biti uz nas? — osiguravao se Potter.

— Svakako — rekao je Corben. — On ne voli Barrana otkad mu je ona golema pseturina preklala njegova psa.

Kako su znali da Kerry nikad ne vodi Shauna sa sobom kroz grad, sva četvorica osjećala su se prilično sigurno. Htjeli su se osvetiti čovjeku, koji ih je, po njihovu mišljenju, napustio i koji ih je prisiljavao da rade ono što ne žele.

— U redu — reče Potter. — Učinit ćemo to za vas.

— Podite sada, a moji će se ljudi pobrinuti za konje i istovariti kola.

Toj četvorici nije trebalo više ništa reći. Krenuli su i ne razmišljajući o mogućim posljedicama napada na velikog lovca.

Hotel Bella Union imao je kockarnicu, u kojoj su željeznički radnici tražili sreću za zelenim stolovima ili se zabavljali u ženskom društvu. Za tezgom dvojica predradnika promatrala su s visoka svoje radnike oko kockarskih stolova i usput zabavljala dvije djevojke.

Dobe Killem i lord Henry ušli su u prostoriju u pratnji mršavog sobara Wheatleyja. Samo su dvije djevojke iz društva obratile pažnju pridošlicama. Jedna od njih, stasita i smeđokosa, nazvana Big Win, obrati se svojoj prijateljici i kimne glavom prema Englezu.

— Doima se kao momak koji se ne bi branio od društva, Kathy.

— A mi? — upita jedan od predradnika.

— Gazda želi da kružimo — odgovori Kathy. — Ali najprije ćemo ispitati naše piće.

— To je on, tamo na kraju tezge — primijeti Killem, idući prema mjestu, gdje je stajao Kerry Barran i točio si piće u čašu.

— Naručite i nama nešto, Wheatley, — reče lord svom sobaru.

— Radite li nešto naročito, Kerry? — upita Killem. Mislim, otkad ste napustili lov.

— Ne radim.

— Zanima li vas jedan tromjesečni izlet?

— Što bih trebao raditi?

— Sjednimo, gospodo — prekine ih lord. Moj je otac uvijek govorio da je glupo stajati ako možeš sjediti, a sasvim je ludo sjediti ako možeš ležati.

Pošto su sva trojica sjela za stol, Big Win ispije svoje piće i priđe stolu.

— Hej — pozdravi ih ona i podboči se jednom rukom, najljubaznije se osmjehujući lordu.

— Zbogom — dočeka je Killem. — Razgovaramo o poslu.

Oči Big Win postaše bijesne. Bez riječi se okrene i vrati svome društvu.

— Prokleti vozar! — reče ljutito. — Voljela bih ga udesiti.

— Možda ćeš imati priliku — reče jedan predradnik — Hajde, Bill, pođimo.

Big Win je ljutitim pogledom promatrala sobara Wheatleyja, koji je nosio pladanj s bocom viskija i čašama.

Zatim je potražila gosta, koji bi je ponudio pićem. Šerifov zamjenik Sharpie ušao je u prostoriju i uputio se prema tezgi, ali Big Win je znala da od njega nema koristi. Ostala je sjediti sa svojom prijateljicom i pitala se kakav to posao ima taj engleski kicoš s Kerryjem Barranom.

— Želio bih vas unajmiti kao vodiča, gospodine Barran — reče lord i mahne rukom Wheatleyju da sjedne, pošto je ovaj svima natočio piće.

— Natoči i sebi, Wheatley.

— Što bih trebao raditi? — upita Kerry.

— Loviti.

— Mislite zabave radi?

— Naravno — odvrati Englez.

— Žao mi je — reče Kerry. — napustio sam lov.

— Kažu, kad čovjeka jednom ugrize lovačka buba, taj više ne odustaje — dometne lord Henry.

— Ja sam odustao — odgovori Kerry. — Hvala za piće.

— Možda ćeš promijeniti mišljenje, Kerry, — reče Killem.

— Neću.

— Pa dobro — reče lord Henry. — Morat ćemo potražiti nekog drugog.

— Neće biti lako — upozori ga Killem. — Osim Kerryja svi bolji lovci su unajmljeni.

— Ići ćemo onda bez vodiča — odlučili lord Henry. — Mogu li računati na vašu ljubaznost, gospodine Kerry, i zamoliti vas za nekoliko savjeta?

— Svakako.

— Sve što mi možete reći o divljači, mnogo će mi pomoći.

— Što želite uloviti?

— Jelena, divokozu, antilopu, srndaća, medvjeda, pumu, ili bilo što drugo, ako mi se ukaže prilika.

— Jelena možete uhvatiti na milju udaljenosti od grada, ako imate sreću — odgovori Kerry.

— Usudujem se reći, da mi ne nedostaje sreće — reče lord. — Vidio sam iz vlaka nekoliko srndaća, ali ništa naročito.

— U višim područjima ima starih srndaća sa čitavim krdom srna.

— Oni ne dolaze u blizinu grada, pre pametni su. A takve ja tražim, s mnogo parožaka i koji više ne služe svojoj svrši — reče lord s oduševljenjem.

Kerry je na lordovu licu opazio živu želju i zanimanje. Pred njim je sjedio čovjek, koji je volio lov i nije mario za lako stečeni plijen. Bio je spreman podnijeti sve napore i tegobe, samo da se dokopa najboljeg primjerka neke vrste.

— Gdje bismo mogli naći velike srndaće, Kerry? — upita Killem.

— Gore kod Wind Rivera. To je odlično mjesto za početak. Tamo sam vidio prekrasnih primjeraka divokozu a ima i medvjeda i puma.

— Poznajete li to mjesto, Dobe? — zanimao se lord.

— Ne, ali ćemo ga vjerojatno naći na mojoj vojnoj karti.

— Što je s antilopama? — nastavi Englez i okrene se prema Kerryju.

— Prilično su brze. Nevolja nije u tome, kako izabrati najveću, već kako im se prišuljati.

— Vrlo su oprezne, zar ne? — ispitivao je lord znatiželjno.

— Da, vrlo — potvrdio je Kerry. — Žive na otvorenu prostor. Najčešće će vam pobjeći, ako ih tjerate na konju. Možda ih treba čekati na izvoru vode.

— I nikako drugačije?

— Prišuljati im se na nogama, ali to nije lako.

— Da je lako, ne bi me zanimalo. Vjerojatno ću to iskušati. Kako je s pumama? Može li ih se hvatati na mamac?

— Na mamac? — upita Kerry.

— Na jednoj čistini izloži se tele, koje mora privući pažnju pume. Vi ostajete u blizini, dobro sakriveni i kad se ona pojavi, treba je samo pogoditi. Tako sam običavao loviti pantere u Indiji.

— Pa, je li vam uspijevalo?

— Ovisi o panteri — i o tome jeste li dobro sakriveni.

Najednom je Kerry osjetio, prvi put u životu, privlačnu moć lova. Htio je govoriti i slušati tog čudnovatog Engleza, koji je zaista mnogo znao o lovu.

— Nisam nikad čuo da bi netko tako lovio pume — priznao je Kerry. — Znam da se može upriličiti lov na pumu sa psima.

— Gdje se mogu nabaviti psi?

— Ima jedan starac ovdje u Otleyju Creeku, koji posjeduje tri odlična psa — odgovori Kerry. — Ako ih nije udesila ona budala, sa čijim psom sam imao jutros okršaj.

Sječajući se događaja, Kerry je na jednom postao svjestan, da čovjek, koga je spomenuo, stoji uz tezg. Pogledao je u pravcu i opazio kako ga Sharpiejeve oči prijeteći promatraju. U tom trenutku Sharpie skrene pogled u stranu i opazi četvoricu derača koža, koji su upravo ušli u prostoriju.

I Kerry je opazio pridošlice, ali nije polagao važnost njihovu dolasku. Ona četvorica su ga samo letimično pogledali i krenuli prema tezgi.

— Pa čaše su nam prazne — reče Kerry. — Idem ih napuniti.

Prije nego li je itko mogao nešto reći, lovac je ustao od stola i odnio čaše do tezge. Killem i lord izmijenili su poglede.

— Mislim da ste uspjeli u njemu probuditi znatiželju — reče Killem s nadom u glasu.

— Nadam se da bi s njim mogli uspješno završiti taj izlet, bez uvrede, Dobe.

— Pa naravno, znam što mislite. Ja sam se davno bavio lovom, ali moj je posao vozarenje, i ne znam o lovu koliko on.

— Hej, momci, — reče Potter glasno, dok se Kerry približavao tezgi. — Pogledajte, tko je ovdje.

— Nije li to gospodin Barran — reče Rixon pomalo pijanim glasom. — On je sad velik gospodin, iako se više ne bavi lovom.

Od sve četvorice, Kerry je najmanje podnosio Rixona. Ispunjen gorčinom zbog svog neuspjeha u životu, mrzio je svakoga, tko bi imalo uspio. Taj Rixon zaista je bio okrutan, pokvaren i nepovjerljiv. I kad je bio trijezan, bio je bezobziran, a to Kerry nije podnosio; pijan postajao je ratoboran i opasan ako su ga podržavala ostala trojica.

Kerry je želio izbjeći sukob, pa zaobiđe četvorku. Rixon zatetura prema njemu, s licem zgrčenim od mržnje.

— Veliki čovjek, taj Kerry Barran — brbljao je Rixon. — Zaista važna osoba. Jedini mu je posao ubijanje bizona, a prijavio dio ostavlja nama. Na naš je račun zaradio toliko novaca da više ne želi raditi.

Kerry je osjetio u zraku opasnost. Šerifov zamjenik Sharpie stajao je uz tezgu, leđima okrenut četvorki, i čekao, što će se dogoditi.

Sukob je bio posljednja stvar koju je Kerry sada želio. Cijeli je dan razmišljao o svojoj budućnosti i večeras je odlučio pokušati kao krotitelj kornja. Međutim, ponuda Engleza bila je vrlo primamljiva čak i lovcu, zasićenom ubijanjem bizona.

Ponovo je pokušao izbjeći Rixona, odmicao se ali ga je pijani čovjek slijedio, i onda mu prepriječio put.

— Makni mi se s puta Rixon, — reče Kerry mirnim glasom.

— Čujete li to, momci, poviče Rixon. — Još nam zapovijeda. On misli da je još naš gospodar, čak i...

Rubom dlana Kerry snažno udari Rixona u lice. Ovaj odleti natraške i snažno tresne o tezgu.

— Hrabro je udarati slabijeg od sebe, zar ne? — reče podrugljivo Potter.

Kerry opazi da su se Potter i Wingett postavili ispred njega, dok trećeg, krupnog Schmidta, nije mogao nigdje opaziti. Ova su dvojica krenula prema njemu, dok je Schmidt iza Kerryjevih leđa raširio ruke i poletio u namjeri da Kerryja uhvati za gušu.

V

Napad nije uspio, zahvaljujući Kerryjevu munjevitom protunapadu. Nagnuo se naglo u stranu i hvatajući ravnotežu na desnoj nozi Kerry zamahne lijevom prema Schmidtu u namjeri da ga obori. Gađao je malo previsoko i noga u tvrdoj mokasini pogodi Schmidta u trbuh. Schmidt zajauče, zatetura nekoliko koraka, a lice mu se zgrči od bola.

Dok je napadao, Potter shvati da je Schmidt ukroćen i dugim udarcem pogodi Kerryja u nogu umjesto u glavu. Kerry snažno udari o tezgu. U isti čas sa strane pogodi ga Wingettova pesnica u glavu. Kerryja obuzme bol i vrtoглавица tako da je jedva ostao na nogama.

Za svojim stolom lord Henry promatrao je kako teče borba. U trenutku kad je nadmoć četvorice postala očita, Englez je odgrnuo stolac i ustao. Sobar Wheatley odmah je znao što mu je činiti jer je i on smjesta ustao i prihvatio lordov kaput, a zatim i sat, koji je ovaj izvukao iz džepa. Obavivši to, lord se uputi prema tezgi. Englez je to tako brzo izveo, da je Dobe Killem samo sjedio i gledao.

— Poštena borba, klipani! — zareži lord. — Dajte mu priliku.

Čuvši taj povik, Wingett se okrene i opazi visoka Engleza kako se približava. Spazio je bijelu košulju, mondeni prsluk, besprijekoran ovratnik i pomno izglaçane hlače i pomislio da će lako obračunati s njim.

— Gubi se oдавде! — naredi Wingett, spreman da zada udarac.

Lord zauzme borben stav, koji je u ono vrijeme bio omiljen u šakačkim školama, što su posvuda brzo nicalе. Uspravan stav, položaj nogu i način držanja i pomicanja ruku bio je smiješan ali prilično djelotvoran.

Uspio je odbiti Wingettov udarac desnom rukom, a onda je izbacio tri puta munjevito svoju ljevicu i zabio je u Wingettovo lice. Iako udarci nisu bili snažni, kao što bi bio jedan udarac iz zaleta, učinak od ta tri brza, uzastopna udara pokazao se djelotvornijim. Wingett trzne glavom unatrag, ali primi i četvrti udarac i skljoka se niz težu.

Sharpie je neko vrijeme promatrao borbu. Bilo mu je naređeno, da se može umiješati samo ako četvorka ne uspije savladati Kerryja. Međutim, uplitanje Engleza dalo mu je priliku. On požuri prema gomili, koja se valjala u metežu.

Lord je začuo ubrzane korake i brzo se okrenuo da dočeka napad. Kad je spazio značku šerifa na Sharpiejevu kaputu malo je oklijevao, jer je poput svih Engleza poštovao red i zakon. Izbačena Sharpieva pesnica pogodi lorda u usta i on zatetura. No čim je uhvatio ravnotežu, lord odbije slijedeći udarac, a desnicu naglo zabije u trguh šerifova zamjenika, koji se od udara presavio. Lord mu odmah ljevicom skreše vilicu i Sharpie, ponovo u uspravnom položaju, otetura u stranu, pokušavajući se zadržati na nogama.

Napustivši Kerryja, omamljena od udara, Potter iza leđa zgrabi lorda. Uz težu Schmidt je došao k sebi od udara, jurnuo naprijed, i gurnuo Rixona u stranu u namjeri da se dokopa Kerryja. Wingett je pljuvao krv i psovao lorda kao da je zaboravio u želji da se osveti čovjeku, što ga je raskrvario, pa je jurnuo prema lordu koji se po-

kušavao osloboditi Potterova zagrljača.

Dobe Killem je držao da je došlo vrijeme da se i on umiješa. U tom je trenutku Sharpie zastao i uhvatio rukom za revolver. U jednom skoku Killem ga je šćepao oko struka i oborio na pod. U padu, napola izvućeni revolver izletio je iz korica. Killem ga je nogom odgurnuo i oružje se odsklizalo i zaustavilo tik do nogu Big Win.

Još bijesna zbog Killemova odbijanja, Big Win se sagne, zgrabi revolver i potrči do Killema, koji je klećao uz šerifova zamjenika. Podigne ruku i drškom revolvera pogodi vozara u glavu, ali je šešir ublažio udarac. Međutim, Big Win slobodnom rukom šćepa šešir, baci ga u stranu i zamahne po drugi put revolverom. Bijesni krikovi upozorenja dopru joj do ušiju, začuје se topot brzih koraka i dvije je ruke zgrabe za uzdignuti zgloб.

Ako se uzme u obzir različitost naravi i odgoja, Calamity Jane i lordova sestra Beryl prilično su se dobro razumijevale. Nakon ugodna popodneva, provedena u kupovanju haljina za putovanje, uključujući i neke predmete za koje Beryl nije bila sigurna da će joj brat dopustiti da ih nosi, djevojke su se pridružile svom muškom društvu za stolom. Prisutnost Beryl spriječila je Calamity da pođe s muškarcima, kad su oni krenuli na razgovor s Kerryjem Barranom, pa su tako djevojke ostale neko vrijeme u sobi. Kako im je postalo dosadno, odlučile su sići i posjetiti Mamu Gerhity. Čim su sišle u hotelsko predvorje, čule su buku i pošle vidjeti što se to događa.

Stigle su u trenutku kad je Big Win po drugi put podigla ruku; Calamity nije ni sekunde razmišljala dok je trčala u pomoć svom poslodavcu. Oružje i bič ostavila je u sobi, ali je to nije ni najmanje zabrinjavalo. Ako nije u stanju golim rukama obračunati s debelom, divljom mačkom, onda je bolje ostaviti se vozarenja i pridružiti se društvu domaćica za unapređivanje šivenja.

Pojurila je naprijed, i nije se osvrtała na upozorenja Big Wininih prijateljica, već je zgrabila njezin ručni zgloб, okrenula ga i naglim je trzajem

poslala preko poda prema vratima, koja su iz bara vodila u predvorje. Prije negoli je Calamity pošla za njom, napale su je Winine prijateljice, i pokušavale oboriti na pod. Ne prezi-rući nikada izazove, Calamity se s punim žarom bacila u bitku.

Prije negoli je stigla do vrata, Big Win je uspjela zadržati ravnotežu. U divljem bijesu zbog neuspjele osvete htjela se iskaliti na bilo kome. Zaustavila se a onda u zaokretu opalila pljusku, koja zadrma Berylenu glavu i izbaci plavokosu iz ravnoteže. Tek tada shvati Win, što je učinila.

Na licu lady Beryl pojavi se najprije izraz zaprepaštenja, koji odmah zamijeni bijes. Istupi korak naprijed i udari Win. Bio je to snažan udarac, koji je smeđokosu pogodio u vilicu i ona zatetura. Beryl je zaboravila na uglađenost i dobar odgoj — pretvorila se u bijesnu ženu. Poletjela je naprijed, prstima dohvatila kosu protivnice, dok joj je drugom rukom divlje udarala po licu. Vrtjele su se oko sebe i grabile se za kose, a onda su se u klupku svalile na pod, kotrljajući se jedna preko druge.

Zahvaljujući trenutnom predahu, Kerry je smogao snage da jednim udarcem odbaci Rixona. Da bi se uklonio Schmidtovu naletu, Kerry se okrene i dok je Nijemac tresnuo o tezgu, stisnutim ga je pesnicama snažno udario u šiju. Iznenadni povik lorda Henryja upozori ga na novu opasnost.

Rixon se zaustavio kod stola, zgrabio stolicu za naslon, pojurio naprijed i bacio je svom snagom. Kerry se izmakne u stranu i stolica se uz tupi tresak razbije o tezgu. Snažnim udarcem Kerry ponovo odbaci Rixona i ščepa Schmidta.

Nakon što je povikom upozorio Kerryja, lord porazmisli kako da se oslobodi Potterova zagrljaja. Kad je spazio da je Englez bespomoćan Wingett skoči naprijed u želji da se time okoristi. Lord munjevitom izbaci desnu nogu i snažan udarac sjajno ulaštene čizme pogodi Wingetta u trbuh, koji klone na pod, osjećajući mučninu i želju za povraćanjem.

Patter je uočio da se Englez uspješno bori, pa je odlučio da ga drži u sigurnu zagrljaju, dok ne stigne pomoć.

Da se nekako oslobodi tog zagrljaja, lord naglo udari petom čizme Pottera u koljenicu. Udarac je bio jak i neizdrživo derač kože zauria od boli, a stisak ruku popusti. Englez duboku udahne zrak, stisne obje ruke i naglo raširi laktove. Potter rastvori ruke. U isti čas Englez izdahne zrak iz pluća, spusti ruke, okrene se i zabije jedan lakat u Potterov trbuh. Potter zarokće i zatetura korak natrag, primivši udarac u bradu. Prije negoli je lord mogao konačno obračunati s Potterom, Wingett ga sa strane dohvati u glavu i Englez se strmoglavi prema tezgji.

Borba se nastavila, jer su se umiješali i željeznički radnici, koji su jedva dočekali da se mogu ubaciti u gužvu. Nisu podržavali ničiju stranu, hvatali su se prvog, tko bi im stigao pod ruku.

Uzbuđenje, pomiješano s odbojnošću prema vrsti žene, koja na njih obično gleda svisoka, natjeralo je barske djevojke da se i one uključe u tučnjavu. Calamity i Beryl prošle bi loše, da ih je svih šest djevojaka napalo zajednički. Ali nakon nekoliko oštih pljusaka, guranja i udaraca nogom, zaboravile su prvotnu namjeru, oživjele stare svađe i počele se razračunavati međusobno. Stolice su se s treskom raspada- le, dame su se valjale po podu, posvuda je bilo krhotina od razbijena stakla.

Privučeni bukom i galamom, hotelski gosti i prolaznici okupili su se na ulazu u bar. Jedan od prvih, koji je stigao, bio je neki čovjek, koji je doveo stoku da je proda Cyensu Corben-u. Kad je opazio kako se Calamity i dvije djevojke valjaju po podu, nacerio se veselo i zastao kod vrata.

Jedan od boraca, zahvaćen udarcem, teturao je prema vratima i kad je spazio sobara Wheatleya, koji je tamo stajao hladnokrvno naslonjen, krene prema njemu. Wheatley nije bio samo vrlo sposoban sobar. Svog je gospodara pratio u vojsci, postigao čin narednika i svladao vještine, neuobičajene za sobara. Ne ispuštajući iz ruke lordov kaput i sat, Wheatley brzo čučne i tako izbjegne udarac, zatim se naglo digne i svojom tvrdom glavom tresne napadača u nos. Omamljen čovjek za-

tetuna nekoliko koraka i odluči zaboraviti Engleza i potražiti drugu žrtvu. Mutnim pogledom prijeđe preko najbližih gledalaca i odluči se za prodavača stoke. U običnom stanju on bi se tog golemog i mišićavog stočara klonuo, ali ošamućen i bijesan udari ga pesnicom. Gotovo ravnodušno i s lakom stočar zaustavi udarac jednom rukom i naglo ispruži pesnicu druge ruke. Napadač odleti natraške, padne na pod i odskliže se pod noge Big Win i Beryl i obori ih poput čunjeva. Tako se Beryl našla u nezavidnu položaju. Ležala je licem prema dolje, dok je Win sjedila na njoj i svijalala joj ruku iza leđa. Beryle je ispružila svoju slobodnu ruku i nakrenula se na desnu stranu u nastojanju da zbaci sa sebe Win. Ova je nagnula svoje tijelo ulijevo, da spriječi Berylino nastojanje, jednom rukom ispusti njezino zapješće i počne je udarati po glavi. Beryl se naglo pomakne udesno, zbaci sa sebe Win i sjedne na nju.

Tučnjava je trajala skoro petnaest minuta i o njoj se kasnije pričalo u Otleyju Creeku i okolini. S obzirom na štetu, učinjenu u baru, činilo se da se Corbenova zamisao ostvaruje, iako mu se želja da vidi Kerryja premlaćena nije ostvarila, zahvaljujući pomoći lorda i Dobe Killema.

Jedan je stol proletio kroz izlog zajedno sa žustrim borcem, koji je naletno na tvrdu desnicu Dobe Killema. Za njim je odletjela jedna barska djevojka, koju je poslala Calamity udarcem noge u stražnjicu. Beryl i Calamity su zatim krenule da obračunaju s druge dvije djevojke.

Kod vrata snažni teksaški stočar uhvatio je stolicu u letu i bacio je prema napadaču Wingettu, koji je trčao za njom. U žestokom sudaru Wingett bi odbaćen preko sobe do Kerryja, koji je bio zaposlen obrađivanjem neprikladna Potterova lica. Kad je Kerry vidio još jednog neprijatelja, kako se približava, okrene se i u okretu zamahne nogom i pogodi Wingetta u vilicu. Udarac uspravi Wingetta, zavrti ga i odbaci onesviještena među dvije djevojke, koje su se već iscrpljene iznemogle tukle.

U taj čas uđe u prostoriju šerif Berkmyer. Pogled na Dobe Killema, koji je upravo zabio pesnicu u trbuh

njegova zamjenika i tako ga oborio na pod, nije ga mnogo uzrujao, jer su se on i Sharpie jedva podnosili. Ono, što ga je začudilo bijaše Kerry Barran, koji je još stajao na nogama umjesto da je premlaćen.

Iznemogao i izudaran, Kerry posljednjom snagom svoje desnice obori Pottera, a zatim i sam klizne na ruke i koljena. Hvatao je zrak i tresao glavom da je razbistri. Čuo je bijesno režanje i nad sobom opazi Berkmyera, kako je zamahnuo nogom. Očajnički je pokušao izbjeći udarac, ali je uspio samo djelomično. Udarac čizme zahvatio ga je ispod ramena i on se bespomoćno otkotrlja na pod.

Kad je lord vidio taj podmukli napad, nije oklijevao. Stekavši iskustvo sa Sharpijem, nije dopustio da ga zbuni šerifska značka. Munjevito ispruži desnicu i pogodi Berkmyera usred lica; šerif zatetura i sjedne na pod kraj vrata. Zarežao je bijesno i zgrabio rukom revolver.

— Ostavi to — naredi jedan glas otegnutim teksaškim izgovorom.

Okrenuvši glavu, Berkmyer je mutnim očima od bola zurio u govornika. Najprije je opazio visoke pete ukrašenih čizama s ostrugama; zatim plave farmerice s izvnutim rubovima. Pogled mu je dugo klizio po visokim nogama sve do vrsnog opasača s korica. Iz jednih je korica virio držak vojničkog revolvera od bjelokosti, dok je cijev drugog bila uperena u šerifa. Iznad hlača uski struk prelazio je u široka ramena, a naročito se isticala skupocjena košulja i svileni rubac. Plava kosa uokvirivala je skoro uzorno lijepo lice, a skupi bijeli Stetson visio je nemarno na leđima. Iako je Teksašanin djelovao pomalo kicoški, to nije moglo prevariti Berkmyera, koji ga je prepoznao.

Znala ga je još jedna osoba u prostoriji.

Razderane košulje, raskrvavljena nosa, sva u modricama i znoju, raščupane kose, Calamity Jane posljednjom je snagom oborila jednu crnokosu djevojku na pod. I dok je očima tražila novu žrtvu, pogled joj zapne za Teksašanina.

— M... Mark! — zakrešti ona iznemoglim glasom.

Isto tako iscrpljena i izudarana Win raspali posljednji udarac, koji promaši Beryl i pogodi Calamity u vilicu. Djevojka zaglavinja i padne preko Pottera, a trenutak kasnije Win se opruži preko nje, oborena posljednim udarcem Beryl.

Shvativši iznenada gdje se nalazi, što je uradila i kakva mora da je u razderanoj košulji i suknji, Beryl nije imala snage otrčati iz sobe, već je klekla na koljena i gorko zaplakala.

VI

Lord polako spusti pesnice, stojeći tako i hvatajući zrak. Pogledom je prelazio po sobi. Kerry i Killem također su ostali na nogama. Pažnju mu privuče sestra, koja je klečala kraj onesviještenih Calamity i Big Win.

— Pobrini se za lady Beryl, Wheatley — reče lord sobaru. — Dodaj mi moj kaput.

Pojavio se vlasnik hotela, malen i blagi čovječuljak, kome je lice bilo očajno zbog načinjene štete. Još je očajniji postao ugledavši svoje goste, u razderanim košuljama, iscijepanim kaputima i s modricama na licima. Mrmljajući nerazumljive riječi isprike, pošao je prema lordu.

— Pošaljite po liječnika, dobri moj prijatelju — prekine ga lord. — I neka jedna od vaših djevojaka pomogne mojoj sestri.

— Odmah, gospodine — odgovori vlasnik hotela. — Osim toga, sve ću ove djevojke dati zatvoriti i istjerati iz grada, zbog napada na...

— Radije bih pričekao da čujemo što će reći lady Beryl — nasmiješi se lord, okrećući se prema Killemu, koji je klečao kraj Calamity. — Je li djevojka u redu?

— Vidio sam je već i u boljem stanju — nasmiješi se vozar. Podigne djevojku na noge i odvede je do stola, koji je još ostao čitav.

Lord Henry pogleda šerifa, koji je još sjedio na podu pod budnom pasom plavokosa diva. Berkmyer je pokušavao ponovo učvrstiti svoju vlast.

— Sve ću vas strpati u zatvor! — vikao je.

— Pa makar morao svakog čovjeka u gradu proglasiti svojim zamjenikom!

Ustajući i pazeći da ruke drži što dalje od revolvera, Berkmyer se pokušavao sresti s hladnim pogledom Engleza. Iz unutarnjeg džepa lord izvuce kovertu službena izgleda, izvadi komad papira i pruži ga šerifu.

— Pretpostavljam, da znate čitati, prijatelju — reče lord hladno.

— Svakako da znam! — promrmlja šerif i zagleda se u papir. — Kakav je to...

Kad je pročitao prva tri retka, nije se više ljutio. Izbuljio je oči, čelo mu se orosilo kapljicama znoja. Shvaćao je da će biti najbolje ako i ne pokuša osvetiti se uz pomoć zakona.

— Ja ... ja — počeo je mucati. — Ako vam je taj prokleti lovac nanio bilo kakvu...

— Lovac nije ništa kriv! — oštro ga prekine lord Henry.

— Gospodina Barrana napala je gomila grubijana, iako ih je on prokušao zaobići. Samo su oni svemu krivi, iako mislim da su već dovoljno kažnjeni.

— Svakako — promrmlja Berkmyer.

— Osim toga, mogu reći da nisam zadovoljan kako vi obavljate vašu dužnost — nastavi Englez. — Umjesto da neosnovano optužujete nevine ljude, bilo bi bolje da organizirate liječničku pomoć za one kojima je potrebna i da procijenite štetu koju netko mora platiti.

Lord nije posjedovao samo obiteljske veze i novac; imao je i pismo, u kojem je stajalo da mu sve vojne osobe, savezni i mjesni šerifi pruže svaku pomoć. Pismo je potpisao sam predsjednik Sjedinjenih Država. Berkmyer se nije htio suprotstavljati čovjeku koji je bio toliko utjecajan. Čim se odmaknuo od hladna pogleda Engleza, pozvao je liječnika da pomogne žrtvama okršaja. Lord je neko vrijeme promatrao kako teče postupak, zatim se okrene plavokosu divu.

— Zahvaljujem vam na pravovremenoj pomoći. Naravno, sumnjam da je šerif ozbiljno mislio upotrijebiti oružje.

— Mrzilo bi me, da je do toga došlo — odgovori Teksašanin. — Bolje pogledajte kako je Calamity.

Pola sata poslije Teksašanin je sjedio zajedno s lordom Henryjem, Killemom i Kerryjem Barranom u trpezariji hotela. Svu je trojicu liječnik pregledao, a nekima je još i sada dotjerivao vanjski izgled.

Beryl i Calamity odveli su u hotelsku sobu gdje su se uredile. Baš kad je Teksašanin progovorio, pjevavi se Calamity. Nasmije se ljubazno i mahne rukom, zatim pogleda preko stola.

— Kako se osjećate, Hank?

— Tko? — promrmlja lord. — Oh, dobro sam prošao, Calam. A vi?

— Sjajno. Slušajte, ova vaša sestra je vraška djevojka. Baš nagovara vlasnika hotela da ne otpusti nijednu djevojku. Osim toga očekuje da uz punu plaću ne rađe dok se ne oporave.

— Vjerujte mi, Beryl čini uvijek ono što je pravedno — nasmije se lord — Usput govoreći, poznajete li Marka Countera?

— Kako da ne — odgovori Calamity, gledajući plavokosa diva toplim pogledom.

— On je moja ušljiva sreća. Ja sva izudarana i iznemogla, a Mark Counter u gradu.

— Bar ću se naučiti mira, Calam, — odgovori Mark.

— Hoćeš li učiniti uslugu jednoj sirotoj djevojci, Mark? — upita Calamity.

— Hoću.

— Dobe je sada zauzet, a ti znaš da djevojka sama ne može šetati mračnim ulicama bez pratnje.

— I?

— Otrati me do mojih kola. Želim uzeti svoju torbu s lijekovima. Ovaj gradski liječnik nema pojma kako se sprečava bol.

— Oprostite, gospodo, — nasmiješi se Mark i ustane.

— Nećete li jesti, Calamity? — upita lord Henry.

— Priznajem, da bi mi dobro došao koji zaloga — složi se ona. — Djevojci je potrebna snaga, da uzmogne doći do kola.

— Jedna dobra tučnjava uvijek probudi u meni tek — prizna lord.

Jeli su s velikim užitkom, iako su ponekog zaboljele vilice ako bi zagrizao u nešto tvrde. Razgovor je tekao

spontano, prisno, i Kerry Barran je sve više uživao. Od svog dječakog doba na farmi u Missouriju nije se zatekao u tako ugodnu društvu. Znajući da je šutljiv, Killemm ga je kriomice nekoliko puta pogledao i čudio se promjeni.

Kad su se najeli, oblaci od zapaljenih cigara ispunili su zrak. Calamity je ispila kavu i ugasila ostatak cigare, koju je pušila zajedno s muškarcima. Nešto je od zadovoljstva tiho promrmljala, a zatim se protežući ruke, trgne od boli. Bilo je još prerano za protezanje.

— Kad ćete se vi, gomila brbljavaca, umoriti — reče ona. — Ovdje je jedna bolesna, mala djevojčica koja umire za malo ljubavne njeznosti.

— Podimo, Calam — javi se Mark.

— Otratić ću te do kuće Mame Gerhity, kad pokupiš svoju torbu iz kola.

Calamity se najprije popne u sobu engleskog para. Liječnik se užurbano motao oko Beryl, no, činilo se, da se plavokosa djevojka oporavila bez ikakvih posljedica. Calamity uzme svoj opasač s revolverima i bič, zaželi Beryl laku noć i pridruži se Marku, koji ju je čekao u predvorju. Tamo je susrela Big Win i pogledala je sumnjičavo. Međutim, Win nije pokazivala znakove neprijateljstva, čak se i nasmiješila.

— Hej, ona plavokosa djevojka zaista je sjajna, Calam, — reče Win. — Znaš li što je uradila?

— Ne znam.

— Uredila je da nas gazda ne otpusti, i ponudila je da plati sve, što smo izgubile ili uništile u tučnjava.

— Ona je prava dama — reče Calam.

— Zaista — složi se Win.

— Rekla sam svojim djevojkama, neka me se čuvaju, ako kažu više nego što su zaista izgubile.

— Hvala ti, Win.

— Postupila je pošteno prema nama. Reci Killemu da mi je žao zbog onog udarca.

— Reci mu sama, kad izađe iz sobe. Do viđenja Win.

— Isti stara Calamity — reče Mark i uhvati djevojku pod ruku, kad su izlazili iz hotela. — Uvijek do grla u gužvi.

— Kažem ti, Mark, — odvraća ona. — Ovu nisam ja započela.

— A niti si je pokušala izbjeći. Bila bi vražja žena svakom muškarcu, Calam.

— Ako to znači prosidbu...

— Ni govora — prekine je brzo Mark.

— Na trenutak si me zabrinuo — nasmije se ona.

Dvoja su se kola nalazila iza konjušnice, između glavne zgrade i koral. Zaustavljajući se samo na trenutak da pogleda svoje i Killemove konje u koralu, Calamity nastavi prema kolima, oslonjena na Markovu ruku.

— Lijepo krdo konja u onom koralu — reče Mark.

— Vjerojatno su pripremljeni za lorda Henryja, zar ne?

— Točno. Henry će ujutro izabrati nekoliko.

Kad su stigli do stražnjeg ulaza Calamitynih kola, Mark je uhvati ispod ruku i podigne. Prije negoli će ući u pokriveni dio kola, Calamity zastane i pogleda prema njemu.

— Što je sada? — upita Mark.

— Plašim se miševa.

— I?

— I ako ugledam samo jednog, vikat ću.

— Pa što onda?

— Pomisli što će ljudi reći, ako me čuju vikati jer sam se preplašila jednog miša, a nađu tebe ispred kola.

— Čovjek zaista mora paziti na svoj ugled, — reče Mark i skoči u kola.

Calamity kresne šibicom i upali svjetiljku, koja je visjela s platnena krova.

— Previše sam umorna, a da bih išla do Mame Gerhity — reče ona.

— Pa što namjeravaš? — upita Mark.

— Ostala bih ovdje, ali je suviše opasno za jednu, malu djevojčicu da ostane sama bez obrane.

— Imaš pravo, priznajem — složi se Mark.

— Pravi gospodin iz Teksasa morao bi znati, što treba učiniti.

— Pravi gospodin iz Teksasa doveo bi pratilicu, koja bi pazila na tebe.

— Zaista?

— Svakako. Samo ja nisam gospodin.

— Pa drukčije ne bih nikako htjela — uzdahne Calamity. — Dobro... potražiti ću ljekovito ulje, koje sam dobila od

jedne Indijanke. Ono ublažuje bol — ne znam samo tko će me namazati.

— Uvijek postoji netko — reče Mark. U kolima je bilo mračno i toplo, a ugodan miris ljekovita ulja širio se zrakom. Stisnuta uz Marka, Calamity se odjednom probudila, osjetivši da se on lagano pomaknuo.

— Netko je upravo prošao — šapne ona.

— Čuo sam — odgovori Mark i izvuče se ispod pokrivača.

Na svojim krstarenjima Mark se bio navikao da za spavanje uvijek skida samo košulju, a hlače zadržava. Ispruži ruku, navuče košulju i izvadi revolver iz korica. Krećući se istom brzinom i također tiho, Calamity dohvatiti svoj bič od bikove kože. Jedno uz drugo krenuli su prema stražnjem dijelu kola. Mark podigne pokrovac i oboje provire.

— Tamo dolje, kod ulaza u koral! — šapne Calamity.

Mjesečeva četvrt davala je dovoljno svjetla pa su mogli opaziti tamnu siluetu kako se šulja duž ograde glavnog koral. Mark brzo i bešumno skoči iz kola.

Najmanje su dvojica prošla pokraj kola, ali samo je jedan skrenuo prema ulazu u koral. Međutim, Mark nije stigao potražiti drugoga. Čovjek je već stajao kod ulaza i petljao oko kračuna. Ako uspije otvoriti vrata, pucnjava će uplašiti konje, pa će pojuri na otvoreni prostor. Morao je to spriječiti. Postojala je mogućnost, da onaj drugi nije u blizini i da ga neće ometi.

— Stani! — vikne Mark.

Čovjek opsuje i okrene se prema Marku. Plamen bljesne i metak prozuri pokraj Marka. Plavokosi div nije oklijevao. Podigne svoj kolt i pritisne obarač. Prepoznao je osobiti udar metka, kad pogodi čovjeka. Prije nego se uspio pomaknuti s mjesta, odjekne još jedan hitac; ovaj put sa strane koral.

Calamity je opazila sjenu drugog čovjeka trenutak prekasno. Skočila, podigla bič i zamahnula, koliko je duljina dopuštala. Dohvaćen vrskom, čovjek prodorno krikne, ispusti revolver i nagne u bijeg.

Uznemireni pucnjevima, konji su se uskomešali. Mark pojuri prema vratima koral, ne mareći za svjetlo, koje

se pojavilo na jednom prozoru staje. Svakog časa konji su mogli udarcima otvoriti olabavljeni kračun na vratima, izići iz korala i razbježati se u panici.

Preskoči nepomično tijelo, što je ležalo na zemlji, i nađe se kraj vrata, zatvori kračun u trenutku kad ga zamalo jedan konj svojim ritanjem nije otvorio. Čuo je zvižduk Calamityna biča i prodoran krik, pa s one strane više nije očekivao neprilike.

— Je li sve u redu, Calam? — vikne Mark.

— Sve je u redu. Kako si ti?

— Dobro — odgovori Mark i nasmije se. Što bi rekao vlasnik staje, da ih vidi ovako bosonoge i na brzini odjevene.

VII

— Ne želim vas noćas nagovarati, Kerry — reče lord nakon što je Calamity u pratnji Marka napustila prostoriju. — Ali ako se predomislite, moja ponuda još vrijedi.

— Skoro sam već bio pristao, kad su me ovi zaskočili — reče Kerry.

— Znači, prihvaćate.

— Prihvaćam.

— Znaite što, ovdje više ne možemo ostati. Vidio sam konobara kako nas gleda s onim poznatim upitom: Zašto — ne — idete — u — krevet? Pođimo gore u moju sobu da razgovaramo još o nekim sitnicama.

— Vi zapovijedate — složi se Killem.

Praćeni zadovoljnim konobarom, sva su trojica ustala od stola. Dok su se uspinjali stepenicama, Kerryju sine misao.

— Vaša sestra spava — reče on.

— Ona je pravi spavač — odgovori Englez.

— Naročito večeras poslije svega. Kladim se da će ujutro biti sva ukočena.

— Calamity ima nekakav lijek, koji će joj pomoći — reče Killem. — Nadam se da će ostati nešto i za nas.

Sobar Wheatley stajao je na sredini sobe, kad su oni ušli.

— Liječnik je otišao, lorde, a gospođica Beryl spava. Piće je spremno za vas.

— Tri čaše? — iznenadi se Kerry.

— Vidio sam i suviše mnogo lovaca, a da ne bih mogao raspoznati neke znakove, gospodine, — objasni Wheatley. — Vaše mi je lice kazivalo da ćete prihvatiti lordovu ponudu.

— Želite li odigrati partiju pokera sa mnom, prijatelju? — izazove ga Kerry.

— Ne, gospodine — odgovori Wheatley ozbiljno.

— Volio bih da pogledate moju artiljeriju, staro momče — reče lord Henry. — Dođite i vidite trebam li još kakvo oružje.

Englez otvori kožnatu torbu u kojoj je u dva reda ležalo osam pušaka. Kerry se jedva suzdržao da ne zazviždi od divljenja. Puške su bile savršene izrade, po čemu je Engleska bila čuvena sredinom 1870. godine.

Lord izvuče jednu. Bila je to kratka dvocijevka, savršeno izrezbarenih drvenih dijelova, izvršne izrade i lijepa oblika. Iako je puška bila mnogo upotrebljavana, nije bila zanemarivana.

— Krasan primjerak — prizna Kerry — ali ja više volim dulje cijevi.

— I ja — složi se lord. — Ali ako su cijevi dulje, teže je rukovati puškom. Prvi sam je put upotrijebio u lovu na slonove u Transvaalu.

— Priznajem da to oružje može postaviti bilo kakvu životinju — reče Kerry. — Mogu li...

— Svakako.

Kerry uzme pušku u ruke i pažljivo je razgleda.

— Prilično je teška, — reče i vrati je lordu.

— To osjećate samo dok ne ispalite prvi metak — odgovori lord. — Za dvanaest drama* baruta, koji svom snagom izbacijedanaest stotina olovnihzrna potrebna je takva težina, koja će ublažiti udarac.

— Svakako — nasmije se lovac. — Recite, mora da je đavolski teško pucati u ležećem stavu.

— Znam samo jednog, koji je to pokušao.

— I što je bilo s njim?

*Dram — mjera za težinu.

— Povratni udarac slomio mu je ključnu kost.

— Pa kako onda pucate, Henry?

— Stoječki, pucam iz ruke. Naravno, na veliku daljinu ne možete točno gađati.

Kroz otvoreni prozor začuju se revolverski pucnji. Kerry odgurne stolicu, ustane, priđe prozoru i zagleda se u noć. Kao mnogi vrsni strijelci, u toku vremena naučio je skoro točno odrediti odakle dolazi pucanj, i već je po prilici znao gdje je to mjesto.

— Rekao bih dolje kod konjušnice — reče obraćajući se Killemu.

— Čini mi se — složi se vozar. — Podimo dolje i pogledajmo.

— Mogu li se poslužiti puškom, Henry? — upita Kerry lorda.

— Uzmite vinčesterku — odgovori Englez i izvadi metke iz kutije. — A vi, Dobe, uzmite dvocijevku.

Kerry je znao rukovati vinčesterkom, ali Killelem nije nikada upotrebjavao pušku s dvije cijevi. Ne bi bilo baš pametno, da za same borbe uči kako se rukuje takvim oružjem.

Noseći nabijeno oružje požurili su ulicama prema konjušnici. Ako se nešto dogodilo s konjima, morat će odgoditi lov.

Kad su stigli na mjesto događaja, shvatili su da im je strah bio bezrazložan. Mala skupina građana stajala je unaokolo i osvjetljavala mjesto, gdje su stajali Mark Counter, Calamity Jane i vlasnik konjušnice. Nedaleko od njih ležalo je na podu nepomično tijelo. Calamity i Mark uspjeli su se potpuno odjenuti prije nego što su stigli prvi znatiželjnici i Wainer, vlasnik konjušnice.

— Hej, Kerry, — pozdravi Wainer. — Bio je to Siwash Jones. Mark ga je uspio zaustaviti.

— Čini se, da je postao previše pohlepan i od toga umro — promrmlja Killelem, znajući ubijena kao pijanicu i besposličara, koji je životario u Otleyju Creeku.

— Čini se da je tako — reče Wainer. — Ovaj put nije imao sreće. Teksašanin i Calamity opazili su Siwasha i onog drugog, koji je uspio pobjeći.

— Jesi li izgubio kojeg konja? — upita Killelem.

— Nisam, na svu sreću.

— Ipak mi se čini čudnovato — upadne Kerry — da bi Siwash pokušao ova-ko nešto. Istina, on bi ukrao, ako bi mu se pružila prilika, ali nikada takvu vrijednost kao što je stado konja.

— Zaudara na jeftini viski više nego obično — odgovori Wainer.

U tom se trenutku pojavi šerif Berkmyer i pogleda mrko oko sebe.

S puno mržnje promjeri Kerryja Barrana, opazi lorda i ne baš prijateljski kimne mu glavom, zahtijevajući da mu se kaže što se dogodilo.

— Znači, Siwash je pokušao ukrasti konje, ha, — šmrkne Berkmyer kroz nos. — Tko ga je ustrijelio?

— Ja — reče Mark — Tamo mu je revolver a rupu od metka naći ćete u Calamitynim kolima.

— Ne sumnjam u to — odgovori Berkmyer tonom koji je davao do znanja, kako on i te kako sumnja ali se ne usuđuje reći. — Što je tražio to je i dobio.

— Samo, zašto je to učinio? — upita Calamity.

— Hm? — promrmlja šerif.

— Poznavala sam ga dobro i znam da nije imao hrabrosti poduzeti nešto tako veliko. Zašto li je pokušao otjerati konje?

— Ti su konji vrlo vrijedni — primi-jeti Berkmyer.

— Svakako. Odviše vrijedni, a da bi ih on ukrao.

— Bio je pijan — doda šerif.

— Morao je biti zaista dobro pijan ako je htio ukrasti konje.

— Možda ga je onaj drugi nagovorio — reče Mark.

— Koji drugi? — upita Berkmyer i osvrne se. Na licu mu se ukaza olakšanje, kad nije uspio pronaći tijelo onog drugog. — Gdje je on?

— Pobjegao — odgovori Calamity. — Ali uspjela sam ga dohvatiti bičem preko lica prije nego je nestao.

— To će nam olakšati potragu — otegnuto će Mark.

— Točno — reče Berkmyer ne baš previše uvjerljivo.

Iako je Mark slabo poznavao mjesne prilike, ono što je vidio, otkad je došao, nije ga baš moglo uvjeriti u sposobnost šerifa da održava red i zakon. Bio bi prilično iznenađen, ako šerif uspije pronaći i uhapsiti drugog sudionika u pokušaju krađe konja.

— Gdje kanite započeti istragu, šerife? — upita Mark.

— Kladim se da je neki skitnica uhvatio Siwasha, napio ga i nagovorio na krađu — reče Berkmyer i samo tako potvrdi Markovo mišljenje o sebi kao o čovjeku, koji se na najlakši način izvlači iz teškoća.

— Kladim se da je tako — progunda Wainer. — Grad je pun skitnica, koji znaju za moj koral pun nežigosanih konja te mjesta, gdje se ti konji mogu lako prodati.

— Što hoćete time reći? — okomi se Berkmyer.

— Ništa. Je li vam vaš rođak rekao, da mi je nešto ponudio?

— Da li je imao razloga da mi to kaže?

— Ne, koliko znam — priznao je Wainer. — Samo da su kojim slučajem ti konji nestali, ja ne bih mogao naknaditi štetu.

— Na što smjerate? — progunda šerif.

— Samo kažem — odvrati vlasnik konjušnice mirno. — Recite mi, nije li Siwash povremeno radio za Corbena?

— Da, ali Corben ga je danas najurio jer je bio pijan na poslu.

— Možda mu je trebalo novaca — reče Mark.

— Sigurno, — složi se šerif. — Bio je spreman prihvatiti bilo kakvu ponudu. Ako uhvatim momka, koji ga je nagovorio, onda će se sve objasniti.

— Jedna stvar, šerife, — reče Mark mirno.

— A što?

— Doveo sam četvero ljudi ovamo. Nijednome nije potreban novac, a kažem vam da oni nisu kradljivci. Kad sutra iziđem iz grada, povest ću ih sa sobom.

— Svakako, ako nisu umiješani — obeća Berkmyer.

— Čini se, da je sve u redu, šerife — reče lord koji se pojavio tog trenutka.

— Možemo li vam pomoći?

— Ne možemo mnogo učiniti s obzirom na to da je noć i sve ostalo — odgovori Berkmyer, pokušavajući da promijeni temu razgovora.

— Namjeravate li postaviti stražu u toku noći, Wainer?

— Svakako — odvrati vlasnik konjušnice. — Samo ako nekoga nađem.

— Rekao bih da je to vaša dužnost, šerife — primijeti lord Henry. — Vaša ili jednog od vaših ljudi.

— Imam samo jednog zamjenika, a on je prilično stradao u tučnjavi — reče Berkmyer mrzovoljno.

— Vaša stvar — opomene ga lord. — Ali ujutro očekujem da ću zateći konje ovdje.

— Ne brinite, bit će ovdje — progunda šerif, sjetio se pisma, koje je Englez nosio u džepu.

Da je pogled ubijao, lord Henry Farnes-Grable bio bi mrtav tog trenutka. Međutim, Berkmyer se nije protivio. Znao je vrlo dobro da ga je gubitak konja mogao stajati šerifskog mjesta. Taj prokleti Englez sa svojim društvenim vezama! Nakon što je naredio da se mrtvo tijelo odveze, šerif pogleda u nebo. Barem neće biti kiše.

— Sve je propalo — šapne Calamity Marku u uho. — Sad ću cijelu noć morati provesti u kući Mame Gerhity. — Svakako uslužan šerif — reče Mark.

— Usto još i bistar. Znao je da je taj momak pio...

— Pa za to ne treba biti baš bistar — pobuni se Calamity.

— Kako da ne — reče Mark. — Ako je znao da je taj momak pio iako mu se nije približio, onda je zaista bistar.

VIII

— Kakva si to, Beryl! — uzvikne lord i zapilji se u svoju sestru. — Gdje si nabavila tu odjeću?

Uzimajući u obzir, da je gospođica Beryl nosila na glavi šešir marke »Stetson«, rubac oko vrata, mušku košulju, levis farmerice i jahače čizme s visokom petom, čuđenju je bilo razloga. Beryl se nasmije.

— Calamity i ja nabavile smo to jučer. Ona kaže, da je to mnogo prikladnije za Veliku visoravan.

— Pa mogla si bar pričekati dok stignemo tamo. Ah, ionako sve radiš po svome.

— Hvala ti, dragi brate — reče Beryl i protegne se.

— Ne znam kakvo mi je to ulje dala Calamity, ali ono je izvuklo sve boli iz mene. Kad ćemo pogledati konje?

— Odmah poslije doručka.

Kad su stigli do konjušnice, tamo su se već nalazili Calamity, Killem, Kerry i Mark. Calamity je Marka predstavila Beryl.

— Dakle — obrati se Killem lordovoj sestri — što mislite o konjima? Wainer kaže da su to najljepši primjerci u posljednjih godinu dana.

— Nisam još srela trgovca konjima, koji nije to rekao — nasmije se Beryl.

— Možemo li ih malo bolje pogledati?

— Naravno — reče Wainer.

Jedan joj je konj odmah zapeo za oko, čim se približila ogradi korala. Možda nije bio najveći u tom krdu, ali crvenosmeđe i bijele šare i sav kakav je bio, djelovao je čilo, pametno i da je brz i izdržljiv.

— Možete ih početi odabirati — reče lord Henry i obrati se Waineru.

— Da najprije odaberemo nekog naročito? — upita vlasnik konjušnice nevino.

— Izdvajajte ih onako, kako vi želite — odgovori Englez, koji je bio isuviše iskusan, a da bi se dao zaskočiti.

Smijući se, Wainer pogleda prema mjestu, gdje su dvojica njegovih čekali da počnu. Taj je kicoš možda i govorio otmjanim jezikom, ali je očito znao sve o trgovini konjima. Namjerno nije htio odabrati konja koji bi mu se naročito dopao, kako prodavač to ne bi iskoristio i povicio cijenu.

— Izdvojite onog mrkalja — naredi Wainer.

Jedan je od unajmljenih radnika koji je stajao na prečki korala, zavitlao laso i nabacio ga konju oko vrata. Životinja je mirno dopustila da je radnik privuče. Lord Henry stručno je odmjeri i kimne glavom.

— Čini se da je u redu — reče oprezno.

— Prošetajte ga gore-dolje da vidim kako zabacuje noge.

Englez je bio zadovoljan. Mrkalj je djelovao snažno, imao je dobre mišiće, koji su obećavali brzinu i izdržljivost, i nije se uplašio, kad je Kerry u neposrednoj blizini ispalio metak iz puške.

— Uzet ću ga — odluči lord.

— Hej! — usklikne iznenada Beryl i odmakne se od korala. — Nisam očekivala da ću ovdje naići na takva psa.

Okrenuvši se, Calamity opazi Shaun, koji se približavao. Veliki je vučjak bio ostavljen u kući Mame Gerhity, ali je uspio izići i slijediti svog gospodara do konjušnice. Na Calamityno zaprepaštenje Beryl je posla prema psu. Ne znajući kako će se ponijeti Shaun Calamity dohvati svoj bič, spremna zaštititi Beryl od mogućeg napada. Vučjak se već zaustavio. Stajao je ukočeno na nogama, s ukrućenim repom i pokazivao zube u nijemom upozorenju.

— Pripazi, djevojko — šapne Calamity.

Ali strah je bio nepotreban. Beryl je isuviše dugo provela svoj život u prirodi a da bi zanemarila upozorenje vučjaka.

— Razumijem — reče tiho i pogleda Calamity. — Taj je pas po svojoj ljepoti i pasmini ravan bilo kojem psu te vrste u Irskoj.

— Zar ima još takvih poput njega? — upita Calamity.

— Irskih vučjaka? Vidjela sam ih nekoliko u Engleskoj i Irskoj, a ovaj je ravan svima koje sam vidjela. Tko mu je vlasnik?

— Ja, Gospodice... lady... — javi se Kerry i pride Beryl da je zaštititi od svog psa ako zatreba.

— Recite samo Beryl da izbjegnemo zabunu — nasmije se plavokosa djevojka. — Nadam se da ćete ga povesti sa sobom, Kerry.

— Hoću, svakako, gospodice... ovaj... Beryl.

— Odlično, imat ću ga prilike bolje upoznati.

Kerry naredi psu neka sjedne i ne miče se, a zatim se opet pridruži Waineru, Killemu i lordu Henryju. Pri tom opazi Potterovu grupu među besposličarima koji su promatrali izbor konja. Činilo se, da je četvorka bila na odlasku, jer su im konji spremni stajali u pozadini.

Konj za konjem bio je predveden, pregledan, primljen ili odbijen. Konačno je došao na red šarac i bio svrstan među konje za lov.

— Ovaj će biti moj — reče Beryl.

— Samo je tri puta sedlan — upozorio je Wainer. Kad je vidio da ga djevojka ne razumije, doda:

— To znači da ga je krotitelj jahao samo tri puta. Za obična jahača muškarca to je dovoljno, ali... —

Ta je opaska naljutila Calamity i ona bijesno povikne: — Osedajte ga, pojahat ću na njemu nekoliko krugova.

Preko lica Marka i Killema preleti smijeh. Znali su da Calamity odlično upravlja konjima, čak i onima koji su malo nemirniji.

Mark donese djevojačino sedlo, dok je Killema odveo konja u poseban korral. Sedlanje životinje prošlo je brzo i u redu, no da li će podnijeti jahanje nitko nije znao.

Sa strane stajali su spremni Markov punakrvan pastuh i Kerryjev sivac. Nakon što je pregledala je li sve u redu, Calamity stane kraj nje i stavi nogu u stremen. Mark je držao čvrsto glavu životinje, dok Calamity nije sjela u sedlo, zatim se brzo udalji.

Konj je mirno stajao na mjestu. U namjeri da ga pokrene, zabije mu visoke pete čizama u slabine. Šarac sagne glavu, a onda nekoliko puta u luku odskoči u zrak; bio je to uzbudljiv prizor, ali ništa neobično.

Kako je uvijek voljela biti u središtu pažnje, Calamity se nadala da će i ovaj put iskoristiti priliku i pokazati svoju vještinu. U toku života pretjerana samouvjerenost dovela ju je ne jednom u nepriliku, pa se tako dogodilo i sada. Izenada je konj, nakon jednog visokog skoka, naglo zastao na prednjim nogama, i tako podigao stražnji dio strmo uvis, da je Calamity, nepripremljena za taj skok, poletjela iz sedla. Bila je već naučila kako treba padati a da se ne ozlijedi. Prekobacila se dva puta preko glave, otkotrljala se izvan korala i zaustavila se tik do Markovih nogu.

— Malo prije sam te vidio na konju — rugao se Teksašanin.

— Pomozi dami ustati, ti beskorisni teksaški kravaru — psovala je Calamity. — Pokazat ću toj životinji tko je gazda!

Ali prije nego li je Calamity mogla ustati, kroz prečke korala provukla se Beryl. Lord Henry uhvati sestru za lakat.

— Ne budi smiješna, Beryl, — okomi se Englez na nju. — od djetinjstva si naučila samo postrance jahati.

— Uistinu? — nasmije se Beryl. — Onda je vrijeme da naučim, kako se jaše, ako to još uopće mogu.

Čim je to rekla, odmakne mu ruku s lakta i pođe prema konju. Govoreći nježno, ispruži ruku i uhvati za uzde, zatim utakne nogu u stremen i laganim trzajem baci se u sedlo. Sve je to izvela tako brzo i mirno, da životinja nije pravu ni osjetila da joj je na leđima već drugi jahač. Ali kad je jednom osjetio šarac se snažnim skokom baci u zrak. Beryl poleti još više i na licu joj se ukaza bol, kad je ponovo pala u sedlo, ali je ostala na konju.

Za to vrijeme Kerry je odveo Shaun-a u konjušnicu i tamo ga ostavio. Donekle su Shaun-u moglo vjerovati, kad se motao među ljudima, ali Kerry nije htio stavljati ništa na kocku. Netko od gledalaca, okupljenih oko korala, mogao je u uzbuđenju i nehotice udariti psa nogom, a tada bi zaista stradao. Kerry se vratio baš u trenutku, kad je Beryl zauzela mjesto crvenokose Calamity na konju.

Uvijek iznova konj se bacao u zrak, dočekujući se snažnim udarcem o zemlju, ali se Beryl održala u sedlu. Gledaoci su glasno odobravali i podupirali je savjetima.

Konj je u tom trenutku upotrijebio istu varku, koja je zbacila Calamity iz sedla. Činilo se da će se i Beryl povaljati u prašini. Opasno se nagnula iz sedla, ali se krajnjim naporom uspjela održati.

Kad je osjetio da mu nije upalilo, konj je promijenio taktiku i pojurio preko korala prema ogradi, iz koje se prostirao otvoren prostor. Beryl je odmah shvatila što namjerava i pripremila se za skok preko ograde. Gledaoci su se razbježali, kad je konj projurio zrakom. Dohativši se zemlje naglo skrene prema ravnici.

Kerry je već trčao prema svom konju i u jednom skoku nađe se u sedlu te potjera u isti čas konja u trk.

— Pripazite na ostale konje! — vikne Mark jer su Wainerovi ljudi u metežu zaboravili na odabrane životinje za lorda koje su se malo uznemirile.

Trčeći prema svom konju, Mark odgurne Calamity i skoči u sedlo. Za nje-

govim primjerom povelj su se i ostali i spriječili da se krdo rastrka.

— Hajdemo — promrmlja Potter i zagleda se u pravcu u kojem su nestali Beryl i Kerry.

— Kamo? — procijedi Wingett kroz otečena usta.

— Barran je upravo napustio grad. — Idemo za njim.

— Zašto? — upita Rixon.

— Nosi novac sa sobom, a za njegova konja vojska će nam dobro platiti.

Iako bez posla, jer ih je Corben zbog neuspjeha najurio, ostala trojica nisu imala mnogo volje da se ponovo suprotstave Kerryju.

— S njim je ona divlja djevojka — primijeti Wingett.

— Točno, ali nije onaj prokleti pas — odgovori Potter. — Pođimo za njim i ako nam se ukaže prilika, udesit ćemo ga.

Nemajući drugog izbora, a i šerif im je naredio da nestanu iz grada, Potterovi drugovi pošli su prema konjima. Nitko nije obraćao pažnju kad su odjahali iz grada.

Mark i Wainerovi ljudi uspjeli su spriječiti konje da se rastrkaju. Uz pomoć Calamityna biča utjerali su ih u koral i zatvorili vrata. Kad je sve bilo gotovo, Calamity pogleda prema ravnici. Beryl i Kerry nestali su s vidika.

— Najbolje bi bilo krenuti za njima — reče ona.

— Ništa im se neće dogoditi — reče lord Henry.

— Beryl dobro jaše, a Kerry će je stići prije nego što ode isuviše daleko.

— Ne znam — primijeti Calamity. — Onaj šarac ima dobru prednost a nosi manju težinu.

— Vjerujem starom Kerryju da će je dovesti živu i zdravu — tješio ju je Killem. — Taj je konj suviše pametan da juri naslijepo.

— Čini mi se, da ste zabrinuti za Beryl — nasmije se lord.

— Pa i jesam — odgovori Calamity i nasmije se.

— Zna, ona jaše na mojem sedlu.

— Dobro — prihvati lord šalu. — Ako sedlo ne dođe natrag, kupit ću vam novo.

Najednom Calamity opazi da nema Pottera i njegove grupe, pa ju je to malo uznemirilo.

— Hej — reče uzbuđeno — maločas su ovdje bila ona četvorica, što su prošle noći napali Kerryja.

— Vidio sam ih — odvratila lord.

— Ali oni su otišli.

— Ako mislite na Pottera i njegovu grupu, koji su radili za Kerryja — umiješa se Wainer — upravo su odjahali.

— Kojim putem? — upita Mark.

— Prema jugozapadu, vjerojatno u radni logor jer ovdje više nemaju posla.

— Ne vjerujem — reče Mark sumnjičavo.

— Ovi se klipani neće usuditi napasti Beryl, dok je Kerry s njom — reče lord Henry. — Svejedno, ne smijemo im dati priliku. Gospodine Wainer, možete li mi osedlati jednog konja?

— Dva — ispravi ga Calamity.

— Hoćete li sa mnom, Calam? — upita Englez.

— Svakako — odgovori djevojka. — Najbolje bi bilo da nam posudite vaše konje, Wainer, da ne gubimo vrijeme.

Ulazeći u staju, Calamity pogleda prema psu koji se odmah digao na noge. Potisnula je strah, kad je Shaun krenuo prema njoj.

— Polako, momče — reče ona mirnim glasom. — Neću te ni taknuti, samo te želim navesti na trag tvoga gospodara.

Shaun je pošao uz Calamity do mjesta, gdje je posljednji put vidio Kerryja. Pognuvši glavu, njuškao je naokolo, upijao različite mirise, dok nije otkrio miris koji je tražio. Pas je krenuo prema mjestu, gdje je Kerry uzjahao. Iznanadni nestanak mirisa nakratko ga je zbunio, dok nije uspio pronaći miris Kerryjeva konja, koji je dobro poznao. Smjesta je dugim skokovima zagrabi u pravcu, kojim je odjahao Kerry.

— Osjećam se sada nekako bolje — reče Calamity.

— Bogami i ja — prizna lord Henry. — Hajde, Calamity, zajašimo konje i pođimo,

IX

U početku, kad je konj pojurio iz grada prema ravnici, noseći je u sedlu, Beryl se uplašila. Nije to bila panika već običan strah koji je mogla obuzvati. Uskoro je shvatila da on ne juri naslijepo pa tako ne ugrožava ni sebe i jahača. Trčao je kao divlja životinja, koja bježi od nečeg neugodna, ali spremna da dočeka sve što bi je moglo ugroziti. Beryl je skoro uživala u jahanju.

Kerry je tjerao svog sivca snažnim trkom, ali je znao da će šarca, koji je nosio lakši teret, stići tek kad se ovaj umori.

Međutim, Berylina konj trčao je već tri milje, ne pokazujući znakove umora. Kerry je iz svog sivca morao iscijediti posljednju snagu, dok je uspio sustići šarca i juriti usporedo. Umjesto straha, kako je očekivao na djevojčinu licu odražavalo se zadovoljstvo i uzbuđenje, kad ga je iznenadeno pogledala. Primaknuvši se posve blizu njemu konju, Kerry se nagne naprijed, rukom dohvati uzde uspori svog konja i zaustavi životinje.

— Jeste li ozlijeđeni? — upita on i skoči iz sedla na zemlju.

— Nisam — odgovori ona blistavim očiju, dišući duboko. Zatim prebaci desnu nogu preko sedla, sklizne i dočeka se na noge.

— U početku sam se malo uplašila, ali je strah brzo prošao. Kad sam vidjela da ne trči bezglavo, prepustila sam se galopu i uživala.

Okrenula se i rukom pogladila kobra nježno po baršunastu vratu.

— Vjerojatno mislite da sam nemoguća, Kerry — reče Beryl, kad su se polako vraćali u grad.

— Zašto bih to mislio, Beryl?

— Pa... tučnjava prošle noći. A onda jutros sam se pojavila odjevena u ovu odjeću...

— Što ima loše u tom oblačenju? — upita Kerry.

— Pa, žena se ne može pojavljivati u javnosti ovako odjevena — nasmije se Beryl.

— Uvjeravam vas, Beryl, da je to najprikladnija odjeća za jahanje. A sada, bolje da se vratimo u grad.

— Kakav je to konj, Kerry — upita Beryl i pokaže na šarca.

— Poludivlji mustang. Vidjet ćete ih mnogo kako slobodno trče po preriji. Oni su mješavina između španjolskih rasnih konja i onih običnih, koji su pobjegli doseljenicima i izgubili se u ravnicama.

— Ima li ih mnogo?

— Vidio sam krda od stotinu konja.

Berylina oči bljesnuše od znatiželje. — Da li ih hvataju?

— Indijanci love onoliko koliko im treba. A neki su mnogo zaradili prodajom ukroćenih konja.

— I svi su tako dobri kao ovaj?

— Nisu. On je izuzetak, i nema ih mnogo.

— Ali posjeduju snagu, i otporni su prema bolestima. Kad bi ih se križalo s plemenitom pasminom, mogli bismo dobiti pravog rasnog konja za ove krajeve.

— Čudnovato. I ja sam o tome razmišljao prošle noći.

Beryl i Kerry vodili su svoje konje za uzde, razgovarali o uzgajanju mustanga, i tako se jedno uz drugo približavali gradu. Zemljište se čas spuštalo, čas uzdizalo; stijene, skupine drveća i grmlje pokrivala su padine i doline. Mjesto kao stvoreno za zasjedu, što je Kerry, zanesen razgovorom, potpuno previdio.

Potter i njegovi ljudi nisu mogli zadržati jahače na oku, već su slijedili tragove dvaju konja. Kako nisu znali koliko će dugo šarac moći trčati, ili kojim će se putem Kerry vraćati u grad, četvorka se lepezasto razvila kako bi obuhvatili što više prostora. U središtu te lepeze Potter je prvi ugledao njihovu lovinu i dao znak Rixonu, da se približi, ali nije mogao pozvati Wingetta i Schmidta jer su bili predaleko. Potter bi više volio da su sva četvorica zajedno, ali je na kraju odlučio, da je ipak bolje ako su podijeljeni. Sakriveni između povećih skupina grmlja, on i Rixon nalazili su se u istoj ravnini s Kerryjem i djevojkom. Odatle prema desnoj strani Wingett je ostavio sakrivena konja i probijao se kroz zaklone u susret paru. Preko, na lijevo, Schmidt se zaustavio između stijena, izvukao pušku i sakrio se.

— Eno ih, dolaze — zareži Rixon držeći pušku u znojavim rukama.

— Ne govori glasno — sikne Potter bijesno. — Taj prokleti lovac ima sluh kao ris.

Shaun je neumorno trčao tragom svog gospodara, njuškao je vjetar, koji mu je donosio poznat miris. Zatim se nenadano pojavio drugi miris, koji je vonjao na prljavštinu i isušenu krv. Duboko i prijeteće rezanje izvilo se iz psećeg grla, kad je Shaun prepoznao miris te dvojice ljudi i on zabrza.

— Ne pucaj dok se ne pojavi između Wingetta i Schmidta — šapne Potter okrećući se Rixonu. — Tako ćemo ga najsigurnije dobiti na metu.

U tom trenutku obojica začuše tapkanje šapa i šuštanje grmlja, praćeno prijetećim rezanjem. Rixon se naglo okrene, opazi golema psa i glasno upozori Pottera. Potter se okrene, uoči opasnost i naglo trgne pušku, ali je cijev zapela o granje.

U velikom skoku Shaun se baci na Pottera, koji je bezuspješno pokušavao izvući pušku iz granja. Kako nije imao drugog izlaza, digne ruku da zaštiti grlo. Zatim osjeti tupu bol, kad je Shaun zabio oštre zube u podlakticu, pritisnuo ga svom težinom i oborio na zemlju.

Rixon zatetura natraške, zaplašen kad je ugledao čovjeka i psa, kako se valjaju na zemlji. Veliki vučjak uvijek ga je silno plašio i shvativši da bi se to isto moglo i njemu dogoditi, izvuče revolver iz korica i opali. Shaun zakmeči od boli, trgne se i ostane ležati po strani.

— Moja ruka! — stenjao je Potter i odmicao se od psa, stiskajući ranjenu podlakticu.

— Bježimo oдавде! — promuca Rixon i potrči prema svom konju.

Potter nagne za njim, dok mu je bol razdirala ruku. Teškom mukom popne se na konja, zdravom rukom zgrabi jabuku sedla i krene za Rixonom.

Obojica su suviše dobro znala, što Kerry Barran osjeća za svog psa. Preuranjeni hitac upozorio ga je, vjerojatno, na zasjedu i omogućio mu da se ukloni. Naći će svog psa i neka se bog smiluje onom koji je ustrijelilo vučjaka.

Ne mareći za ostalu dvojicu, Potter i Rixon pobjegli su u pravcu Otleyja

Creeka. S jedne uzvisine opazili su grupu jahača, koji su im dolazili u susret, prepoznali ih i promijenili pravac jahanja. Uhvate li ih Dobe Killlem, Calamity, Mark Counter i onaj smiješni Englez, dočekat će povratak Kerryja Barrana, a nijedan nije mogao podnijeti tu misao.

Prvi put u životu Kerry Barran je zaboravio na uobičajeni oprez. Hodajući s djevojkom, nije opazio nekoliko očitih znakova, koji su ukazivali da nešto nije u redu.

Prvi nagovještaj opasnosti bio je vrisak, koji je dopro iz grmlja nekih stotinjak metara ispred njega. Zatim je Kerry čuo poznato rezanje, opazio je kako se grmlje divlje njiše amo-tamo, čuo je revolverski hitac i bolno skvičanje svog psa, ali je u tom trenutku imao drugih briga.

Nakon ovih prvih znakova opasnosti, Kerry je odmah postao oprezan kakav je uvijek bio. Preko na lijevoj strani uočio je komadić površine neprirodne boje i odmah shvatio, da je to dio Wingettove košulje.

Obuhvatio je Beryl oko struka i što je brže mogao strovalio se s njom na zemlju. U isti čas odjekne hitac, koji Kerryju odnese šešir s glave. U padu oboje su ispustili uzde svojih konja. Preplašeni iznenadnim pucnjem, konji krenu dalje, a Kerryjeva puška ostala je kraj sedla, izvan dohvata.

Nedaleko od njih nalazila se malena udubina u zemlji. Kerry prebaci Beryl preko sebe u udubinu, zatim se i sam prebaci i tako ih je Wingett izgubio iz vida.

Wingett bijesno opsuje. Vidio je konja i pušku u koricama pokraj sedla, a znao je da lovac nikada ne nosi revolver. Potegao je revolver i ispalio nekoliko metaka u grmlje, u kojem su nestali Kerry i djevojka.

U udubini Kerry se odvoji od Beryl i dohvati svoju indijansku sjekiru. Nekada je pripadala poglavici Siouxa, a bila je izrađena od prvorazredna čelika, oštra kao britva i savršeno izbalansirana.

Kerry je čuo približavanje Wingetta i shvatio što ovaj namjerava.

— Ostanite ležati — naredi Kerry djevojci i ustane.

Izbacivši desnu nogu, Kerry desnom rukom uhvati sjekiru i upre pogled u

obronak. Podigao je desnicu i pogledom odmjeravao daljinu, a oštricu sjekire okrenuo je prema mjestu, gdje bi se, po njegovu proračunu, morao pojaviti Wingett. Nekoliko je puta zamahnuo sjekirom amo-tamo, kako bi što sigurnije pogodio metu, jer kad se neprijatelj pojavi, neće biti previše vremena. I zaista, Kerry nije dugo čekao. Zamahnuo je i snažno bacio sjekiru kroz zrak baš u trenutku, kad se Wingettova glava pojavila na rubu obronka. Wingett uplašeno krikne u pokušaju da rukama odbije od sebe jureći projektil, ali bilo je prekasno. Udarac oštrice pogodi ga duboko u grlo i krv poteče iz rane. Wingettov vrisak presta kao odsječen, dok je padao nauznak, a revolver mu ispadne iz ruke.

Beryl je vidjela kad je Kerry izbacio sjekiru i znala je što to znači. Okrenula je glavu malo u stranu i krajičkom oka je uhvatila sjenu u pokretu. A kad se potpuno okrenula, opazi snažnog Schmidta između stijena na oko sedamdeset metara. Čovjek je podigao pušku i uperio je u Kerryjeva leđa. Beryl nije oklijevala. Skočila je na noge i svojim tijelom zaštitila Kerryja.

Ali Schmidt nije želio ubiti djevojku. Znao je, da ubojica bilo koje žene može očekivati nesmiljenu potjeru i linčovanje bez suđenja. Po onome što je dosad vidio i čuo shvatio je da zasjeda nije uspjela, i da je, vjerojatno, ostao sam i da će sam odgovarati ako nešto učini.

Čim je odlučio, spustio je cijev puške. Sa svog položaja na stijenama imao je dobar pregled. Opazio je jahače u daljini kako se sve brže primiču. S obzirom na to, da nije mogao očekivati toliko prijatelja iz Otleyja Creeka, Schmidt je odlučio brže-bolje nestati. Potter i Rixon su već pobjegli. On se baci naglo na zemlju, došulja se do konja, hitrim skokom uskoči u sedlo i odjuri u suprotnom pravcu.

Kerry u skoku pokupi Wingettov revolver sa zemlje. Uspinjao se oprezno uz obronak s oružjem u ruci. Tada začuje topot, okrene se i opazi Schmidta, koji je bježao u galopu. Začudilo ga je, zašto Nijemac nije pucao. Čim se sjetio kako se Beryl postavila iza njega, postalo mu je sve jasno. U prvi je čas pomislio, da je to uradila da bi

zaštitila sebe. Sad je znao da je njega htjela zaštititi.

— Kakva djevojka — pomislio je u sebi. — Bila bi dobra ženo... —

Prekinuo se u mislima. Žena njezina porijekla i odgoja ne bi potražila život s lovcem slobodnjakom, koji živi od puške. Čak ako je i gajila neke osjećaje prema njemu, pogled na Wingetta, koji je ležao na zemlji i krvario, potisnuo bi brzo te osjećaje.

— Ostanite tamo dolje — naredi on. — I ne gledajte ovamo.

— Kako vi kažete — reče Beryl mirnim glasom.

Kerry se sagne zgrabi držak sjekire i izvuče je iz Wingettova vrata. Čovjeka nije moglo ništa spasiti. Bio je mrtav, kad je Kerry izvukao oružje.

— Smijem li doći gore? — molila je Beryl. — Čula sam psa kako zavija. Možda je ranjen i treba mu pomoć.

— Dodite — reče Kerry. — Ali pođite drugim pu...

Prije nego je uspio završiti rečenicu, djevojka je već stajala uz njega na vrhu obronka. Duboko je udahnula i krenula pokraj mrtva tijela, uspravna, skoro ukočena. Idući za djevojkom, Kerry se pitao, što li misli o njemu.

— Morao sam to učiniti — reče on.

Beryl se sagne i podigne njegov šešir sa zemlje. Trenutak ga je držala u ruci, zatim stavi prst u rupu od metka.

— Znam — reče. — Htio vas je ubiti.

— Dok mu je dodavala šešir, prsti im se dodirnuše i oči sretnu. U njezinu pogledu nije bilo osude — a ono, što joj je otkrio u očima, potreslo ga je do nožnih palaca. Da ga je bilo koja druga žena pogledala takvim pogledom, znao bi što mu je činiti. Ali pred lady Beryl Farnes — Grable, sestrom svog poslodavca, bio je nemoćan.

Skoro ljutitom kretnjom nabije šešir na glavu i krene prema konjima. Beryl je gledala za njim i smješkala se. Shvatila ga je, odmahнула nekoliko puta glavom i pošla za njim. Uzjahali su i šutke krenuli prema grmlju, gdje je ležao pas, ispružen na zemlji.

Beryl skoči sa sedla, potrči prema psu, klekne pored njega i stavi ruku na ranjenu glavu.

— Živ je — reče s olakšanjem. — Donesite vode Kerry, moram oprati ranu.

Metak je okrznuo Shauna po glavi i pas je ležao u nesvijesti. Dok je Kerry skidao čuturicu s vodom, Shaunovo tijelo zadržće i on se pomakne.

Beryl mu je isprala ranu i pas se izvali na trbuh.

— Odmaknite se od njega — reče Kerry.

— Trebam još vode — odgovori Beryl. — Polako, momče, uskoro ćeš stati na noge.

Iz Shaunova grla dopre režanje, ali djevojka nije povukla ruku s leđa. Govoreći vučjaku mirnim i nježnim glasom, gladila je njegovo krzno. Kerry je nalio vodu u šesir i motrio jednim okom psa. Postavio je šesir pred njega, dok mu je Beryl pomogla da sjedne i Shaun je zavukao njušku u šesir i počeo piti vodu. Kad se napio, podigne glavu i zagleda se ravno u djevojku. Kerryja obuzme tjeskoba. A onda Shaun mahne repom, sagne glavu i počne lizati Berylinu ruku.

X

Jahači su se približavali brzim kasom. Na licu lorda nestalo je zabrinutosti, kad je opazio svoju sestru neozlijeđenu. Sišao je s konja i pošao prema djevojci, koja je klečala uz Shaun.

— Je li sve u redu, draga? — upita on.

— U redu je — odgovori ona i pomi-luje psa po vratu. — Ali da sam na tvom mjestu, ne bih se približavala.

Lord se zaustavi, a lice Calamity, koja je stajala odmah uz Engleza, ozari se od divljenja, kad je opazila da se Beryl sprijateljila s vučjakom.

— Ti si, dakle, zaista živo čudo! — usklikne Calamity. — Da je bilo tko drugi pokušao taknuti tog ludog psa, taj bi mu pojeo ruku do ramena.

— Sve se može postići ljubaznošću — nasmije se Beryl. — Jedna me je Romkinja naučila kako se to radi.

— Zacijelo te je naučila i tako dobro jahati — nakesi se Calamity dobrodušno i bez zlobe.

— To je u obitelji — umiješa se lord. — Zajedno s navikom da plaši svoje bližnje i prijatelje.

— Dobri bože! — usklikne Beryl pomalo ironično. — Zar te je tako zabrinuo moj iznenadni odlazak na konju?

— Pa... Calam se zabrinula zbog svog sedla, a ja sam se iznenada sjetio da nosiš sa sobom ključeve našeg sefa u osiguravajućem zavodu.

— A ja pomislila da ste krenuli za mnom zbog mene — uzdahne Beryl glumeći. — Shaun, sva je sreća da me ti još jedini voliš.

— Čula sam nekakvu pucnjavu — primijeti Calamity ozbiljna lica.

— Oni momci, s kojima je Kerry imao neprilike prošle noći, pokušali su nas dočekati u zasjedi — reče Beryl.

— Tko je to bio? — upita Mark, dok je Beryl pripovijedala cijeli događaj lordu i Calamity.

— Potterova grupa — odgovori lovac. — Morao sam ubiti Wingetta.

— Čini se, da si zaista morao — reče Killem suho, gledajući u rupu na Kerryjevu šesiru. — Što se dogodilo?

— Pratile su me. Ovdje su postavili zasjedu. Tamo gore smjestili su se Potter i Rixon. Shaun je zaskočio jednog, najvjerojatnije Pottera, jer bi inače bio mrtav. Rixon ga je ranio jednim metkom i zatim su pobjegli. Ostala dvojica sakrila su se nešto niže. Wingett je promašio, a Schmidt je utekao, a da nije ispalio ni metka.

— Prilično opasno — reče Mark. — Tvoj vučjak spasio ti je život.

— On i Beryl — potvrdi Kerry i ispriča što je djevojka uradila.

— Pametna i hrabra djevojka — doda Kallem. — Pogledaj kako se samo sprijateljila sa psom.

— Zna postupati sa životnjama — reče Kerry.

— I s ljudima također — nasmije se Mark. — Zašto su te napali, prijatelju? Htjeli su se osvetiti, vjerojatno, zbog onoga sinoć.

— A zbog čega su te napali sinoć.

— Izgubili su zbog mene nešto novaca — odgovori Kerry i ispriповjedi kako je to bilo. — A to im nije odgovaralo — doda na kraju.

— Misliš li, da ih je Corben nagovorio da te ubiju? — upita Killem.

— Ne vjerujem — reče Kerry. — Možda ih je nagovorio da me udese, kako bih mu se vratio, ali me nije želio mrtva jer mu takav ne bih koristio.

— Želiš li da podemo u potjeru za njima? — upita Mark.

— Ne želim. Otišli su i više se neće mo sresti. Bolje da otpremimo Wingetovo tijelo u grad.

— To ćemo učiniti Dobe i ja — obeća Mark.

U tom trenutku priđe im lord.

— Zahvaljujem vam, što ste spasili Beryl, Kerry.

— I ona je mene spasila — odgovori Kerry. — Samo mi je žao, što je vidjela ono, što je morala vidjeti.

— Niste krivi što su vas oni klipani htjeli ubiti — reče lord. — Vidjet ćete da vam Beryl ne zamjera zbog toga.

— Nadam se da mi ne zamjera — odvrati Kerry i nešto u njegovu glasu prisili lorda da ga pažljivije pogleda. — Odvedimo žene natrag u grad.

Zajedno su krenuli prema Otleyju Creeku. Neko su vrijeme šutke jahali, a onda Kerry naglo zaustavi konja i pogleda prema sjeveru.

Ostalo troje pratilo je njegov pogled. Na udaljenom obronku malene, crne točke kretale su se niz brdo. Osim Kerryja, jedino je Calamity znala, što znače te točke.

— Što je to? — upita Beryl.

— Bizoni — odgovori Calamity. — Ima ih mnogo na onoj visoravni.

— Ali nikada tako blizu grada — primijeti Kerry. — To je bik sa stadom svojih krava.

— Slažete li se da ih pogledamo malo izbliza, staro momče? — upita lord.

— Vi odlučujete — reče Kerry. — Vidim, ponijeli ste pušku.

— Uzeo sam je, kad smo krenuli za vama — odgovori lord, te pogleda korice, u kojima se nalazila njegova brzometka. — Ali ubit ću bizona samo ako nađem na vrstani primjerak.

Kad je usmjerio grupu putem, koji ih je sakrivao od pogleda bizona, Kerry je krenuo prema krdu. Kao lovac poznavao im je običaje i pitao se, zašto su bizoni krenuli kad bi još trebali biti na paši.

— Ne možemo im se više približavati na konjima — reče Kerry konačno. — Ostavimo ih u onoj udolini i nastavimo pješice.

— Ja ću ostati s konjima i Shaunom — odlučio Beryl.

— I ja — složi se Calamity. — Dosta sam bizona vidjela u svom životu.

I tako su Kerry i lord Henry ostavili djevojke, konje i psa te krenuli s puškama u ruci oprezno u susret krdu bizona, koje je nadolazilo.

Životinje su se kretale polako. U krdu je bilo dvanaestak ženki, a sa strane je išao izuzetno velik bizon. Svojom je veličinom nadvisivao ženke, a na glavi je nosio par moćnih rogova.

— Pogledajte te rogove! — usklikne Kerry.

— Jesu li oni nešto naročito? — upita lord Henry.

— Možete se kladiti. Vidio sam mnogo bizona, ali ovo su najveći rogovi, na koje sam ikad naišao.

— Ima li nade da se dočepam tog bizona?

— Držim da bi ga vaša puška mogla oboriti.

— Ali moram biti dovoljno blizu.

— Spustit ćemo se do onog grmlja u podnožju obronka.

— Gdje ga je najbolje pogoditi? — upita lord prije nego su pošli.

— Između očiju — odvrati Kerry.

— To će nagrditi glavu, koju bih želio staviti na zid.

— Onda morate čekati dok se okrene i gađati među lopatice. Tako biste ga mogli pogoditi u srce.

— A ako...

U tom trenutku, na rubu obronka iznad krda pojavio se drugi mužjak i strašno zauriao. Bik predvodnik naglo se okrene, potmulo zamuče na izazov pridošlice i povuče se iza krda.

Iako nije bio iste veličine, novopridošli bizon bio je također neobično snažan a i nešto mlađi. Činilo se, da predvodnik krda oklijeva odgovoriti na izazov. Razlog neprestanog kretanja krda bio je sada jasan. Predvodnik je pobijedio svog mlađeg suparnika, i sada se pokušao udaljiti i tako izbjeći još jedan sukob. Konačno je mlađi bik dostigao krdo i spremao se ponoviti izazov.

Silazeći brzo niz obronak, mladi je mužjak ispuštao pištavi zvižduk, koji je Kerry tako dobro poznao.

Taj je zvuk, poput parne lokomotive, potresao zrakom i pomiješao se s dubokim gundanjem starijeg mužjaka koji je jurio u susret napadaču. Obje životinje bile su izranjavane od prijašnjih borbi; otvorene rane nijemo su svjedočile o borbama za vrijeme parenja.

Kako je mladi mužjak trčao nizbrdo svom je silom naleta tresnuo o starijeg i potisnuo ga sve do podnožja obronka. Skoro dvadeset minuta mužjaci su se napadali, nasrtali jedan na drugoga i udarali rogovima. Ne mijesajući se u borbu, ženke nisu pokazivale nikakvo zanimanje za borbu mužjaka i mirno su pasle.

— Stariji posustaje — šapne lord, koji je zajedno s Kerryjem, sakriven u grmlju, promatrao iskonsku borbu za prevlast.

— Tako se čini — potvrdi Kerry.

Glavom uz glavu, mužjaci su se naprezali i pregonili jedan drugoga, iskopali su kopitima grumenje zemlje i bacali ga u zrak. Stariji je mužjak polagano popuštao. Izazivač je to opazio, navalio svom žestinom i mahnito udarao rogovima u slabine protivnika. Stariji mužjak teturajući od udaraca, okrenuo se i dao u bijeg i pri tom je žalosno mukao. Mladi ga je neko vrijeme progonio, a onda se kao novi predvodnik vratio krdu.

U namjeri da ublaži bolove, koje mu je zadao protivnik, stari je mužjak skrenuo prema grmlju, u kojemu su stajali sakriveni Kerry i lord. Ričući još uvijek žalostivo i ostavljajući za sobom gusti trag krvi, stari je bik jurio slijepo u grmlje.

— Pazite, Kerry! — vikne Englez i baci se na jednu stranu, dok se lovac već glavačke bacao na drugu.

Lord se dočeka na zemlju, okrene se i podigne pušku. Kad je mužjak bano među njih, on opali lijevo i desno, i pri tom je gađao između plečki. Životinja poklekne kao odsječena i svali se na zemlju, nekoliko metara od njih dvojice. Lord smjesta otvori ispražnjenu pušku i ponovo je napuni.

— Dobar pogodak — reče Kerry s priznanjem. — Mislim da vam oružje više ne treba.

— Rekao bih da je gotov — odgovori lord Henry — ali ipak ne bih želio ništa stavljati na kocku. Sjećam se kako je jedan moj znanac prišao lavu kojeg je upravo ustrijelio, i što mislite — lav je skočio i dohvatio ga. Momku je bilo dosadno da još jednom napuni pušku. Kažu da mu se na licu vidjela ta dosada i kad su ga pokapali.

Kerry pogleda ozbiljno lice Engleza i uhvati blijesak humora u očima. Činilo se da lord ipak nije tako ozbiljan kakvim se predstavljao.

Pažljivo su prilazili mužjaku ali ta je opreznost bila suvišna.

— Šezdeset centimetara najmanje — primijeti Kerry, pokušavajući sakriti uzbuđenje. — Nisam vidio mnogo tako velikih rogova, a još manje većih.

U tom trenutku dojašu djevojke, vodeći njihove konje. Shaun je kaskao uz Beryl. Beryl je sišla s konja, razgledala bizona, zatim se okrenula bratu.

— Prekrasan je. Staviti ćemo ga na zid ispod kljova slona, kojeg si ubio u Transvaalu.

— Mislio sam da glavu stavimo iznad kamina umjesto slike tetke Agathe — nakesi se lord Henry. — Ali nisam siguran da bi joj se ta zamisao dopala.

— Sigurna sam da neće biti oduševljena — nasmije se Beryl.

— Dobro. Ja ostajem ovdje, a vi pođite u grad i pošaljite nekog da odvezemo plijen.

— To zaista nije potrebno. Samo mi posudite vaš kaput — reče Kerry.

Bez pogovora lord skine kaput i dade ga lovcu, koji ga objesi na rogove.

— Hoće li to vrijediti? — upita Beryl.

— Svakako — odgovori Calamity. — Lešinari i kojoti neće se približiti bizonu, dok se kaput leluja na vjetru. Bar ne neko vrijeme.

Pošto su tako zaštitili lovinu, društvo je odjahalo u Otley Creek. Kad su stigli u hotel, naišli su na Dobeu Killema, koji je stajao na trijemu.

— Jesu li stigli Frankovi ljudi? — upita Kerry.

— Stigli su maloprije. Poslao sam ih do Mame Gerhity.

— Trebat ću jednog kožara i tvoja kola.

— Imat ćeš neprilika, Kerry — upozori ga Killem tiho.

— Zašto?

— Corben govori otvoreno da nisi platio posljednji tovar zaliha i da ima pravo zadržati te zbog dugova.

— Tako govori, eh? — reče Kerry blago, skoči s konja i izvuče u isti čas pušku iz korica.

— Jedan trenutak, Kerry! — oštro podvikne lord. — To nije odgovor.

— Mislim da je to najpametniji odgovor — odlučno će Kerry.

— Najpametniji, želiš li da svi vjeruju da je Corben ipak govorio istinu.

— Nikad nisam nikome lagao — promrsi Kerry i okrene se od društva.

Calamity prebaci nogu preko sedla, spusti se na zemlju i izvuče bič.

— Stani i saslušaj Hanka, Kerry — naredi ona. — Pokušaj li otići odavde, otići ćeš slomljene noge.

Kerry je znao da se Calamity ne šali i da zaista vješto rukuje bičem, ali ne bi ga ni ona zaustavila, da se nije susreo s Berylinim pogledom, koji je jasno govorio, da im budući odnos ovisi o njegovu vladanju.

— Imaš pravo, Calam — reče mirno.

— Tako je bolje — ustvrdi lord. — Sad krenimo u pohode Corbenu.

— Onaj kaput neće vječno zadržavati kofove i lešinare — upozori Kerry. — Uništiti će cijelu glavu bizona.

— Do vraga i glava! — opsuje Englez. — Bit će ih još.

Cim je spazio kako Kerry ulazi u trgovinu, Corben je postao razdražljiv kao bijesno pseto. Čak ni Berkmyer i Sharpie, koji su švrljali u pozadini, nisu ga mogli smiriti. Iza Kerryja pojavio se Dobe Killem i onda taj Englez. A što mu nikako nije odgovaralo, za tezgom je stajao željeznički otpravnik, koji će biti neovisan svjedok razgovora ili događaja.

— Htio si me vidjeti, Corben — reče Kerry s puškom ispod ruke. — Gdje je Bernstein?

— Tko? — promrmlja zgranuto trgovac.

— Njemu sam platio tovar zaliha i on je to uveo u knjige.

— Knjiga je ovdje — odgovori Corben i pokaže prema tezgi. — Ali u njoj nije zapisano da si platio.

— Gdje je taj momak Bernstein? — umiješa se lord.

— Otišao je iz grada na odmor.

— Vidio sam ga, gospodine — javi se željeznički otpravnik. — Učinilo mi se kao da trči zubaru, jer mu je lice bilo u povojima.

Lord izmijenio značajan pogled sa svojim drugovima, a onda se obrati Berkmyeru: — Tiče li se ova stvar vas, šerife?

— Ja se brinem o redu.

— Čak i po cijenu hapšenja gospodina Barrana?

— Ako bude potrebno.

— Prema tome morate pozvati i svjedoke — nastavi lord. — Pobrinite se da se taj momak Bernstein što prije vrati.

— Ali ja ne znam kamo je otišao? — primijeti šerif.

— Javite policiji u svim gradovima duž pruge — predloži Englez. — Ako to ne pomogne, javite Agenciji Pinkerton.*

— A tko će to platiti?

— Onaj, koji izgubi na sudu, koliko ja poznajem zakon.

Kod tih riječi Corbena obuzmu zle slutnje. Znao je da bi Agencija Pinkerton mogla pronaći i vratiti Bernsteina bez obzira kamo je otišao i ma gdje se sakrio. Ako se taj momak pojavi, saznat će se zašto mu je lice u ovovima. A to svakako nije bilo zbog zubobolje.

— Još jedna stvar, šerife, — reče lord, promatrajući lice trgovca. — Možete li mi savjetovati u kojoj bih trgovini u slijedećem gradu mogao kupiti zalihe za put?

— Ja imam sve što vam treba, gospodine — poruži Corben.

— Pod ovakvim okolnostima teško da bih se upustio u posao s vama — odgovori lord.

Corben je znao da je igra završena. Više ničim ne može prisiliti Kerryja Barrana da radi za njega. Odlučio je odustati i zaboraviti osvetu, ako mu to pomogne da sklopi posao s Englezom.

— Waldo! — zovne trgovac drugog službenika. — Ti si bio ovdje kad je gospodin Barran plaćao robu?

— Jesam, ujače Cirys — reče Waldo i odmah shvati o čemu je riječ. — Sje-

* Pinkerton — najčuvenija detektivska agencija u Americi

čam se da je Bernie zaboravio to uni-
jeti u knjige, iako sam ga upozorio.
Vjerojatno je zaboravio.

— Bit će da je tako — reče Corben
ozarena lica. — Žao mi je, što smo
vam nanijeli nevolje, gospodine Bar-
ran.

— Svi griješimo — primijeti lord i
gurne laktom Kerryja u rebra prije
negoli je lovac uspio bilo što reći. —
Naravno, gospodin Corben će javno
objaviti da je pogriješio.

— Svakako — složi se Corben, spre-
man da učini sve ako je na vidiku
unosan posao.

— Mislite li, Kerry, da nas on zaista
može opskrbiti svime što nam je po-
trebno za lov? — nastavio je lord.

— Dakako da može — progunda Ker-
ry, — Možda bolje od bilo koje trgovine
sve do Chicaga.

— Onda ćemo naše zalihe nabaviti
ovdje — odlučio lord. — Dobe, ako osta-
nete ovdje, poslat ću Wheatleya s po-
pisom.

— Čekat ću — nasmiješi se Killern.

— Tako smo nas dvojica slobodni i
možemo se pripremiti, Kerry — reče
Englez. — Znam da gospodin Corben
želi ispraviti svoje knjige, pa mu ne
ćemo više smetati.

— Što? — promrmlja Corben, a za-
tim mu sine u glavi. — Oh, svakako.
Ti prokleti mladi službenici. Čovjek se
ne može na njih osloniti.

Kad su izašli iz trgovine, Kerry se
okrene Englezu.

— Proklet bio, ako ti povoji oko
Bernsteinova lica ne potvrđuju da je
baš njega Calam odalamila bičem pro-
šle noći.

— A možda ga zaista boli zub — od-
vratilo lord. Ne možemo ništa dokazati,
a šerif se toga ne bi ni laćao. Pođimo
radije do onog momka sa psima. Ako
nas posluži sreća, sutra poslije podne
možemo krenuti.

XI

Poslije naporna popodneva, provede-
na u odabiranju i spremanju zaliha, i
nakon uzbudljive večeri, koju su gra-
đani Otleyja Creeka priredili u čast

uglednih engleskih gostiju, društvo je
slijedeći dan krenulo na put. Calamity
je bila malo tužna zbog rastanka s
Markom Counterom, ali nije to pokazi-
vala. Znala je da će im se putovi opet
negdje sresti.

Prva dva dana prošla su mirno. Tre-
ćeg jutra počeli su nallaziti na životi-
nje raznih vrsta. Pojavila su se prva
krda bizona. Jeleni nisu služili samo
za lov već i kao stalni izvor mesa.
Opazili su i dvije vrste medvjeda i
dugonoge antilope, koje su privukle
naročitu pažnju lorda crnim rogovima,
crnobijelom njuškom, žutosmeđom bo-
jom s bijelim prugama na leđima i bi-
jelim trbuhom. Englez je svakako že-
lio jednom tako lijepom životinjom
obogatiti svoju zbirku trofeja.

Ali, kao što ga je Kerry upozorio, to
nije bilo lako. Antilope su imale oštar
njuh i sluh i vid savršeniji od svih
životinja. Deset dana trudio se lord
Henry da uhvati bar jedan primjerak,
ali nije uspio. Bez obzira koliko je da-
leko paslo stado jedna bi antilopa uvi-
jek na vrijeme opazila lovca i odmah
bi, na najneobičniji način, upozorila
ostale na opasnost. Velika bijela mrlja
na sapima pokrivala je okrugle miši-
će, koji su se grčili, kad bi životinja
osjetila opasnost. Tada bi se dlačice
na tom dijelu začas nakostriješile, od-
bijajući sunčevo svjetlo, a žlijezde, što
su se nalazile uz mišiće, ispuštale su
snažan miris. To grčenje mišića ponav-
ljala je svaka antilopa, pa je tako
vrlo brzo cijelo krdo bilo obaviješteno
o opasnosti i nagnulo zatim u bijeg,
da ga čak ni najbrži konji ne bi mogli
stići.

Cijeli je logor promatrao i čekao.
Frankovi momci čudili su se zašto se
lord Henry s toliko muke želi dočepati
lovine, kad jednostavno može postavi-
ti zasjedu kod pojilišta ili na konjima
goniti krdo do iznemoglosti, a onda s
lakoćom izabrati najbolji primjerak.
Ali takav način lova nije odgovarao
lordovu poimanju sporta i poštene
igre. Za utjehu, što nije imao sreće s
dugonogim antilopama, uspio je ustri-
jeliti jednog jelena i prerijskog vuka,
koji je baš razdirao mladunče bizona.

Prije kraja tjedna logor je ušao u
svoju svakodnevicu. Svakog jutro nakon
doručka Kerry i lord otišli su na ko-

njima i u pratnji Shauna u potragu za divljači. Killern je rukovodio postavljanjem i rušenjem logora i ponovnim postavljanjem na novom mjestu. Lovci bi im se pridružili na putu ili na sljedećem logorovanju.

Iako se život kojim je živjela u Engleskoj prilično razlikovao od ovoga, Beryl se s lakoćom prilagodila. Pomogla su joj iskustva u Indiji i Africi i vješta ruka Calamity Jane, koja je znala sve o životu na Velikim visoravnima. Beryl je opskrbljivala logor mesom. Kad god je to mogao Kerry ju je vodio sa sobom. Inače, odlazila je sa starim Sassfitzov vlasnikom pasa i nikada se nije vraćala bez lovine.

Sobar Wheatley se potpuno snašao u novom životu. Prve večeri logorovanja, neki kravar svađalica — snažan ali glup momak — izrazio je sumnju u sobarevu muževnost. Wheatly ga je pozvao na jednu čistinu. skinuo kaput i pokazao takvo znanje u šakanju da je momak ostao ležati omamljen i nakon toga postao je mnogo pametniji. Poslije toga Wheatley nije imao više teškoća i vrlo su ga voljeli ostali članovi logora.

— Uskoro ćemo napustiti visoravan Henry — reče Kerry, dok su jahali daleko ispred društva u rano popodne jedanaestog dana.

Zemljište se pomalo uspinjalo i tu i tamo pojavljivalo se drveće umjesto grmlja i stijenja, koje ih je pratilo otkad su otišli iz Otley Creeka. Dugoroga antilopa obitavala je u ravnicima, a ne na šumotivim brežuljcima, kojima su se sve više približavali.

— Mogli bismo se ovdje ulogoriti na nekoliko dana, možda vam uspije uhvatiti antilopa — predloži Kerry.

— Odlučite vi, staro momče. Ali mislim da želite što prije u planinu.

— Istina — prizna Kerry. — U ravnicima nas mogu opaziti Indijanci, što baš nije ugodno. Osim toga, jeleni će uskoro poći na put, a to je najbolje vrijeme da uhvatite koji lijep primjerak.

— A još nas čeka dalek put — reče lord zamišljeno. — Ako i ostanemo ovdje samo nekoliko dana, izmaknut će nam neke druge životinje.

— Svakako. Samo bih želio da uhvatite antilopa.

Skoro u isti čas, dok je to govorio, pojavila se jedna daleko u dolini, zauzela se i počela trgati lišće s jednog grma. Kerry naglo zaustavi sivca i lord Henry to isto učini sa svojim konjem. Bez zapovijedi Shaun legne na zemlju i ostane nepomičan.

— Šta je? — upita Englez.

— Tamo preko — odgovori Kerry. — U visini onog brijega. Vidite li?

— Jedva — prizna lord i polako izvuče dalekozor iz torbe na sedlu, podigne ga polako i oprezno do očiju te prouči pomno uvećanu sliku antilope. Mužjak je bio prekrasan primjerak, kakva Englez još nije vidio. Ako je dužina rogova odgovarala dužini glave od nosa do osnovice lubanje, onda je ta lovina zaista bila trofejna. A ovaj mužjak nosio je rogove duže od glave, čvrste i s dobro razvijenim paroščima, čiji su vršci bili okrenuti prema natrag.

— Želite li ga? — upita Kerry.

— Još pitate — odgovori Englez, uzbuđen više nego obično. — Ali nigdje mu ne vidim krdo.

Pažljivo su dalekozorom pretraživali okolinu, ali drugim antilopama nije bilo ni traga.

— Sam je — ustanovi konačno Kerry.

— Stari mužjak, koji se odvojio od krda poput onog bizona — reče lord. — To nam olakšava stvar, jer moramo paziti da nas ne otkrije samo jedan par očiju.

— Nemojte se zavaravati, Henry — upozori ga Kerry. — On je možda san, ali je zbog toga oprezniji. Morate biti vrlo lukavi ako ga se želite dočepati.

— Mogao bih se u krugu prišuljati ovim neravnim zemljištem — reče lord Henry, promatrajući okolicu očima kakva stratega.

— Ali pet stotina metara nemate ni kakva zaklona.

— Osim onog drveta.

— Da. Ako to drvo ostane stalno između antilope i vas, možda ćete se uspjeti prišuljati blizu. Kad stignete do drveta, dijelit će vas nekih sto i trideset metara od mužjaka. Neće biti lako.

— Da je to jednostavno, ne bih bio zadovoljan.

— Pokušajmo ga prevariti — odluči Kerry. — Znam iz iskustva da osamljeni mužjak ne bježi dok ne shvati da mu prijeti neposredna opasnost. Recimo, ako u daljini ugleda čovjeka, postaviti će pasti, ali će jednim okom paziti i pobjeći će tek onda, kad mu se čovjek primakne. Ako se ja pojavim, motrit će na mene, a tada ćete mu se vi moći prikrasti s leđa.

— Vrijedi pokušati — složila se lord Henry i klizila iz sedla. Izvuče iz futrole na lijevoj strani jednocijevku uzbuđeno se nasmije Kerryju i pođe prema grmlju.

Cim je Englez nestao u grmlju, Kerry krene naprijed, vodeći za sobom drugog konja. Kad je prešao otprilike tričetvrt milje antilopa iznenada podigne glavu i zagleda se u lovca. Kerry smjesti zaustavi konja, sjaše i sjedne na zemlju. Shaun legne pokraj njega. Na svoje veliko zadovoljstvo Kerry opazi da se mužjak vlada točno onako kako je predvidio. Neko je vrijeme promatrao, a onda nastavi pasti, pogledavajući u pravcu lovca.

Lord Henry se spusti na dno jarka, prijeđe nekoliko metara, zatim se popne na rub i oprezno proviri. Činilo se da sve ide kako je bilo zamišljeno. Antilopa je mirno pasla, a u daljini sjedio je Kerry pokraj svog konja poput kipa, sa Shaunom uz nogu.

Englez je nastavio puzati na trbuhu s puškom preko ruku. Kretao se od stijenice do grmlja što je brže mogao, ili je puzao kad je bilo potrebno, samo da bi drvo ostalo između njega i antilope. Zastao je nekoliko trenutaka, duboko udahnuo, a zatim pošao dalje. Ni u lovu na afričkog bivola ili slona nije bio tako oprezan niti toliko uzbuđen.

Znoj mu je tekao niz lice. Prije svakog koraka ispitivao je nogom tlo i tek onda stao svom težinom. Stigao je na pedeset metara od drveta i zaželio je vidjeti što radi antilopa. Ali je mužjaka skrivalo stablo. Međutim, kako je Kerry i dalje ostajao nepomičan, zaključio je da je sve u redu.

U tom trenutku pojavila se antilopa. Prekinula je brstiti travu i u potrazi za hladom zaobišla jedan grm. U jednom je mahu zastala, zagledala se u čovjeka, a onda se okrenula i nagnula

u bijeg. Lord poskoči naprijed, a kad je našao položaj za pucanje, klekne na jedno koljeno i tako ostane.

Kerry je opsovao slabu sreću i potjerao konja, za kojim je krenuo i Shaun. Antilopa je svojim ostrim vidom spazila vučjaka, brzo se okrenula i potrčala u suprotnom pravcu prema lordu. Trčeći velikom brzinom, mužjaka nije bilo nimalo lako pogoditi. Englez je naciľjao za dvije dućine unaprijed i pritisnuo otonac. Iz jednocijevke buknuo je plamen i dim je sakrio životinju. Iako je povratni udarac teške puške bio prilično jak, uzbuđeni lord nije ga ni osjetio.

U dimu, koji se počeo razilaziti, Englez je opazio kako se antilopa prevrnućla u zraku i muklim udarcem tresnula o zemlju.

XII

Lord skoći na noge. U velikom uzbuđenju čak je zaboravio da ponovo napuni pušku. Oduševľjen, nešto povikne i pojuri naprijed. Kerry je, tjerajući konje, mahao svojim novim šeširoćm iznad glave i klicao od veselja. Čak je i Shaun od uzbuđenja mahao repom, dok se pribľizavao lordu Henryju.

— Odľlićan pogodak — reće Kerry s poštovanjem i sjaše s konja. — S dvije stotine metara pogoditi antilopu u trku nije mala stvar.

— A ja sam već pomislio da će nam pobjeći — nasmije se lord.

— I ja sam pomislio — prizna Kerry.

— Osjećam promjenu u laveću ćoporu — reće lord, dok je promatrao brećuljke, zaustavľjajući konja.

— Vjerojatno su natjerali pumu na drvo — primijeti Sassfitz Kane. Naćuľio je ušići da bi što bolje ćuo odsjećni laveć pasu, s kojim se miješalo duboko lajanje vućjaka. — Ćujem i Shaunov laveć. Kerry.

— Ćini se, da on predvodi ćopor — odgovori lovac. — Podićmo do njih.

— Hćio bi se što prije vratiti i vidjeti nekoga? — nasmiješić se Kane.

Svaki dan nakon završetka lova Kerry bi odveo Beryl na jahanje ili šetnju. Calamity je svim srcem podržavala to stanje i pitala se, kako lord Henry gleda na to. S obzirom na svoju otvorenu narav odlučila je postaviti pitanje o tome prvom prilikom. Ali prilika nije iskrsla, i ona je shvatila da će morati biti prilično oprezna, da ne uradi više zla nego dobra.

Lov je zaokupljao pažnju svih prisutnih. Lord je ustrijelio divljeg purana, jedan lijepi primjerak kanadskog jelena i crnog medvjeda. Područje Wind Rivera obilovalo je životinjama, kao što je Kerry obećao i društvo je išlo sve dalje i dalje uz rijeku, tražeći pogodno mjesto za logorovanje.

Krećući se ispred grupe, Kerry i lord naišli su na tek ubijenog srndaća. Po određenim znacima na tijelu životinje Kerry je zaključio da ga je ubila puma. Odlučili su iskoristiti priliku i dodati pumu svojoj zbirci trofeja pa su se vratili glavnini društva da povedu Beryl sa sobom, kako bi mogla promatrati čopor pasa na djelu. Ali Beryl i Calamity su već otišle u lov, u nabavku mesa. Lord Henry je znao da će Beryl biti razočarana, kad čuje što je propustila, ali ako pođu u potragu za njom, izgubit će vrijeme i pumu. Odlučio se vratiti. Nadao se da će u toku lova još biti prilike da i Beryl sudjeluje u lovu s psima.

Lov je već trajao na dužini od pet kilometara, s mnogo naporna jahanja i uzbuđenja. Jednom se puma zaustavila, prihvatila borbu, rastjerala pse, iako ih je vodio Shaun. Kerry je bio uvjeren da su naišli na snažan i borbeni primjerak životinje, vrijedan trofej za lordovu zbirku.

Jednom se puma spustila u dolinu na mjestu gdje konji nisu mogli proći. Dok su lovci pronašli pogodniji prolaz za spuštanje i penjanje na drugu stranu, puma i pseći čopor već su se toliko udaljili, da su ih lovci mogli pratiti samo po lavežu.

Nakon pola milje Kerry i ostala dvojica naišli su na pse kraj jednog velikog drveta. Čopor je divlje lajao i skakao uvis prema grani, s koje je režala puma.

— Evo vaše životinje, Henry — reče Kerry. — Sjašite i uhvatite je.

Lord Henry izvuče pušku i skoči iz sedla. — Približit ću se pumi zbog sigurnijeg gađanja.

— Pogodite je prvim hicem — upozori ga Kane ozbiljno. — Jer ako skoči ranjena među pse, rastrgat će ih u komade.

— Pokušat ću je pogoditi prvim hicem — obeća lord.

— Na četiri stotine metara odavde je kamena stijena — reče Kerry. — Ako puma opet uspije pobjeći, vrlo je vjerojatno da će se popeti na tu stijenu, na koju ne mogu stići ni konj, a niti pas. To je jedina prilika gdje je još možete uhvatiti, možda jedna jedina.

— Prepustite to meni — nasmije se Englez.

Lord krene naprijed, opazi pumu, koja je okrenula glavu prema njemu i zarežala pokazujući dugačke, oštre očnjake. Skvrčila se kao da je osjetila da je čovjek opasniji od pasa. Glatki mišići napeli su se ispod crno-smeđe kože, kad se odbacila s grane u dugom skladnom skoku preko glava pasjeg čopora prema gustom grmlju.

Lord podigne pušku, nacilja i okrećući se kao da prati fazana u letu, pritisne obarač. Životinja urlikne i tijelo joj se saviše pod udarcem metka. Čim je puma udarila o zemlju, čopor je navali na nju.

— Natrag, budale! — vikao je Kane na pse i trčao prema njima. — Pozovi svog psa, Kerry, inače moji neće slušati.

— Puma je mrtva, staro momče, prema tome se psima ne može ništa dogoditi — primijeti lord.

— Znam, ali će je psi rastrgati ako ih ne zadržimo — odgovori Kane.

Kerry potrča, zgrabi Shauna za šiju i odvuče ga u stranu. Odmah zatim Kane ukloni svoje pse. Lord se smijao, kad je čuo kakvim je sve sočnim riječima Kane tjerao svoje pse.

— Odličan rječnik engleskog jezika — primijeti lord.

— Još nisam sreo vlasnika pasa koji nema takav rječnik — napomene Kerry. — Jeste li u stanju sami pronaći put do kola, Sassfitz?

— Ako nisam, zaslužio sam da se izgubim — odgovori starac. — Još se brinete zbog djevojke?

— Dakle, Kerry — reče lord, kad su odlazili s mjesta na kojem je Kane počeo skidati kožu pumi. — Zaista ste se zabrinuli zbog Beryl?

— Pa, moglo bi se reći da jesam — prizna Kerry.

— U posljednje se vrijeme često vidate, zar ne?

— Bilo bi čudno da se ne vidamo kad već ovako živimo — odvrati Kerry. Pitao se kako bi mogao završiti ovaj razgovor.

— Mislim, vidate se više nego što vam vaša stručna dužnost nalaže.

— Priznajem da je tako.

— A vaše namjere?

— Potpuno poštene — izvali Kerry.

— Dragi moj mladiću — reče lord značajno. — Da sam posumnjao u vaše namjere prvi dan bih otkazao ovo putovanje.

— Što biste rekli ako je zamolim da se uda za mene?

— Rekao bih mnogo sreće i vama i njoj.

— Ne biste je pokušali odgovoriti? — začudi se Kerry.

— Zašto da utječem na nju ovako ili onako? Ona je prošla dvadeset i jednu godinu i trebala bi biti dovoljno razumna i znati što znači ljubav na prvi pogled. A ja mislim da ona to zna.

— Ja joj ne mogu pružiti ništa na što je navikla — upozori Kerry.

— Beryl zna za to?

— To je bilo prvo što sam joj rekao.

— I ona je odgovorila da je to najmanje ne smeta.

— Kako znate? — upita Kerry.

— Ona mi je sestra — podsjeti ga lord. — Znam kako ona misli. Jeste li je već upitali?

— Ne baš izravno. Mislio sam da moram najprije razgovarati s vama.

— Pitaj nju, sine, pitaj nju.

— Nemam titule...

— Iznenađuje koliko malo ljudi u Americi ima titulu. Čini mi se kao da se želiš izvući.

— Samo kažem...

— Znam, zašto tako govoriš, staro momče — prekine ga lord toplim smiješkom. — I divim ti se zbog toga. Ne dopusti da ti titula smeta na tvom putu, važna je Berylina sreća.

Kad je to čuo, Kerryju je odlanulo. Kad god bi razmišljao o Beryl i o

sebi, jedino se plašio kako će lord primiti tu novost.

— Znači, mogu je zamoliti za ruku?

— Ne dopusti da te ja spriječim u tome — nasmije se lord. — Kakve imaš planove?

— Zaštedio sam nešto novaca. Nije mnogo, ali dovoljno da se bavimo zemljoradnjom i uzgojem konja. Miješanjem pitomih i divljih životinja pokušat ćemo poboljšati pasminu.

— To je dobra zamisao. Oboje se razumijete u konje. Beryl može uložiti svoj dio. Dobit će miraz, shvaćaš?

— Ne uzimam je zbog toga — progunda Kerry.

— Znam, ali to je obiteljski običaj...

Razgovor je naglo prekinut, jer je Kerry prstom upro prema mjestu, gdje se dizao dim u zrak. To nije bio jednoličan trak dima, kakva daje logorska vatra, niti gusti dimni oblak kad gore kola. Bio je to niz malih oblacića koji su se u jednakim razmacima dizali u zrak.

— To je za nas! — poviče Kerry. — Požurimo!

Između ostalih sitnica, dogovorenih za vrijeme putovanja, bilo je odlučeno i o dimnom znaku, kojim bi se lovce pozivalo ako je logor bio ugrožen. Obojica lovaca izmijenila su poglede. Znali su što ti dimni signali znače, iako nisu mogli otkriti što je to natjeralo ljude u logoru da ih pozovu. Bez riječi potjerali su konje, dok je Shaun neumoran kaskao za njima.

U logoru nije bilo niti najmanjeg znaka da se nešto naročito dogodilo. Nekoliko u plavo odjevenih pripadnika konjice, koje je kuhar hranio kod vatre, nisu mogli biti dovoljan razlog, da Killem pošalje dimne signale ako ti vojnici nisu donijeli važne vijesti. Kad je spazio jahača, Killem se odmakne od vatre i pođe prema njima. Slijedio ga je visok, mršav, mlad poručnik u dobro skrojenoj uniformi, ali prašnjoj.

— Dogodila se nezgoda — reče Killem čim su muškarci sjahali. — Ovo je poručnik Dalby. On je doveo Berylina konja.

— Našli smo ga kako luta, s uzdama pričvršćenim o sedlo — nastavio je Dalby. Moj je izviđač išao po tragovima i našao mjesto, gdje se

konj oslobodio jahača. Upravo smo htjeli istraživati, kad su se pojavila vaša kola. Došli smo ravno ovdamo, da ispitamo kome pripada konj.

Konj bez jahača uvijek pobuđuje zanimanje na Zapadu, gdje sjediti u sedlu znači razliku između života i smrti, pa tako postupak vojnika nije iznenadio Kerryja. Njega je više brinulo kako je konj ostao bez jahača. Uzde, privezane za jabuku sedla govorele su da nešto nije bilo u redu, kad je konj izgubio jahača. Poput većine ljudi na Velikim visoravnima i Beryl je uzde držala u odvojenim pramenovima a ne pričvršćene zajedno. Jer ako bi iz bilo kojih razloga jahač ispustio uzde, njihov donji kraj sapleo bi se životinji među noge i spriječio je da otrči. Beryl ne bi vezala uzde o sedlo, ako to ne bi učinila namjerno, kako bi dopustila životinji da se slobodnije kreće.

— Što se dogodilo? — zareži Kerry.

— Slijedili smo trag konja do mjesta gdje su žene ustrijelile jelena — tumačio je Dalby. — Stajale su pokraj ubijene životinje, kad ih je zaskočila grupa ljudi...

— Indijanci? — upita lord Henry.

— Prema onome što je rekao izviđač, ljudi su jahali potkovane konje i nosili su čizme. Koliko je uspio pročitati po tragovima, bilo je nekog natezanja prije ili poslije, kako je konj pobjegao. Zatim su žene zajahale jednog konja i cijela je grupa krenula.

— Podimo smjesta, Henry — reče tiho Kerry.

— Moramo najprije doznati sve što nam je potrebno znati — odgovori lord. — Trebat će nam odmoreni konji. Dobre, a zatim...

— Konji su već spremni — prekine ga Killem. — I hrana također.

— Prokletstvo, nemamo vremena za hranu, kad je Beryl u opasnosti! — zagrmí Kerry.

— I Calamity je u opasnosti — doda lord. — Ali odlazak s praznim želucem i na umornim konjima neće nas dovesti bliže k njima.

Kerry je znao da lord govori istinu. Nitko nije znao koliko će dugo biti na putu niti što ih očekuje.

— Dat ću osedlati konje — reče Killem lovcima. — Koje ćete puške ponijeti?

— Uzet ću remingtonku i vinčesterku — odgovori lord. — A ti, Kerry?

— Donesi mi moju šarps i kutiju s mecima, iz kola, Dobe — reče Kerry. — Imam i karabinku, pa će mi to biti dovoljno.

— Vojnici žele ići s vama — reče Killem prije nego što je krenuo po oružje.

— Možda će nam biti od koristi — reče lord i uputi se prema vatri. — Gospodine Dalby, hoćete li nam se pridružiti?

— Zahvaljujem na povjerenju, gospodine — odgovori poručnik.

— Što kaže vaš izviđač, koliko je bilo ljudi? — raspitivao se Kerry. — Uostalom, gdje je on? Ne vidim ga ovdje.

— Zar je otišao sam u izviđanje? — upita lord.

— Držao je, da je tako najbolje. A ja znam o svemu onome što je on vidio.

— Onda nam pričajte o tome, gospodine — zamoli ga Englez i uzme od kuhara tanjur s hranom.

— Čini se, da ih ima oko pola tuceta — započne Dalby. — Uostalom, pogledajte, stiže moj izviđač.

Visok, u jelenju kožu odjeven izviđač skoči sa zapjenjena konja. — Izgubio sam ih, gospodine poručniče — reče zadihano. — Prešli su na stjenovito tlo, koje ne drži tragove. Ali prije toga, sastali su se s drugom bandom. Mislim da je riječ o grupi, o kojoj smo već prije slušali.

— Kakva je to grupa? — upita Kerry.

— Priča se o grupi razbojnika, koji se motaju ovuda — objašnjavao je Dalby. — Vojni bjegunci, ljudi izvan zakona, ološ, koji je pobjegao iz radnih logora i slično. Nestalo je nekoliko doseljeničkih obitelji, koji su prolazili ovim putem. Jedna od naših izvidnica naišla je na spaljena kola, ali nije bilo znaka, koji bi nam otkrio počinitelja. Mislim da su Indijanci odgovorni za to.

— Možda imate krivo, gospodine — progundá Kerry.

— Koliko je ljudi u toj bandi? — upita lord.

— Govori se o nekih tridesetak, čak i više — odgovori poručnik.

— Oni su u brojčanoj prednosti — reče lord. — Naročito, ako uspiju stići do svog glavnog logora. — Promotri vojnike, zatim se okrene Dalbyju. — Vaša bi nam četa mogla biti od koristi, gospodine poručniče.

— I ja tako mislim gospodine -- odvratí oficir sumnjičavo.

Lord pruži Dalbyju predsjednikovo pismo. — Ovo će vas opravdati ako ne izvršite zapovijed koju ste već primili.

Kad je poručnik pročitao pismo, bilo mu je lakše.

— Jahat ćemo s vama, gospodine — odlučí on.

— Otpratit ću vas do Fort Bakera i rastumačiti vašem zapovjedniku, zašto ste napustili izviđanje obeća lord. — Budite spremni, odlazimo za trideset minuta.

U određeno vrijeme sve je bilo spremno. Jedan narednik s trojicom vojnika ostao je uz kola, a ostali su krenuli u potjeru. Jedino im se nije pridružio Sassfitz Kane, koji je imao posla oko ubijene pume.

Na mjestu, gdje su djevojke bile napadnute, Kerry je sjahao s konja i ispitao zemljište. Potvrdilo se da je izviđač imao pravo.

Izviđač je jahao na čelu kolone. Nakon skoro jedne milje stigli su do mjesta, gdje se grupa sastala s drugom bandom. Put je dalje vodio preko velikog dijela kamenog tla, na kojem nije bilo tragova.

— Podijelit ćemo se i tragati za bilo kakvim znakom — predloži poručnik Dalby.

— Zanoćit će prije nego što ćemo pronaći neki trag na tako velikom području — reče lord — Kad bismo ih samo mogli slijediti preko tog kamenog tla.

— Postoji jedna mogućnost — javi se Kerry i skoči iz sedla. — Malo će dulje trajati, ali i to je bolje nego ništa. Shaun!

Vučjak je poslušno pošao za svojim gospodarom.

Prije negoli je nogom stao na kamenito tlo, Kerry uhvati psa za šiju i pritisne mu njušku prema tlu.

— Što to radi? — upita poručnik.

— Čekajte i gledajte — odgovori lord.

— Hajde, traži — naredi Kerry, dok je Shaun njuškao po tlu.

Mirisí različitih životinja miješali su se na stjenovitom tlu i najednom prepozna miris čovjeka i konja. Srećom, tog je jutra Calamity uzela Berylina rišana, dok je Beryl jahala Kerryjevu kobilu. Često je Shaun kaskao iza te kobile i znao joj je miris, a kojim se miješao i miris djevojaka. Pas se kretao s niskom spuštеноm njuškom i slijedio mirise preko kamena tla.

— Hoće li uspjeti? — šapne poručnik. Promatrao je životinju, koja je na trenutak oklijevala.

— Možda — odvratí Kerry.

— Možemo li nešto pomoći? — upita lord.

— Ništa. Shaun mora sam pronaći trag, a mi mu možemo pomoći jedino tako, da mu se uklonimo s puta.

XIII

Calamity je sjedila u sedlu ispred Beryl sa zavezanim rukama i nogama. Bilo joj je jasno da još nije bila u tako teškoj situaciji. Iza nje meškoltjila se Beryl. Tražila je što udobniji položaj za sjedenje, dok su joj ruke bile vezane oko Calamityna struka.

U trenutku kad je Calamity opazila ljude, dok su promatrale ubijena karnadskog jelena, znala je tko su oni. Prisutnost bivšeg Kerryjeva derača koža Pottera nije ju oduševila. Međutim, pod prijetnjom pušaka, djevojke nisu mogle pobjeći.

Zahvaljujući svojoj naravi i odgoju, Beryl je djelovala hladnokrvno i nije izgubila glavu. Čak ni praktična Calamity nije mogla pogoditi, što smjera plavokosa djevojka, kad je pošla prema svom konju. Kad je vidjela kako Beryl veže uzde oko jabuke na sedlu, Calamity je shvatila i zajedno s Beryl, šakama i nogama natjerala konja u bijeg. Dok su muškarci uspjeli svladati djevojke, a morali su se umiješati sva šestorica, izmakla im je prilika da uhvate kobilu, koja je nestala u brzom galopu.

Poput Calamity i Potter je znao da je malo vjerojatno da će kobila pronaći put do Killema i kola, ali ipak nije htio ništa stavljati na kocku. Pa iako su on i njegovi ortaci psovali i prijetili djevojkama, dalje od toga nisu pošli. Poslije će možda pokušati ostvariti svoje prijetnje.

Nakon što su raskomadali jelena i natovarili komade na konje, posadili su svezane djevojke na Calamityna konja i krenuli. Pola sata nakon njihovog odlaska stigli su na to mjesto vojnici.

Prije nego što će ljudi s djevojkama stići na kameno tlo, susreli su se s drugom grupom. Sve nade, koje su u Calamity porasle kad je ugledala došljake, brzo su potonule. Položaj je postao još ozbiljniji. Po onome, što je čula, Calamity je zaključila da je druga grupa naišla na kola s teretom viskija za nekog vlasnika kantine u nekoj vojnoj postaji. Na svakom sedlu zveckale su pričvršćene boce, a četiri konja bila su natovarena bačvama.

Spustila se noć, ali muškarci nisu pokazivali namjeru da se zaustave. Iako su boce s viskijem kružile, nitko nije pokušavao dodijavati djevojkama. Calamity je znala da je to samo pitanje vremena.

Okó ponoći ujahali su u gorski klanac s okomitim stijenama. Na desnoj strani proticao je brzi potok, stvarajući maleni, bučni vodopad na krajnjem rubu klanca, koji je odatle zaokretao u blagoj krivini i širio se. Nakon četvrt milje jahanja pojavila su se svjetla i Calamity je naslutila da je došao kraj putovanja.

Na pola puta do svjetla, jedan glas iz mraka podvikne i Potter odgovori otresitim i pospanim glasom. Ako ova banda ostane i dalje tako oprezna, bit će im se vrlo teško prišuljati. Ne, mrmljala je Calamity za sebe, postojala je slaba mogućnost da joj prijatelji uskoro stignu ovamo neopaženi. Lord i ostali zabrinut će se što se nisu vratili tek kad se smrkne, a po noći neće moći poduzeti ništa. Tek ujutro mogu započeti potragu, pronaći mjesto otmiče i zatim nastaviti slijediti tragove.

— Zar ne možemo ništa učiniti, Calamity? — šapnula je Beryl mirnim glasom.

— Baš ništa, djevojko — odgovori Calamity. — Morat ćemo se strpiti i čekati na prvu priliku.

— O čemu brbljate vas dvije? — reče oštro Potter hrapavim glasom.

— Pitamo se, tko će vam od naša tri prijatelja skinuti glavu, kad stignu ovamo — odgovori Calamity.

— Najprije nas trebaju pronaći, djevojko — naceri se Potter. — Ali ako čak i dođu, imamo tri predstraže — a postoji samo jedan put koji vodi ovamo.

U Potterovoj grupi bilo je više ljudi nego što bi ih lord mogao sakupiti, a činilo se, da ih u kolibama, koje su bile podignute u polukrugu, ima još i više. Ako lord i njegovi prijatelji žele nešto učiniti, morali bi ih iznenaditi, a s obzirom na predstraže, to bi bilo teško izvesti.

Calamity je pokušavala pogledom prodrijeti kroz mrak, ne bi li nešto više doznala o skloništu bande, ali nije uspjela mnogo vidjeti. Klanac je završavao visokom kamenom stijenom iza koliba i u njenoj sjeni nestale su sve pojedinosti. Po onome, što se moglo vidjeti, kolibe su bile tako sagrađene da jedna drugu može štititi ako bi ih netko napao. Te su kolibe vjerojatno nekada davno podigli lovci na dabrove. Iz središnjeg zdanja čuo se neki razgovor i smijeh. Calamity je nešto znala o obrani od Indijanaca, pa je pretpostavljala da banda drži svoje konje u koralu iza kuća, odakle u slučaju strke i napada ne mogu pobjeći. Sve to, što je vidjela, nije je ispunilo nadom.

Kroz vrata središnje kolibe prodrlo je svjetlo i obasjalo pridošlice. Nekoliko je ljudi izišlo i djevojke su među njima prepoznale dvojicu.

— Hej — reče Jenkins, čije se lice s brazgotinom razvuklo u pakostan osmijeh. — Kakve smo to goste dobili?

— Odbij, Jenkins! — zareži Potter, kad su se ostali počeli primicati djevojkama.

— Što ste to donijeli, gospodine Weiss? — javi se Varley.

— Viski — odgovori vođa druge grupe. — Zaskočili smo pošiljku, koja je vjerojatno bila namijenjena Indijancima...

— Nije važno — prekine ga Varley. — Naše je pravo da uzimamo ono što želimo.

— Svakako — naceri se Weiss, visok i nezgrapan čovjek. — Prema tome mogu sebi izabrati ovu plavokosu djevojku...

— Izabrat ćeš đavola! — upadne bijesno Potter. — Ja sam je uhvatio i ona pripada meni.

— Ovdje sam ja gazda — reče Jenkins prijeteci.

— Gazda? — sumnjičavo će Weiss izazovnim tonom. — Prema onome, što je tvoj drug maloprije rekao, svi smo ovdje gazde.

Baš kad se Calamity ponadala da će se raspravljanje pretvoriti u svađu ili čak u tučnjavu, što bi im omogućilo da pobjegnu, nastupio je Varley. U pomanjkanju prirodne hrabrosti, on je posjedovao nešto što je drugima nedostajalo: sposobnost da u pravo vrijeme razumno odluči.

— Nema smisla da se svađamo — reče im mirnim glasom. — Neka budu zajedno s drugim ženama a mi ćemo riješiti stvar prijateljski.

— Nema ništa od toga, dok se svi ne okupimo — javi se neki čovjek, odjeven u prijavu konjičku odoru. — Neki moji drugovi još nisu stigli.

On se suprotstavio više od straha da će ga izostaviti u diobi plijena, nego zbog odanosti prema prijateljima. I dok su dijelili kolibe i ostala dobra da bi se zajednički zaštitili, mnogi su ipak nastojali postati članovi odvojenih grupa i dočepati se što većeg udjela prilikom diobe različitih dobara, koja bi stizala u logor.

— Naravno, nitko od nas ne želi da bilo koji naš član ostane bez svog udjela — odgovori Varley, što bi mogla biti istina u njegovu slučaju. — Predlažem, da ostavimo stvari kakve jesu do sutra ujutro, gospodo.

— U redu — reče Jenkins iznenada.

— I ja se slažem — završi Potter, dok su ostali samo nešto promrmljali.

— Onda je odlučeno. Ubacit ćemo ih u kolibu među ostale žene i ostaviti ih tamo sve dok ne odlučimo, tko će se prvi pozabaviti s njima — objavi Varley. — Želite li, da ja zadržim ključeve kolibe?

— Ostavit ćemo ih iznad vrata, kao i uvijek — odgovori Weiss.

Bez opiranja, Beryl i Calamity dopustile su da ih odvedu u kolibu na kraju reda. Na jednoj kuki iznad vrata visila je svjetiljka, na drugoj veliki ključ, a na trećoj smotani bič od bikove kože. Kad ga je Calamity opazila, zažalila je što su joj ruke vezane.

Varley otključa vrata i Weiss ih otvori.

— Ulazite! — naredi Varley.

— Zar ćete nas ostaviti ovako vezane? — upita Calamity.

— Ionako ne mogu izići odatle — naceri se Jenkins. — Odveži ih.

Calamity je s olakšanjem uzdahnula, kad joj je krv ponovo potekla utrnulim rukama. Prije negoli se mogla pomaknuti, Weiss je gurne u kolibu, a trenutak poslije pridruži joj se i Beryl. Za njima se zalupiše vrata i djevojke se osvrnu oko sebe. To što su vidjele, zgranulo ih je. Osam žena ležalo je u nenamještenoj sobi u potpunoj potištenosti. Tupe, beživotne oči na licima, koja su pokazivala neljudsku patnju, promatrale su pridošle djevojke bez ikakve nade.

— Bože moj! — prošapće Beryl. — Što se to dogodilo s njima?

— Možeš misliti što — reče Calamity. — Morat će me ubiti prije nego dopustim da me taknu. Pogledajmo, da li možemo izići odatle.

Jedan im je pogled bio dovoljan da ustanove kako je bijeg nemoguć. Zemljani pod bio je tako čvrsto nabijen da bi ga se jedino trnokopom moglo raskopati, a i to bi trajalo predugo. Svaki je prozor bio obložen daskama i zabijen čavlina, a zidovi su bili od debelih balvana.

— Nećemo nikada uspjeti — reče Beryl sa strahom u glasu.

— A njih ne možemo spriječiti da uđu — odgovori Calamity.

— Bar smo tako dugo sigurne, dok oni ne odluče tko... tko...

— Da, znam — reče Calamity, kad Beryl nije mogla završiti rečenicu. — Koliko ste dugo, vi djevojke, ovdje?

Neko su ih vrijeme nijemo promatraли tupi pogledi nesretnih žena, dok konačno jedna nije progovorila.

— Oni... odveli su mene i moju kćer, ubili mog muža... prije dva mjeseca možda.

Malo-pomalo Calamity je doznala i sudbine ostalih žena. Ono što je čula, nije je ispunilo nadom. Nekoliko se žena pokušalo pobuniti, ali su zažalile ili su ubijene prilikom pokušaja bijega. Calamity ih nije mogla ohrabriti, jer su žene bile potpuno utučene. Čak ni Berylina rječitost nije uspjela razbiti otupjelost, koju je uzrokovala i loša hrana, a ne samo postupak Varleyjeve razbojničke družine.

— Cini mi se da smo prepuštene same sebi — reče Calamity nakon nekog vremena. Priđe prozoru i pogleda kroz pukotinu. — Bar te zvijeri ne švrļaju naokolo. Vjerojatno sjede tamo i bulje jedan u drugoga.

Vrijeme je polako prolazilo, a da se nitko nije približio kolibi. Calamity i Beryl stajale su kraj prozora i naizmjenice stražarile kroz pukotinu dok ih nije svladao umor. Calamity je predložila da odspavaju, jer bi bilo beskorisno suprotstavljati se banditima napola mrtav od umora. Sjele su na tvrđi pod i Calamity zaštitnički zagrlj Beryl.

— Probudi se, djevojko!

Najprije je Beryl osjetila ruku, koja ju je budila iz sna, a onda je otvorila oči. U prvom trenutku nije se mogla sjetiti, kako je stigla u tu kolibu nakon toliko prospavanih noći u Calamitynim kolima. Zatim se sjetila što se dogodilo i ona uzdahne. Kroz pukotine na prozoru dopirala je svjetlost dana. Pogledala je prema mjestu, na kojem je stajala Calamity kraj prozora i gledala kroz pukotinu.

— Dolaze li? — upita Beryl i ustane.

— Još ne... — započne Calamity, zatim ponovo proviri. — Netko se približava. Kako se vlada, čini se da ne želi privući pažnju drugih. To je naša prilika, djevojko.

Beryl se pridruži Calamity i proviri kroz drugu pukotinu. Opazila je Jenkinsa, koji je kriomice pogledavao prema najvećoj kolibi iz koje je izišao, u nastojanju da ga ne opaze.

— Nosí revolver u koricama — reče Beryl. — Možemo li nešto učiniti?

— Pokušat ćemo, — odvrati Calamity. — Evo, što ćeš uraditi.

Jenkins pogleda još jednom oprezno prema kolibama, skine ključ s kuke i otključa bravu, otvori vrata i zapilji se u mračnu unutrašnjost. Ono što je želio, stajalo je točno pred njim. Ušao je

u kolibu i ništa nije vidio samo Beryl. Ispruži ruke, uhvati je za ramena, privuče k sebi i pokuša je poljubiti.

Iako preplašena, Beryl nije izgubila glavu i upamtila je što joj je Calamity rekla. Prije nego su Jenkinsove usne uspjele dodirnuti njezine, Beryl svom snagom zamahne koljenom prema gore. Smrtna muka spopade Jenkinsa, kad ga je pogodila u osjetljivo mjesto. Od iznenadne i jake boli ostao je kao uzet. Ruke su mlohavo spuzle s Berylinih ramena i on zatetura.

Skrivena iza njih, dok je Jenkins ulazio i promatrao Beryl, Calamity nogom zatvori vrata i skoči naprijed, da učini ono što je naumila. U ruku je držala svoj pojas. Kad je Jenkins trgnuo glavom unatrag, Calamity mu prebaci pojas i stegne ga oko vrata. Nesvjesno se koljenom uprla o njegova leđa, kako bi bila što jača. Da i nije bio omamljen od boli, Jenkins bi teško umaknuo snažnom stisku Calamity. A u ovakvu stanju nije zaista mogao ništa učiniti.

— Stani, Calam! — promuca Beryl i zagleda se u čovjeka, koji je pao na koljena natečenih usana i isplažena jezika. — Ubit ćeš ga!

Calamity zaustavi ruke, ispusti Jenkinsa, koji se sruši na pod kao gomila mesa.

— Uzmi mu revolver! — naredi ona i stavi kožnati pojas oko struka:

Beryl klekne te pokuša okrenuti Jenkinsa — Pa on je skoro mrtav, Calam! — promuca ona i zaboravi na njegovo oružje.

— I zaslužio je — odgovori Calamity. — Uzmi njegov revolver i ne plači djevojko. Moramo se izvući odavde.

Beryl izvuče revolver, pregleda da li je pun i pruži ga Calamity.

— Uzmi.

— Zadrži ga — reče Calamity. — Iznad vrata je nešto, što mogu bolje upotrijebiti od revolvera.

Calamity odškrine vrata i oprezno proviri. Nije bilo nikoga u blizini. Brzo posegne rukom i skine bič s kuke. Sad se osjećala sigurnijom.

Pogleda duž klanca, ali kolibe su bile tako smještene, da nije uspjela pronaći stazu ni vidjeti predstraže. Kroz otvor između dvije kolibe uočila je koral i u njemu nekoliko konja. A što je bilo još važnije, na ogradu kora-

la bila su prebačena sedla. Ako ona i Beryl stignu do koralu, mogle bi dva konja upotrijebiti za bijeg, a ostale rastjerati. Iza koralu kamena stijena klanca uzdizala se strmo uvis. Uska staza vodila je na vrh do spilje. Možda bi se mogle uspeti do spilje, zapaliti vatru i dimnim signalima upozoriti Kerryja. Ali najprije treba stići do koralu.

— Razdvojit ćemo se, — reče Calamity. — Ti ćeš krenuti sa strane, a ja ću potrčati do kola, zatim između one dvije kolibe i sastajemo se kod koralu.

— Zašto ne bismo pošle zajedno? — upita Beryl.

— Ako se razdvojimo, imat ćemo dvije šanse za bijeg, — tumačila je Calamity. — Možda u onim kolima nađem pušku. Ta su kola stigla rano jutros, i čini mi se, da još nisu istovarena. Hajde, djevojko, kreni.

— Ali... —

— Nema tu ali. Kreni. Ako prije mene stigneš do koralu, uhvati jednog konja, a ostale rastjeraj. Potjeraj ih u mom pravcu, možda i meni uspije uhvatiti jednoga. Onda ćemo u trku odjahati kroz klanac. Možda ćemo imati sreću, pa nas predstraže neće uspjeti pogoditi, kad projurimo mimo.

— U redu, — reče Beryl. — A ako te opaze?

— Ne vraćaj se, bez obzira na to što ćeš čuti. Važno je rastjerati konje. Hajde, kreći sad.

Beryl bez riječi potrči do prvog ugla, pa do drugog, zatim oprezno proviri i nastavi trčati prema koralu. Iza koliba odjekne povik, Beryl stane i zagleda se u tom pravcu. Začuje Calamityn glas, a zatim snažan prasak biča i bolno jaukanje čovjeka. Beryl je oklijevala. Znala je što joj je Calamity rekla, a ipak se pitala, treba li joj pomoći.

Trenutak prekasno začula je šum iza sebe. Okrenula se i opazila Weissu, koji se prikrađao. Prije nego je uspjeła podići revolver, on skoči. Jednim zamahom izbio je joj oružje iz ruke i zgrabi je za ramena. Beryl krikne od straha.

Calamity je skoro stigla do kola, kad je čula povik i na vratima najveće kolibe opazila Pottera. Čovjek poskoči i potrči prema njoj, ali nije opazio bič u njezinoj ruci, koji ga nenada-

no ošine posred lica i on divlje zaurla. Calamity odgovori oštrom psovkom. Iz kolibe začuje se komešanje, glasni povici i topot nogu ljudi probuđenih iz pijana sna. Calamity više nije obraćala pažnju na Pottera, koji je pokrivao rukama okrvavljeno lice i glavinjao unaokrug. Potrčala je do kola i popela se. Na vratima kolibe već se pojavio prvi čovjek, koji je potrčao mimo Pottera, nesvjestan opasnosti, koja ga je vrebala. Ponovo je bič zapraskao zrakom i čovjek otetura sav krvav i jaučući.

Na vratima najveće kolibe pojavi se još jedan muškarac, ali je bio dovoljno pametan, da se ne primakne nadohvat biča. Umjesto toga izvuče revolver i uperi ga u djevojku.

Iako je Calamity opazila oružje, bila je predaleko, a da bi išta mogla učiniti bičem.

XIV

— Je li on još na tragu, Kerry? — upita lord jašući pokraj lovca i promatrajući Shauna, koji je s njuškom tik do tla kaskao ispred njih.

— Nadam se — odgovori Kerry. — Ali ova prokleta proljetna trava slabo zadržava tragove.

Jahali su cijelu noć, slijedeći psa, koji je pratio tragove otmičara. Na jutarnjem suncu zablistao je brzi potok i vučjak se zaustavio da utaži žeđ prije nego se ponovo vrati na trag. Shaun se približio mjestu, odakle je potok tekao kroz široki i vijugavi klanac. Proljetnu travu, zamijenilo je kameno tlo. Kroz klanac puhao je vjetar i nosio miris ljudi i konja. Shaun je stao, podigao glavu i njuškao povjetarac.

— Stoj! — prosikće Kerry i podigne ruku. — Shaun, dođi ovamo.

Vučjak se poslušno vrati, a ljudi zaustave konje. — Rekao bih, da nisu daleko — reče lord.

— Uhvatio im je miris na vjetru — reče Kerry. — Mislim, da je najbolje da vi i ja sjašemo i pretražimo klanac.

— Svakako — složi se lord i izvuče vinčesterku. — Pričekajte nas ovdje sa svojim ljudima, poručniče Dalby.

Lord i Kerry oprezno su se približavali sa Shaunom klancu. S jedne strane nalazila se strna kosina, sva u kamenjaru, pa se moglo neprimijećeno napredovati. Prebacivali su se od zaklona do zaklona, tako prošli mimo vodopada i približili se krivini. Kerry dađe rukom znak i lord se pripije uz zemlju, da bi dobro promotrio teren.

— Djevojke su, vjerojatno, u onim kolibama, — prošapće on.

— Možda — složi se Kerry. — Vidite li straže?

— Vidim dvojicu kod onog skloništa.

— I još jedan malo dalje. On sjedi kraj stijene, koja nalikuje na međvjeđa.

— Vidim ga — reče lord i zagleda se u stražara, koji je s puškom na koljenima pazio na put. — Oni su na oprezu.

— Mogao bih svu trojicu oboriti odavde — ustvrdi Kerry.

— Na zvuk prvog hica, ostala dvojica nestala bi u zaklonu i dala znak za uzbunu — upozori lord. — A ako bismo zajedno s Killemom zapucali sva trojica u isti čas, hici bi se čuli do koliba i probudili ljude.

Kerry je očajnički razmišljao kako da se dočepa stražara. Prišuljati im se s leđa bilo je neizvedivo. Kad bi nekako mogao bez buke upotrijebiti oružje...

— Vidim tamo jedan greben, koji se proteže uzduž kamene stijene — šapne Kerry i povuče se natrag. — Možda se tim grebenom može stići ispod vodopada?

— Tada... — započne lord rečenicu i onda shvati što je Kerry smjerao. — Pogodio si, mladiću. Tko će to učiniti, ti ili ja?

— Ja — odluči Kerry. — A vi ćete voditi ljude.

Činilo se, da se sreća priklonila potjeri, razmišljao je Kerry, dok se oprezno kretao duž grebena. Puška i kutija s mecima, koje je umotao u vojnički pončo, visili su mu preko leđa, a on sam bio se smotio do pasa kad je prelazio potok. Na drugoj strani široki greben vodio je iza vodopada. Kapljice vode prekrile su površinu grebena sklizavom, zelenom sluzi, po kojoj je

Kerry oprezno prelazio u mokasinima. Mocar do kože prošao je iza gromoglasna vodopada i izašao na drugoj strani. Dopuzao je do krivine i razgledao položaj. Sa svog mjesta jasno je vidio svu trojicu stražara, četiri kolibe i kola bez zaprege. Grmljavina vodopada skoro ga je zaglušila, ali nije na to obraćao pažnju. Otvorio je kutiju s mecima i napunio pušku. Nanišanio je u najbližeg stražara i pritisnuo obarač. Buka vodopada zatomila je zvuk pucnja, koji čak ni Kerry nije čuo.

Dim je prekrrio Kerryjevu metu i kad se razišao, lovac je pomislio da je promašio. Čovjek je još sjedio između dvije stijene, ali je promijenio položaj. Puška je kliznula s koljena, a stražar je ostao nagnut u neprirodnu položaju, dok je tanki mlaz krvi tekao niz lice.

Zamisao s vodopadom zaista je bila dobra, jer preostala dvojica stražara nisu čuli hitac. Napunivši brzo pušku, nanišani u stražara, koji je u tom trenutku ustao. Činilo se, kao da je opazio da nešto nije u redu. Ali umjesto toga, on okrene glavu i pogleda u pravcu koliba. Kerry pritisne obarač.

Očito je treći stražar čuo hitac ili je pogođen proizveo nekakav zvuk, jer je ustao i pogledao dolje. Čovjek nije odmah shvatio o čemu je riječ. Bio je zbunjen oko tri sekunde, a to je Kerry bilo dovoljno da isprazni i napuni pušku. I dok se stražar zgranut ogledavao oko sebe, Kerry je ponovo zapucao. Pogođen u glavu, čovjek zatetura, udari o stijenu i beživotno klone na zemlju.

Krajičkom oka Kerry uhvati jedan pokret. Ondak je okrenuo glavu i ugleda Shauna, koji je dugačkim koracima grabio po putu. Nije imao vremena da razmišlja, što je natjeralo Shaun na trk. Lord i polovina ljudi napredovali su pješice. Skaklali su od zaklona do zaklona u želji da se neopaženo približe kolibama. Da bi ih sačuvao od iznenađenja, Kerry je morao paziti na kolibe i ustrijeliti svakoga, tko bi se pojavio na vratima.

Najednom opazi lik, koji je istrčao iz jedne skrivene kolibe i krenuo prema kolima. Prije nego je podigao pušku, prepoznao je Calamity Jane. Zatim su se na nekoliko vrata pojavili ljudi, ali pažnja im je bila usredotoče-

NOVI HIT! HITCHCOCK

bira za vas

Na 144 stranice najbolje kriminalističke pripovijetke poznatih svjetskih autora u izboru majstora trilera, glasovitog filmskog redatelja Alfreda Hitchcocka! Novo, napeto, zabavno, uzbudljivo! Za mlade i stare ljubitelje krimi-literature!

Prvi broj u prodaji od 25. srpnja!

Potražite kod svog prodavača novina svakog 25. u mjesecu –

**HITCHCOCK
BIRA ZA VAS**

na na djevojku. Činilo se, da nitko nije opazio napadače, koji su se primicali sve bliže. Kerry je vidio, da je čovjek ispred glavne kolibe izvukao revolver i znao je da ga mora ustrijeliti. Nanišanio je pažljivo, pritisnu obarač i puška zagrmí.

Bila je to puška za bizone, koja je imala strahovit učinak. Prije nego je uspio pucati u Calamity, metak ga je pogodio u prsa i on je od siline udarca bio odbačen kroz otvorena vrata u kolibu, iz koje je malo prije izišao.

Tijelo se zaustavilo tik do Varleyjevih nogu, koji je potrčao prema izlazu. Još nije znao što se događa. Iako nije bio nikakav stručnjak, bio mu je dovoljan jedan pogled, pa da zaključi da revolver nije mogao nanijeti takvu ranu čovjeku, niti ga takvom snagom odbaciti.

Izvana su dopirali poklici:

— Na juriš! Čulo se praskanje metalaka, smeteni povici i urlici. Varley je osjećao kao da ga je dodirnula hladna ruka, kad je shvatio što to znači. Okrenuo se i potrčao prema stražnjim vratima. Morao je biti oprezan. Uzet će konja iz korala i odvesti ga uz strmu stazu na stijeni do spilje. Tamo će se bolje pripremiti, da bi mu bijeg sigurno uspio, ako bude bilo potrebno.

Dok se Beryl pukušavala otrgnuti iz Weissovih ruku, do uha joj dopre potmulu režanje i tapkanje šapa. Nanjušivši njezin miris, koji je nosio vjetar kroz klanac, Shaun joj je u velikim skokovima dolazio u pomoć. Weiss opazi golema vučjaka, ispusti djevojku i gurne je jednom rukom u stranu a drugom potegne revolver. Uspio ga je izvući, ali je to bilo sve, što je mogao učiniti. Shaunovi oštri zubi priklještili su mu ruku poput željezne stupice. Snažna bol presiječe mu tijelo i on ispusti revolver, zatim izgubi i ravnotežu i padne na zemlju, a Shaun skoči poput munje i zgrabi ga za grlo.

Ali Beryl je znala da opasnost još nije prošla.

Sagne se i pokupi svoje i Weissovo oružje. Kad je stigla do korala, opazi na vratima glavne kolibe Varleyja. Čovjek je pošao prema njoj kad je Beryl podigla revolver, zastao je. Živci su mu popustili i odlučio je da ne izaziva djevojku, spremnu na sve. Okrenuo se i potrčao prema stražnjoj

stijeni klanca, a Beryl je zastala i promatrala ga.

Lord se s polovicom svoje grupe približio kolibama na pedeset metara. Nitko od razbojnika nije opazio njegovu grupu, jer je Calamity zadržavala njihovu pažnju. Tad lord što je jače mogao zaviče:

— Juriš! — zatim nanišani i opali. Skoro svi članovi njegove grupe imali su automatske puške i pucali su brzo, dok su vojnici morali prazniti i puniti svoje karabine.

Zahvaćeni razornom pušcanom vatom, Varleyjevi ljudi nisu mogli iskoristiti svoju brojčanu nadmoć. Pet ljudi je ubijeno, trojica su bili ranjena, a ostatak jednostavno se nije htio boriti. Neki su odbacili oružje, drugi su se pokušali boriti na otvorenom, a nekoliko ih se uvuklo u kolibe, zajedno s Rixonom.

Kad je vidjela da su stigli njezini prijatelji, Calamity se u kolima baci na dno i sakrije među teret. Odlučila se s bičem u ruci braniti od bilo koga, tko bi je pokušao upotrijebiti kao taoca.

Potter sav u bijesu spazi je i potrči prema kolima. Htio ju je ugrabiti kao taoca ili je ubiti. Ali metak ga je oborio prije, nego je stigao do kola.

U buci bitke, oko koliba, Beryl se pritajila iza jedne kamene stijene pokraj korala. Kraj njenih nogu ležao je Shaun. Na najvećoj kolibi otvorila su se stražnja vrata i pojavi se Rixon. Beryl je objema rukama zgrabila revolver, nanišnila i opalila. S te daljine nije ga mogla pogoditi, ali je metak prošišao dovoljno blizu, pa se Rixon predomislio.

Razbojnici su se konačno slomili, kad su poručnik Dolby i Kerry doveli ostatak svojih ljudi. Ne videći izlaza, članovi bande bacili su oružje i predali se.

— Gdje je Beryl? — poviče Kerry i zaustavi konja ogledajući se.

Na kolima se pojavi Calamity i skoči na zemlju. — Iza koliba, vjerojatno pokraj korala.

Ne hajeći za zarobljenike i ne plašeći se onih koji su ostali sakriveni u kolibama, Kerry jurne naprijed. Peto-rica pođu za njim, dok se lord pobrinuo za zarobljene i za sakriveno u kolibama.

U glavnoj kolibi Rixon je sa svojom grupom stajao usred sobe. Nitko nije znao što treba učiniti, ali su svi željeli pobjeći. Rixon pogleda kroz stražnji prozor.

— Eno Varleyja — zareži on. — Bježi prema spilji. Ja izlazim odavde.

Svi su znali, zašto se Varley odlučio za spilju i nagnuli su prema izlazu.

— Ne pucajte! — poviče Rixon i odbaci oružje.

— Zaustavite Varleyja! — vikao je jedan dok je izlazio s uzdignutim rukama.

Kerry spazi Beryl, skoči iz sedla i potrčeli prema njoj. Zagrlili je i poljubi, zatim je odmakne od sebe i pogleda.

— Umiri se, draga. Sad je sve u redu.

Kad se okrenuo, spazi Weisssovo tijelo na zemlji. Nikada nije osjećao veću zahvalnost prema svom vučaku kao u ovom trenutku. Ali prije nego je dospio bilo što reći, pojavio se lord u pratnji dvojice članova bande.

— Moramo spriječiti onog zlikovca da stigne do spilje, Kerry.

— Zašto?

— Čini se, da je tamo skriveno dovoljno eksploziva da sruši polovinu klanca, a to upravo namjerava i učiniti.

— Udaljen je skoro četvrt milje — reče Kerry nakon kratka razmišljanja. — Ne možemo stići na vrijeme, čak i da pošaljemo Shauna njegovim tragom.

— Moja remingtonka je kraj sedla — poviče lord. — Brzo, neka mi je netko donese.

Jedan od vojnika otrči i donese oružje. Gore na stazi, Varley se uspinjao sve više i više prema spilji. Sekunde su prolazile.

— Potreban vam je oslonac — reče Kerry, dok je lord Henry vadio pušku iz navlake.

— Nema vremena za traženje oslonca — odvrati lord.

— Onda se oslonite na moje rame.

Kerry se sagne i Englez nasloni cijev puške na rame i brižljivo namjesti nišan. Kerry je stajao nepomičan poput stijene u nadi da lord neće promašiti.

Čim je stigao na greben ispred spilje, Varley se zaustavi. Znao je da ne može očekivati pomilovanje, kad žene

ispričaju svoje priče. Jedino ako mu uspije uništiti dokaze, moći će pobjeći. Zato se već odavno bio pripremio za taj dan odmazde. Cijeli je zid bio ispunjen eksplozivom, dovoljno snažnim da odvali goleme kamene stijene koje će uništiti kolibe i zbrisati sve dokaze. Iza spilje vodio je podzeman hodnik, stvoren prirodnim silama, koji je negdje daleko imao izlazni otvor. Preostalo mu je da prođe kroz tunel i zapali stijenj.

Još jednom je pogledao dolje. Pucnjava je prestala. Znao je da nitko iz doline ne može stići na vrijeme i spriječiti ga da zapali stijenj. Podrugljiv osmijeh pojavi mu se na usnama. Jadne budale, zar se mogu mjeriti sa čovjekom njegovih sposobnosti?

Umro je s tim istim podrugljivim osmijehom. Dolje, u nizini, lord je iskoristio trenutak, kad se Varley zaustavio. Sa sigurnošću je nanišanio i povukao obarač. Iz cijevi je suknuo plamen i dolinom je odjeknuo pucanj. Činilo se kao da se ništa nije dogodilo. Ali to je trajalo samo sekundu. Zatim se visoko gore na zidu Varley trgnuo, zateturao u krugu, promašio nogom kraj grebena i strmoglavio u dubinu.

XV

Pokopali su mrtve, povili ranjene, a zarobljenike okružili stražarima. Kad su vojnici i ostali članovi lovačke družine vidjeli žene i čuli njihove priče, zahtijevali su odlučno da se nad pohvatanim bandom primijene zakoni dobrog starog suca Lyncha. Lord se oštro tome suprotstavio i zatražio da poručnik Dalby odvede zatvoreničke u tvrđavu i tamo i preda vojnom sudu.

Noć su proveli u logoru, nakon što je Killem s ljudima izvadio eksploziv iz spilje i učinio ga bezopasnim. Slijedeće jutro krenuli su na put. Vojska je odvela svoje zarobljenike prema tvrđavi, a Killem je u kolima vozio iznemogle žene.

— Nadam se da ćete doći na vjenčanje, Calam — reče Beryl, dok je jahala uz brata i Kerryja.

— Mislim da ću doći — pristane Calamity. — Ništa ne volim više od vjenčanja — samo ako nije moje. Jeste li odustali od lova, Kerry?

— Zašto ne bi vodio ovakve lovačke grupe kao što je moja — reče lord. — U meni već imaš jednu zahvalnu mušteriju.

— Ali će imati nezahvalnu ženu nastavi li takav posao — progundā Beryl. — Ne želim sjediti kod kuće dok se on vucara naokolo. Bit će i odviše posla na našem ranču.

— Hej, pa ja sam zaboravio svoju pušku — sjeti se najednom Kerry. —

Ostala je gore na grebenu iza vodopada. Ali ionako je ne trebam, jer se ne želim više baviti lovom.

— Onda neka tamo i ostane — nasmiје se Beryl. — Neke vrste simbolična gesta.

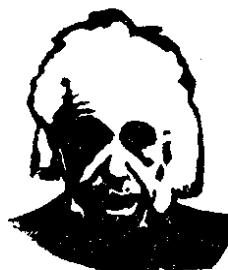
— Dobra zamisao — složi se Kerry.

— Vraga dobra — pobuni se praktična Calamity. — Ako ti više nije potrebna, onda je prodaj. Još nisam vidjela bolji način kako doći do novca, a novac zaista dobro dođe u braku. Zato ga i ne namjeravam nikada štedjeti.

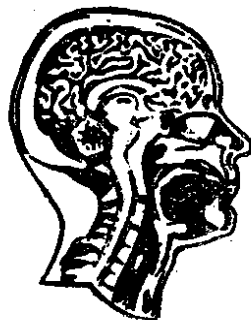
Kraj

**o svemu
što
uzbuđuje**

fokus

Jack Pearson

ALKALI BASIN

Price Macomber, potpredsjednik udruženja Overland Stage u društvu svoje nećakinje i Sima Judsona, okružnog nadzornika, obilazio je postaje na putu prema Zapadu. Price, muškarac ružičasta lica i s okruglim očalama, ponovo je raspravljao o svojoj omiljenoj temi — beskorisnim izdaci-

ma. — Moje je iskustvo — govorio je — da vozači i upravitelji postaju pod svakojakim izlikama postavljaju veliki broj potpuno neopravdanih zahtjeva, a takvi se zahtjevi moraju odbaciti.

Smjestio se udobnije u kočiji koja se drmusala i na trenutak pogledao kroz prozor, kao da razmišlja. Odmah potom strogo pogleda nadzornika.

Judson se osjeti nelagodno i počeo meškoltiti na sjedalu.

— Razumijete — nastavio je Macomber — ne zamjeram tim ljudima što postavljaju zahtjeve. Ne dvojim da oni vjeruju u to kako su ti zahtjevi opravdani ali kad ih logički razmotrimo, najčešće se dokaže da su takvi zahtjevi bez valjana razloga. Uzmimo, na primjer, onaj smiješni zahtjev nekog Wellsa iz Alkali Basina. Već nam je četiri puta pisao zahtijeva-

jući da mu pošaljemo dinamit! — Razmislite! Dinamit, ma što bi on još!? U našem smo odgovoru zahtijevali neka objasni za što mu je potreban, a on je odgovorio da želi minirati neko stijenje.

— Je li to stijenje bilo na cesti? Nedvojbeno, nije. Ono je nekih sedamdesetak metara od ceste, u pustinji. Zahtjev je, jamačno, hir neobrazovana čovjeka koji u tom trenutku nije ni o čemu razmišljao.

Judson se smrknuo, ali ne izusti ni riječi. Za posljednjih stotinu i deset milja nauči je da je mudrije šutjeti i slušati. Glas Pricea Macombera mrmorio je u vrućem, prašnjavom popodnevju, bez nade da će ga išta zaustaviti.

— Smanjite troškove — nastavljao je — i dobitak je osiguran.

Judson je zurio u pustinju. Žalio je Molly, koja je možda očekivala da će na ovom izletu upoznati čari i ljepote Zapada. Ali, isto je tako žalio i sebe. On bijaše čovjek koji je pio sa svojim vozačima kočija i koji je s njima igrao poker.

Dotad je samo jednom posjetio Alkali Basin, i bješe mu dovoljno za cijeli život. Ako Wells, tamošnji čuvar posta-

je, želi dinamit, Judson je bio za to da mu ga se pošalje. Kako i bilo što drugo... samo da ostane na svom mjestu.

Tri mjeseca prije no što je Wells preuzeo postaju u Alkali Basinu šest se agenata okušalo na tom poslu.

Prvi se čovjek održao deset dana. Bila je to osamljena postaja, na kojoj je svakog dana trebalo mijenjati konje dvjema kočijama, jednoj koja je vozila na Istok i drugoj koja je vozila na Zapad. Desetog dana taj se čovjek dovezao u kočiji u grad i odlučno je odmahnuo glavom. »Ne! — rekao je odlučno, — Ni pod koju cijenu! Čak ni za Pricea Macombera!«

Četiri dana pošto je novi agent preuzeo posao, kočija se dokotrljala u Alkali Basin, no nisu je dočekali konji za zamjenu. Konji su nestali iz obora, a agent je ležao na kućnom pragu, tri puta nastrijeljen, unakažen i skalpiran.

Još su dvojica pokušala, jedan za drugim. Apaši su jednog ubili drugog dana pošto je stigao, a onaj drugi oduštao je već nakon nekoliko sati i pobjegao je u Meksiko.

Wells je bio na ovom poslu već dva dobra mjeseca, i do sada je osim dinamita tražio samo streljivo.

— 0 —

Zakrvavljenih očiju i pospan, Wells je zurio kroz mali prozor. Apaši su se još motali oko kuće. Nije ih vidio, ali ih je njušio. Čekali su već punih osamnaest sati, strpljivo poput vragova. Sakrili su se negdje sprijeda, iza stijene.

Uza nj bijahu dvije kutije s nabojima, a po podu oko njega razbacane prazne čahure. Bio je ranjen. Nadlaktica njegove desne ruke neprekidno je krvarila.

On je znao što Apaši čekaju. Kočiju!

Prozor je gledao na staju u kojoj su bili pričuveni konji, koje su Indijanci htjeli odagnati. Wells je bio četrdesetogodišnjak. Život ga nije mazio. Bio je gonič krava, miner, kočijaš. Nitko

čak nije znao ni njegovo pravo ime. Kad bi ga za nj pitali, rekao bi im da je došao iz Wellsa, pa su ga tako i zvali. Apaši su ga mrzili, bojali su ga se i poštivali ga. Njima je bilo svejedno kako se zove. U dva mjeseca, koliko je bio u Alkali Basinu, odbio je već pet napadaja. Devet je Indijanaca poginulo u tim napadajima. Za Apaša, koji je gibak poput zmije i kojeg je teško pogoditi jer je brz poput zeca, to je značilo da je čuvar postaje ratnik. Zato je sad želio časno poginuti.

Prošao je još jedan dan. Wells je zurio u stijenje ispred kuće. Tu je bio jedini pogodan zaklon u krugu od četvrt milje, i to za nekoliko ljudi. Sa svih ostalih strana nije bilo zaklonjena prilaza, budući da se gola ravnica pružala u svim smjerovima, dokle je god oko sizalo. Tek milju od poštanske postaje uzdizala se planina koja je bila pogodan zaklon za prilaz k postaji. Od tamo, a izvan smrtonosna puškometla, Apaši su pritrčavali do stijene blizu postaje i otvorili vatru.

Vrijeme je sporo odmicalo. Vode će imati kad kočija stigne u postaju. Ako se kočija zaustavi između njega i Indijanaca, Apaši bi je mogli iskoristiti kao zaklon da mu priđu bliže, dok bi istodobno pucali na kočiju.

Znali su isto tako dobro kao i on da se čekanje primiče kraju, pa su bili oprezniji. Još malo i kočija će se dokoturati do njih. Mogao je, naravno, opaliti nekoliko hitaca da upozori kočiju, ali zbog vjetrova, pucanj bi čuli tek kad bi bili vrlo blizu, a ostali bi na nezaštićenom prostoru.

Izenada zaškilji... oči su mu bile krvave od nespavanja ... a zatim šilrom otvori oči. U njima se sad zrcalilo likovanje. Nekoliko stopa iza kamenjara uzdizala se velika, glatka stijena. Podigavši pušku, Wells nacijsa i opali.

Začu vapaj i opali još tri puta, što je brže mogao. Jedan Indijanac, pogođen zrnom što se odbilo od stijene, iskoči zapomagajući, a Wells ponovo opali iz puške i ustrijeli ga.

Tiho se cerekajući, ponovo napuni pušku i zapuca. Jedan se Indijanac podigao i pobjegao u zaklon iza stijena, a Wells ga je pustio, sretan što ga se riješio. Zatim je pogodio i drugog

Indijanca. Još je tri puta opalio u glatku stijenu, a zatim se pritajio, promatrajući dugačku sivu pustopoljinu.

Još je jedan sat sporo protekao, sat ispunjen neumoljivom vrućinom i neprekidnim promatranjem. Vjetar se poigravao prašinom. Wells je položio cijev puške na prozorski prag, a glavu naslonio na zid pokraj prozora. Drijemao je; jedino bi ovda-onda provirio i pogledao prema kamenjaru, da vidi jesu li otišli. Dobro je poznavao Apaše.

Kočija je trebala stići svaki čas. Oči je jedva držao otvorene. Naslonio je glavu na zid, kapci su mu postali teški kao olovo. Glava mu klonu na prsa. Zaspao je.

Samo na trenutak. Podsvijest ga probudi. Bio je zaplašen da bi se štogod moglo dogoditi. Ponovo zapuca, brzo, tri puta.

Nisu uzvratili.

— o —

Poručit će po kočiji koja će stići da napušta ovaj posao i otići čim stigne zamjena. Naravno, ona je bila u pravu kad je prije osamnaest godina pošla za Eda, a ne za nj. Ed joj je pružio miran, udoban život, a on je otkad zna za sebe živio oskudnim životom usamljenika graničara. Imao je čak i ranč, ugodan i malen kutak, ali kad bi se na nj sjetio, to mu je mjesto bilo mrsko, čak i poslije osamnaest godina.

Još je jedan sat protekao prije no što je začuo dolazak kočije. Stigla je navrh uspona, a zatim se spustila do postaje, u oblaku prašine. Wells je ustao i otvorio vrata. Pažljivo je promatrao pustinju i kamenjar, a tek potom je prišao kočiji.

— 'dan, Jim! Kako ste putovali?

— Vruće. — Jim siđe s vrha kočije. — Gdje su konji?

— Sad ću ih dovesti — odvrati Wells.

Dok je Jim isprezao umornu zapregu, Wells je uputio k staji. Više u snu, no što je bio budan, počeo je stavljati ormu na konje. Jim je došao za njim, da mu poinogne.

— Stari je u kočiji — reče. — Macomber.

— Hoću li dobiti dinamit?

— K vragu, ne! odvrati Judson. — Taj samo govori o smanjenju troškova!

Krenuli su s konjima natrag i ugledali Pricea Macombera i njegovu nećakinju koji su izišli iz kočije. Judson ih je zabrinuto promatrao.

— Imate li svježe vode, dobri čovječe? — upita Macomber.

— Ne — odvrati Wells oporo. zakravljenih očiju — ali tamo dolje je izvor.

— Mogli ste barem pripremiti svježu vodu za putnike — odvrati Macomber zlovoljno.

Wells se smrkne. Primijetio je da djevojka stoji bespomoćno i zuri u nje. Znoj je upio prašinu na njezinu licu. Bila je prva žena koju je vidio poslije dva mjeseca.

Kad je pričvrstio remen kojim je upregao konja uz rudo, uspravio se i zagledao u djevojku. Ona je malo poblijedjela, ali uzvratila mu je pogled.

Macomber je to primijetio i odjednom se razljutio.

— Hej! — zanovijetao je. — Donesite nam svježe vode!

Wells je okrenuo glavu i pogledao ga. Njegove crne oči bile su hladne i opasne.

— Donesi sam! — odbrusi.

Molly se odmakla od njih i zagleda u pustopoljinu. Čula je strica kako nešto ispod glasa govori Judsonu. Razbrala je kad je rekao: — Najurit ćemo ovog čovjeka!

Judson je prosvjedovao.

— Macomberu, nemojte to činiti! Ne možemo naći zamjenu. Svi se boje ove postaje jer je preblizu apaškom kraju.

— Glupost! Nitko nije nezamjenjiv!

Molly je primijetila na zemlji nedaleko kuće svežanj prašnjavih koža i dojeće. Znatiželju je natjera da pogleda izbliza. Ostala je bez daha i zamalo se onesvijestila.

— Striče Price! — zavrišti. Okrenula se i potrčala natrag ka kočiji, a oči su joj bile dvije crne točke na mrtvački blijedom licu.

— Što se dogodilo? — Price Macomber se ogleda. — Zmija?

— Ne — promuća, bez daha i s jednom rukom na srcu. — Tamo leži mrtvac... Indijanac!

— Zagrljio je nećakinju, uzbuđen i uzrujan.

Wells sve to nije primijetio. Pomagao je Jimu da unese svežnjeve s hranom i streljivom u poštansku postaju. Kad je Jim spustio teret, ogledao se i tek tada primijetio hrpe svijetlih, njeđenih, praznih čahura. Razmišljao je neko vrijeme, a zatim se zagledao u Wellsa, s puno štovanja.

— Nevolje? — upita.

— Da. — Wells odmota novi paketić duhana za žvakanje. — Mislim da sam ih se riješio, ali nisam stigao provjeriti. Napali su me jučer u podne.

— Znači...? — Jim obližnu suhe usne. S jezom pomisli što bi se dogodilo da se je kočija dokotrljala u postaju i naišla na indijansku zasjedu. A on, na svom sjedalu, bio bi izvrsna i prva meta.

Macomber je bio potresen kao i njegova nećakinja. Nije želio vidjeti mrtvog Indijanca. Iz daleka je bila samo smeđa bezoblična hrpa mesa.

Wells mu pride.

— Pošaljite mi dimanit — reče odlučno — ili nađite drugog čovjeka ako dinamit ne stigne s idućom kočijom!

— Zar tako? — Macomberov je ugled bio poljuljan, budući da je vjerovao kako zaslužuje više pažnje no što mu se ukazuje. — Sa mnom se tako ne razgovara. A zašto vam je potreban taj dinamit? To sam rekao Judsonu i to kažem sad i vama: ne možemo se razbacivati novcem i odobravati suvišne troškove.

Wells ga ljutito pogleda.

— Ono stijenje tamo — mahnuo je prema kamenjaru — valja minirati.

Okrenuo se i krenuo ka koralu. Potom je zastao, malo se zgribo i pogledao Macombera.

— Recite, što vam je Edwin Macomber, iz Denvera?

Price je bio iznenađen. Zbunjeno se pokrenuo.

— Pa, on mi je brat. Zašto pitate?

Wells ga je nekoliko trenutaka promatrao, a zatim se počeo smijati. Otišao je bez riječi ka koralu.

Macomber je oklijevao, zurio za njim, a zatim sliježe ramenima. Krenuo je k stijeni, a Judson za njim. Naravno, da je to glupost. Ta je stijena potpuno izvan ceste i nema razloga da je se minira. Želio je to i nepristrano dokazati, pa se uputio ka toj stijeni. Price Macomber pogledao je preko stijene i lice mu je pozelenilo. Uzmaknuo je, osupnut. Kad se pribrao, obrisao je lice rupcem i zagledao se u Judsona, očima punim užasa. Tamo, iza stijene, ležala su tri mrtva Indijanca.

Macomber je malo posrtao dok je žurio natrag ka kočiji. To je užasno mjesto! Mora odmah oдавде. Jim je već bio na sjedalu. Molly je razgovarala s Wellsom i nešto mu pokazivala.

Price Macomber se užurbano popeo u kočiju i sjeo uz svoju nećakinju. Kad su krenuli, Judson je mahnuo Wellsu. Macomber mu nije otpozdravio.

Kad su malčice odmakli, rekao je, ukočena lica: — Pošaljite mu dimanit, Judsone. Stijenu odista valja minirati.

Prislonivši pušku uz vrata, čovjek kojeg su zvali Wells, počeo je skupljati prazne čahure.

— Kad miniram stijenu, ranč će biti savim ugodno mjesto — rekao je glasno. — Napokon, ima i gorih nevolja od Apaša!

Sve su majstorske usluge danas vrlo skupe, a u vašoj kući, u vašem vikendu, na vašem automobilu ili čamcu uvijek treba nešto popraviti, dotjerati i obnoviti. Ako želite uštediti novac i olakšati posao, onda nabavite

SAM
SVOJ MAJSTOR

list, u kojem ćete naći tisuću potrebnih savjeta i uputa za niz zanata, koji su vam potrebni za održavanje kuće i vikenda, za nadogradnju i poboljšanje vaših životnih uvjeta uopće.

Za hobbiste naše stalne rubrike:

Filatelista, numizmatičara, ribiča, lovca, kinologa, oružara, vrtlara, tajne zanata.

Louis l' Amour

OBRANA SENTINELA

Svanulo je jutro i Finn McGraw se probudio u svijetu tišine. Ugledao je prostrano, prekrasno nebo po kojem su u beskrajnu plavetnilu lijeno plovili samotni oblaci.

Probudio se s gorkim okusom u ustima i poželio da što prije nešto popije. Nije to za nj bilo ništa neobično i zato nije ni primijetio tišinu koja ga je okruživala.

Sjeo je, zijevnuo, počeo se — i tada postao svjestan te neobične tišine.

Ni glasa... Ni pokreta. Sentinel bijaše grad tišine.

Polako je Finn McGraw ustao, dok je u njemu rasla radoznalost. Sa svojih pedesetak protraćenih godina, vjerovao je da mu život više ne može prirediti iznenađenja. Ipak, Sentinel je bio mrtav grad!

Smatrali su ga notornom pijanicom, skitnicom, ništarijom, probisvijetom, smrdljivom protuhom. Spavao je gdje je stigao. Finn McGraw bio je čovjek bez doma, bez posla, bez novaca. Sada je bio i čovjek bez grada.

Oprezno je ustao. Načulio je oči i uši.

Tišina.

Dim se nije dizao iz dimnjaka, psi nisu lajali, konji nisu rzali. Pred njim se prostirala prazna ulica, poput ulica u gradu duhova.

Finn McGraw izbeči oči od čuda. Da nije, možda, poput Ripa van Winkla prespavao dvadeset godina?

Tada zastane, pomislivši da je to sve neka dobra neslana šala. Odahnua je. Naravno, sve je to samo šala, psi-na.

Koraci su mu šuplje odjekivali nogostupom. Pokušao je otvoriti vrata saluna. Gurnuo je pokretna vrata i ogleđao se. Salun je smrdio na viski i ustajali dim cigara, ali tu nije bilo nikoga, baš nikoga!

Pogled mu pade na police bara. Lice mu zasja. Viski, dobar viski, samo za nj! Napokon, ako su ga i napustili, barem su mu ostavili bar pun viskija.

— Hej? — glasu se odazva jedino jeka. — Ima li koga?

Tišina.

Istrčao je na ulicu. Glas mu je odzvanjao praznom ulicom. Usplahireno je trčao od vrata do vrata. Nigdje nikoga, sve je bilo prazno — kovačnica,

staja, postolarska radionica, dućan, zatvor — i napušteno.

Bio je sam samcat.

Sam! Ali, što se dogodilo? Gdje su ostali? Kréma puna viskija, dućani pretrpani hranom, gunjevima, odjećom. A sve je to ostavljeno bez nadzora.

Napola uplašen, Finn McGraw se vrati u restoran. Tamo je sve bilo onako kako je i ostavljeno. Napol pojedena jela na stolu, neoprano posuđe.

Odjednom, svjestan potrebe za nečim jačim, što viski nije mogao pružiti, Finn McGraw potpali vatru u peći. S goleme šunke odreže nekoliko debelih kriški. Izišao je na dvor i premetao po gnijezdu dok nije pronašao nekoliko jaja. Pokupio ih je i pripremio doručak.

Pošto se najeo, ponovo natoči šalicu kave, a zatim je prekapao po dućanu sve dok nije našao kutiju s cigarama. Zapalio je dobru havanu, a ostale spremio za kasnije. Potom se zavalio u stolicu i počeo razmatrati svoj položaj.

Hodajući bezbrižno niz praznu ulicu, došao je i ušio u dućan Elite General i mirno počeo isprobavati odjeću. Nakon toga je zapalio još jednu cigaru, pljunuo u mjedenu pljuvačnicu i pogledao s povjerenjem u budućnost.

Kad se spremao napustiti dućan, nadesno ugleda dugačku policu s puškama, sačmaricama i revolverima. Zamišljeno ih je proučavao. U svoje vrijeme, tridesetak godina ranije, bio je dobar strijelac u vojsci.

Skinuo je vinčesterku 73, sjajno oružje, i napunio je sa sedamnaest metaka. Opredijelio se za par koltova, napunio ih i opasao. Skinuvši sačmaricu, napuni obje cijevi krupnom sačmom, pa odšeta do saluna. Tu je prekapao pod barom sve dok nije pronašao odličan irski viski Dennisa Magoo-na, i natočio tri prsta u čašu.

Ah! To je bilo ono što obožava! Strusio je to piće, zatim ponovo napunio čašu.

Grad je bio njegov — cijeli grad! Pun viskija, hrane, odjeće — gotovo svega što čovjek može poželjeti.

Ali, zašto? Kamo su svi otišli?

Zamišljen, iziđe na ulicu. Tišina je vladala nad gradom. Jedino se u preri-

ji osamljeni vrag igrao s prašinom izvan grada, dok je sunce nemilosrdno pržilo.

Sat kasnije, nakon obilaska grada, Finn McGraw se vratio u salun. Natočio je još jednu čašu irskog viskija i zapalio još jednu havanu. Samo, sada ga je mučio jedan problem.

Finn McGraw gucnu viski, pa se ne-lagodno ogleda preko ramena. Na prstima dođe do vrata.

Ništa neobično nije uočio.

Ponovo gucnu viski i tada, gmižući kroz prašinu i paučinu po spiralama njegova mozga, već dugo otupjelom od alkohola, pojavio se odgovor.

Indijanci!

Sjetio se nekog razgovora prošle noći dok je pokušavao ušćariti piće. Ranč Ladder Five bio je napadnut i ljudi pobijeni. Victorio je bio na ratnoj stazi, paleći, ubijajući, sakateći.

Apaši!

Tvrđava je bila na istoku! Mora da je došla neka poruka, neka vijest, i stanovnici su pobjegli poput ovaca, a njega su ostavili.

Kao da ga je presjekao ledeni zrak. Shvatio je da je sam u gradu. Ne postoji način da pobjegne, ni mjesto gdje bi se sakrio. A Apaši dolaze sve bliže.

Uguravši bocu irskog viskija u džep, izade i požuri do dućana Elite General. Ta zgrada bila je od kamena, niska i čvrsta, građena za obranu, budući da je bila poštanska postaja prije no što je grad nastao oko nje.

Odgurao je četiri bačve do vrata i zabrtvio ih. Na vrh bačvi postavio je vreće, bale i kutije. Zabio je teška stražnja vrata, a zatim osigurao prozore. U središtu prostorije načinio je prsobran od nekoliko vreća i bačvi, za posljednju obranu. Donio je naramak sačmarica i pometao ih unaokolo kod raznih puškarica, s hrpom naboja pored svake.

Zatim je napunio nekoliko pušaka... tri spencerice 56, tri sharpice 50 i sedam vinčesterki 73.

Napunio je tuce koltova i potvarao kutije sa streljivom.

Tada zapali još jednu havanu i pripremi se za doček.

Što je više proučavao svoj položaj, to se više čudio zašto su stanovnici

Sentinela grad ostavili nebranjenim. Samo slijepa, nerazumna panika mogla je prouzročiti takav bijeg.

U podne je pripremio ručak od onog što je našao u dućanu, i čekao.

Kratko nakon što je sunce prošlo zenit pojavili su se Indijanci.

Apaši su, vjerojatno, uhodili mjesto već satima; Finn to nije primijetio. Sada su dolazili ulicom oprezno, mileći i oklijevajući.

Na prozoru koji je gledao na ulicu, stari je Finn McGraw čekao. Na prozorskom pragu imao je četiri sačmarice; svaka je imala po dvije cijevi koje je napunio krupnom sačmom. I, čekao je...

Očekujući klopku, Apaši su se približavali oprezno. Zurili su u prazne zgrade, pritiskivali lica uz prozore, a onda išli dalje. Pljačkat će kasnije. Sada su postali sumnjičavi, željeli su znati da li je grad napušten. Puzali su oprezno naprijed.

Šestorica od njih skupila se u družbu, dogovarajući se nekih pedeset metara od dućana. Iza njih je još pola tuceta Apaša bilo raštrkano na nekih dvadeset jardi.

Nanišanio je s dvije sačmarice. Puške su bile pažljivo smještene između vreća, dobro ugniježdene, a Finn McGraw bijaše spreman. Stisnuo je sva četiri obarača istodobno.

Sraz je bio strašan! Uz zaglušnu tutnjavu, četiri su cijevi sijale smrt među grupicama Indijanaca; istodobno je McGraw podigao još dvije puške, jednu neznatno usmjerio i ponovo zapucao. Zatim je pograbio tešku spencericu i počeo pucati tako brzo kako je mogao puniti, ispalivši četiri hica prije no što se ulica ispraznila.

Prazna, osim mrtvih.

Pet je Apaša ležalo duž ulice, a jedan se vukao na rukama i pokušavao pobjeći.

McGraw skoči i jurnu u stražnji dio zgrade. Ugleda sjenu jednog Indijanca i brzo zapuca. Apaš padne. Uspio se osoviti na noge, zatim se ponovo skljojka i osta nepokretan.

To je bio tek početak. Cijelo to dugo, vruće popodne trajala je bitka.

Finn McGraw je pio viski i kleo, punio i nabijao svoju bateriju pušaka.

Zrak je u dućanu bio zagušljiv. Vrućina se povećala, a mirisi se zgusnuli, a povrh svega visio je kiselkasti miris baruta.

Apaši su htjeli pokupiti mrtve... i pogibali su uz njih. Dva naga ratnika pokušala su preći krov njegove zgrade, no obojicu je ustrijelio; jedan je ostao ležati na užarenom krovu, drugi se skotrljao i muklo pao na tlo.

Spustila se napokon i noć, donoseći blaženu svježinu, a stari se Finn McGraw opustio i odložio oružje.

Tko može reći da poznaje dušu Indijanaca? Tko može znati kakvo se mračno praznovjerje skriva u njegovoj glavi? Zar se nijedan Apaš neće boriti noću, jer vjeruje da duša čovjeka ubijenog u tami mora zauvijek lutati, bez doma i uvijek sama? Zar ih je strah spriječio da napadnu? Ili je to bio strah od tog čudnog, silno naoružanog čovjeka... ako je to bio čovjek... što je zauzeo tu tamnu zgradu od kamena?

Svanuo je dan, a Finn McGraw je bio u dućanu, spreman za borbu. Obuzela ga je stara strast za borbom, koja je prirođena Ircima. Nijednom, od trenutka kad je shvatio da je sam u gradu što bijaše prepušten pustošenju Apaša, nije povjerovao kako ima nade da ostane živ.

Sat nakon svitanja metak ga je pogodio u bok. Napola se svinuo, pao među bačve s brašnom i kliznuo na pod. Krv je curila iz brazgotine i on je zgrabio šaku brašna i pritisnuo je na ranu. Pribrano je zapucao kroz vrata, otposlao bezopasan hitac, samo da im pokaže kako je još uvijek tu, a potom previo ranu.

Rana bijaše površinska i gadno bi krvarila da nije stavio brašno. Svedeno, neprekidno bijaše u pokretu; njegove su sačmarice i puške zaustavljale svaki pokušaj napada i prilaz zgradi. Čak je pljačkanje bilo odgođeno, jer je nadzirao većinu ulaza u kuće, a Apaši su htjeli da se riješe neprijatelja prije nego opljačkaju grad.

U neko doba poslijepodneva, pao je pogođen. Zrno je napravilo brazdu u njegovu skalpu i gotovo je već zanočalo kad je otvorio oči. Glava ga je užas-

no boljela, a usta mu bijahu suha. Skutrio se u sjedeći položaj i potegao dugi gutljaj irskog viskija dok je punio sačmaricu. Jedan je Apaš za to vrijeme bespomoćno nešto petljao oko vrata.

Naslonio je pušku na rub kutije. Oči su mu žmirkale. Odapeo je obje cijevi i Apaš je, pogođen u trbuh, posrnuo unatrag.

— o —

U podne četvrtog dana major je Magruder na čelu konjaničke čete ujahao u Sentinel. Slijedilo ga je šezdesetak ljudi iz grada; svi bijahu naoružani puškama.

Prije nego će ući u grad, major Magruder je podigao ruku. Jake Carter i Dennis Magoon pridoše.

— Mislio sam da ste rekli da je grad napušten?

— Prstom je pokazao u mrtva Apaša.

Što su više ulazili u grad, nailazili su na sve više mrtvih Apaša.

Ispred dućana četiri su Apaša ležala na hrpi, a još jedan bijaše opružen uz nogostup. Prozori dućana bili su razlupani i slomljeni, a velika je rupa zjapila u vratima. Po majorovoj naredbi četa se raštrkala da pretraži grad, a major je sjahao ispred dućana.

— Zakleo bih se da nitko nije ostao u gradu — reče Carter.

Magruder je otvorio vrata u dućan. Unutra, po podu, bilo je pobacano mnoštvo pocrnjelih naboja i praznih boca.

— Nijedan čovjek ne može ispaliti toliko metaka niti popiti tako mnogo viskija — reče Magruder uvjeren. —

Sagnuo se i osmotrio pod. — Krv — reče.

U salunu su pronašli još nekoliko praznih boca i praznu kutiju cigara.

Magoon je turobno zurio u prazne boce. Izračunavao je gubitak; sve su boce njegovog najboljeg irskog viskija nestale, samo su tri ostale.

— Tko god to bio — reče žalosno — popio je najbolji viski što je ikad ispečen.

Carter je gledao glasovir. Iznenada je zgrabio Magoona za ruku.

— McGraw! — kriknuo je. — Finn McGraw!

Pogledali su se. To ne može biti! Pa ipak, lko ga je vidio? Gdje je sada?

— Tko je McGraw? — zapita Magruder.

Objasnili su mu, i potraga se nastavila. Puščana zrna prorešetala su uglove zgrada i rezervoar za vodu. Pronašli su devetnaest mrtvih Indijanaca... ali ni traga McGrawa.

Tada ih je pozvao jedan vojnik i oni se uputiše u tom smjeru.

U trnovitu grmlju, sa sačmaricom pored sebe, u poderanom novom odijelu, zaprljan krvlju, ležao je Finn McGraw.

Pored njega ležale su dvije prazne boce irskog viskija. Treća, napola ispi-ta, bijaše nadohvat njegovoj ruci. Pušku je podupro u rašlje grma, a revolver mu je ispao iz korica. Glava i lice bijahu mu krvavi.

Mrtav! — reče Carter. — Ali, kakva bitka!

Magruder se nagnuo nad starca, zatim uspravio. Slab osmijeh razbio je dostojanstvo njegova lica.

— Mrtav, jasno — reče. — Mrtav pijan!

VJESNIKOV

KVIZ

KARIS

0 D 2 3. II

KVIZ

EXTRA

-PRILOG

KVIZA

16

STRANA

ENIGMATSKJE

ZABAVE

VISE

16 NOVIH STRANICA

12 SKANDINAVKIVISE

KRIMIPRIČAS PITANJEM

MATEMATIČKI TEST

ENIGMATSKI STRIP

NOVE SAHRUBRIKE

POČETNIČKI POLIGON

STRANICA NOVIH SURADNIKA

KVIZ EXTRA ZNANJE I ZABAVA!

DOSAD IZAŠLI ROMANI NOVE SERIJE »LASO«

172. Louis L'Amour: IZ KLOPKE U ZASJEDU
173. G. F. Unger: VIŠE OD REVOLVERASA
174. Louis L'Amour: VATRENO KRŠTENJE
175. G. F. Unger: STUPICA ZA VUKOVE
176. G. F. Unger: ODMETNIK IZ DAKOTE
177. Scott F. Scott: BORI SE ZA SVOJ ŽIVOT, ČOVJEČE!
178. G. F. Unger: RIĐOKOSA KARTASIĆA
179. Louis L'Amour: BITKA ZA VISORAVAN
180. G. F. Unger: DVONOŽNI TIGAR
181. Louis L'Amour: KAZNA STIZE
182. H. S. Sharon: OLUJA U PRERIJI
183. Frank Striker: OSAMLJENI JAHAC
184. H. S. Sharon: TRI NITKOVA
185. Peter Dawson: KRV ZA ZEMLJU
186. Louis L'Amour: BROD ZA DIVLJI ZAPAD
187. F. G. Unger: SLATERLEE JOS JAŠE
188. Louis L'Amour: HONDO
189. H. S. Sharon: POHLEPA VODI U SMRT
190. H. S. Sharon: BLAGO LEŠINARA
191. G. F. Unger: KAD SJEVERNJAK ZOVE
192. Louis L'Amour: SABLASNI KLANAC
193. G. F. Unger: SERIF IZGUBLJENOG GRADA
194. H. S. Sharon: POKAŽI IM ZUBE!
195. Louis L'Amour: CALLAGHEN
196. H. S. Sharon: HRANA ZA VUKOVE
197. Barry Cord: U OKOVIMA LUDILA
198. Frank Gruber: VELIKA ZEMLJA
199. H. S. Sharon: NE VJERUJ NITKOVU!
200. Giles A. Lutz: PROGONJENI KAUBOI
201. Louis L'Amour: TAJANSTVENI STRIJELAC
202. Barry Cord: TELEGRAFSKA LINIJA
203. Louis L'Amour: PUSTA ZEMLJA
204. Louis L'Amour: MATAGORDA
205. Kyle Hollingshead: DUG
206. Louis L'Amour: OBRAČUN U DOLINI
207. Clay Hunter: NEUKROTIVI
208. H. S. Sharon: GUTAČ VATRE
209. Louis L'Amour: KANJON OSAMLJENIH
210. Kyle Hollingshead: PLJAČKA U FRANKLINU
211. H. S. Sharon: PRLJAVA DRUŽBA
212. G. F. Unger: SVI PROTIV NJEGA
213. Louis L'Amour: NA SJEVER DO ŽELJEZNICE
214. Thorne Douglas: Ranč »BRAVO«
215. H. S. Sharon: OPASAN POKLON
216. Louis L'Amour: MRACNOM STAZOM
217. H. S. Sharon: LOVAC NA VUKOVE
218. William Vance: ODMETNICI
219. Frank Glaser: SIN PAKLA
220. G. F. Unger: DVOJE IZ BRAZOSA
221. J. T. Edson: VELIKI LOV

U PRIPREMI:

222. G. F. Unger: TRKA ZA BLAGOM

Od 23. XI
na novinskim
kioscima
vatromet
pripovijedaka
i stripa!

Ljubavne pripovijetke:

Leslie G. Williams: Žena zelenih očiju
Alberto Moravia: Smušenice
Ring Lardner: Sa smiješkom
Arnold Ly: Iskusna tajnica

SF pripovijetke:

Norman Spinard: Heroji umiru samo jednom
Arthur Clarke: Radar nije mogao pogriješiti

Vestern pripovijetka: Ernest Haycox: Izvor

Krimi priče:

Arthur Peters: Zidni sat
Robert E. Eckels: Posao je posao
Jack Ritchie: Upornost
Timothy Thatcher: Tjelohranitelj
Christianna Brand: Tako privlačan muškarac
John Lutz: Zamka

Stripovi:

Tajni agent Corrigan: Blago faraona (kriminalistički strip)
Asteriks i Goti (humoristički strip)
Šerif Matt Dillon u vestern epizodi: Zakon nasilja
Pink Panther: Spasonosna jabuka (humoristički strip)
Ubojstvo s predumišljajem (kriminalistički strip)
Popaj (tri epizode)